NORDISK FRIHET

FRAMTIDEN TILLHÖR DEM SOM ERÖVRAR DEN

NUMMER 1 • HÖSTEN 2004 • PRIS 60 KR

Generna ljuger inte:
Rasbegreppets verklighet

Ett möte med Mona Sahlins värsta mardröm

Offervilja och nationalism i svensk konst

Integrationen, våldtäkterna och morden

SAGAN OM VÄSTERLANDETS PÅNYTTFÖDELSE
RINGENTRILOGIN I NYTT SKEN

Dr William Pierces eftermäle • Terrorister med elgitarrer • Den fördömda pliktkänslan

”Bröder skall kämpa och bli varandras bane,
Systrars söner sin släktskap ej akta;
Hårt är i världen, vilt rasar otukt,
Yxtid, svärdstid, sköldar klyvas.”
– Ur *Ragnarök*

FYRDUNG

Fyrdung – Vedergällning

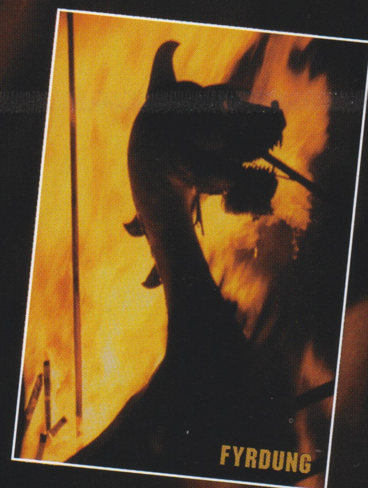
Debutalbum från svenska Fyrdung (folkarmén). Uppvisar variationsrik talang med alltifrån melodiös hårdare oi!-infl uerad rock i t ex ”Time for war”, ”Runor i eld” och ”Fiender” (efter en dikt av Bertel Gripenberg) till folkmusikinfluerade ”Svea” (Esaias Tegnér), inspirerad av svenskarnas hedniska urgrund.

10 spår. **139:-**

Fyrdung – Ragnarök

Från Ragnaröks kraftfulla öppningsspår ”Pehrssons kompani”, via den medryckande 2000-talsversionen av ”Folk i gevär”, till skivans avslutande magnum opus, ”Ragnarök”, river Fyrdung tag i dig med en talangfull, tung, gitarrbaserad frihetsrock med nordiskt vemodiga folkmusikinfluenser.

10 spår. **139:-**

Fyrdung-affisch

42 x 60 cm. **75:-**

Innehåll

Nordisk Frihet nr 1 / 2004

Artiklar i detta nummer:

Fasta avdelningar:

NORDISK FRIHET

NR 1 / 2004

Redaktör och ansvarig utgivare
Robert Almgren

Skribenter i detta nummer
Robert Almgren
David Andersson
Jonas De Geer
Rickard Ekman
Germanicus
Eva Holmgren
Olof Håkansson
Henrik Johansson
Leif Ljunggren
Dr William L. Pierce
Torbjörn Ström
Charlotte Thorbjörnsson
Erik Wallin
Thomas Öhlund

Distributionschef
Anders Lagerström

Hemsida
www.nordiskfrihet.se

E-post
info@nordiskfrihet.se

Annonser
Nordiska förlaget
Box 1869, 581 17 Linköping
Tel: 013-12 89 90 Fax: 013-12 89 91
Hemsida: www.nordiskaforlaget.se
E-post: order@nordiskaforlaget.se

Skriv i Nordisk Frihet
Redaktionen tar tacksamt emot daterade pressklipp med källangivelse eller förslag och synpunkter på innehållet. Nordisk Frihet välkomnar även insändare och manuskript, även om alla inte kommer att publiceras. Vi förbehåller oss rätten att korta och redigera insänt material. Redaktionen returnerar ej insända manuskript, fotografier, teckningar etc, om inte någon speciell överenskommelse slutits. Bifoga alltid en undertecknad bekräftelse på att tidningen erhåller rätten att publicera det insända materialet utan kostnad.

Stöd Nordisk Frihet
Nordisk Frihet är i behov av extra ekonomiska bidrag för att kunna utvecklas. Vi är tacksamma för alla bidrag – stora som små – och vädjar till läsarna att ge ett litet bidrag varje månad. Använd Nordiska förlagets postgiro 36 56 82 – 4 och märk talongen "Offerlunden".

Om innehållet
Nordisk Frihet understöder Nordiska förbundet, men texterna och ståndpunkterna som kommer till uttryck i Nordisk Frihet behöver inte alltid omfattas av Nordiska förbundet.
Eftertryck tillåtes endast om källan anges klart och tydligt med fullständig kontaktadress i direkt samband med det citerade materialet.

Utgivare och copyright:
© Nordiska förlaget 2004
Upplaga:
3000 ex

En kort presentation av Robert Almgren, 23 år, tillträdande redaktör och ansvarig utgivare för Nordisk Frihet:

MED SIKTE PÅ *FRAMTIDEN*

MITT NAMN ÄR Robert Almgren och jag är tillträdande redaktör för magasinet Nordisk Frihet. Tidigare har jag främst arbetat med politisk verksamhet. Jag har haft förmånen att få vara med vid fronten och se den nationella oppositionen växa till sig under de senaste åren. Min stora längtan har under dessa år varit att få arbeta mer med upplysande, folkbildande verksamhet, ett vitalt och eftersatt område inom det nationella motståndet. Därför har jag fylld av optimism inför framtiden valt att axla en av de tyngsta uppgifterna för Nordisk Frihet.

NORDISK FRIHET ÄR ett nytt radikalt magasin, en ny kraft, med nya idéer för en ny tid. Nordisk Frihet är inte en tidskrift bland alla andra. Nordisk Frihet kommer inte att ta någon hänsyn till politiskt korrekta tabun eller andra begränsningar. Mitt motto är: Verkligheten är hård och heder en nordisk dygd och förpliktelse.

DEN OFÖRSTÖRDA NORDISKA människan bär på en naturlig strävan efter frihet och sanning. Vårt recept för uppvaknande bygger på att rakryggat förmedla de dygder, ideal och värderingar som utgör en stomme i vårt folks andliga väsen och kollektiva mentalitet. Dessa värden skall komma att förnimmas i Nordisk Frihet.

JAG SER NORDISK Frihet som den kraftkälla ur vilken folkets livsvilja och livskraft skall uppväckas och utvecklas. Endast detta kan sedermera utmynna i konkreta och effektiva handlingar av de män och kvinnor som vågar ta till sig av vårt budskap.

> **"Nordisk Frihet kommer inte att ta någon hänsyn till politiskt korrekta tabun eller andra begränsningar.**

Min vision är att Nordisk Frihet blir ett fruktansvärt svärd i händerna på rakryggade och ärbara patrioter, en vision jag är övertygad om att Du som läsare vill vara med och förverkliga.

ROBERT ALMGREN

RÄTTEN TILL NATIONELLT SJÄLVFÖRSVAR!

Nordisk Frihet representerar vårt folks intressen och hävdar rätten till nationellt, etniskt och kulturellt självförsvar. Nordisk Frihets syfte är att återerövra vårt folks förlorade inflytande över våra egna inre angelägenheter och formulera en nordisk överlevnadsstrategi.

Nordisk Frihet knyter an till den otämjda och okuvliga frihetssträvan som var ett rättesnöre som ledsagade våra förfäder genom tidsåldrarna och formade oss till vad vi är idag. *Nordisk Frihet* är mer än namnet på en tidning; det är ett slagord och en ständig uppmaning till kamp för vårt folks rätt till en harmonisk framtid i våra egna homogena nationer; och det är ett stridsrop som kungör att plikten kallar varje svensk man att räta på ryggen; att ställa sig upprätt för sitt folk och lägga grunden till dess framtida organiserade vilja.

<u>Våra omedelbara målsättningar är att:</u>

- ***bidra till svenska folkets gradvisa uppvaknande ur den rådande massmediapsykosen.***
- ***motverka de samtida och historiska lögner som regimen sanktionerar för att demoralisera och splittra vårt folk.***
- ***skapa förståelse för svensk nationalism och framföra användbara argument.***
- ***formulera grundläggande normer och värderingar för den nordiska överlevnadsstrategin.***
- ***skapa förutsättningarna för en modern motsvarighet till fostbrödralaget bland den svenska ungdomen.***

Prenumeration. Teckna en prenumeration på fyra nummer för 195 kr, glöm inte att ange vilket nummer Du vill att prenumerationen ska inledas med.

Distribution. En tiobunt kostar 400 kr. En tjugobunt kostar 600 kr. Kontakta oss om Du önskar beställa större kvantiteter.

Du beställer på följande sätt:

Förskottsbetalning
Sätt in den aktuella summan på **postgiro 36 56 82–4**. Skriv på talongen vad beställningen avser. Inga avgifter tillkommer.

Postförskott

a) Internet Du kan antingen beställa direkt från vår nätbutik (**www.nordiskaforlaget.se**) eller via e-post (order@nordiskaforlaget.se).

b) Brevledes Skriv till **Nordiska förlaget, Box 1869, 581 17 Linköping**.

c) Telefon/fax/sms Ring till oss på telefonnummer **013-12 89 90** – om vi inte kan svara gör telefonsvararen det. Du kan även faxa på **013-12 89 91** eller skicka ett textmeddelande (SMS) till **0736-91 98 36**.

OBS! Postförskottsbeställningar under 100 kr expedieras ej. För outlösta beställningar debiteras 150 kr.

Ange alltid vad Du vill beställa samt Dina adressuppgifter, gärna tillsammans med telefonnummer och e-postadress.

Fraktkostnad Frakt ingår i våra priser. Vid beställning mot postförskott tillkommer Postens avgifter (f n 45 kr).

Leveranstider 1–3 vardagar. Om Du inte har fått beställningen inom en vecka så bör Du kontakta oss.

Nordiska förlaget, Box 1869, 581 17 Linköping.
Hemsida: www.nordiskaforlaget.se
E-post: order@nordiskaforlaget.se

WWW.NORDISKFRIHET.SE

Jämlikhetslögnen har börjat rämna:

Rasbegreppets verklighet

"Forskning om genetiska skillnader mellan etniska grupper är idag politiskt inkorrekt. Att göra det ur ett medicinskt perspektiv låter direkt motbjudande. Det kan ändå vara rätt tänkt, om vi vill garantera alla patienter bästa möjliga behandling. (...) Orden 'ras' och 'medicin' har en obehaglig klang, när man sätter samman dem, medan ett uttryck som 'genommedicin' inte känns alls lika hotfullt. Mycket tyder emellertid på att de nya medicinska principerna kan bli mycket viktiga i kampen för en bättre hälsa hos alla människor på jorden."

– Gorm Palmgren, *Illustrerad vetenskap* nr 10, 2004

Även om etablissemanget och den regimtrogna median allt som oftast hävdar att den enda rasskillnaden som existerar är hudfärgen, så har en allt större del av befolkningen personliga erfarenheter som pekar mot att detta inte stämmer.

Nu har tidningen Illustrerad vetenskap publicerat nya politiskt inkorrekta medicinska rön under rubriken "Vi behöver ett nytt rasbegrepp". Därmed har ett tabu brutits som kan bryta förtrollningen hos ett allt bredare folklager.

När dessutom den finländske statsministern Matti Vanhanen hamnar i blåsväder på grund av att hans far, professor emeritus Tatu Vanhanen, uttalar sig politiskt inkorrekt i en finsk dagstidning om sanningen bakom rasskillnaderna, då har den dogmatiska jämlikhetslögnen plötsligt hamnat i skottgluggen och riskerar att avslöjas för vad den är: en politiskt korrekt och destruktiv lögn som har fått stå oemotsagd alldeles för länge.

Forskarna Tatu Vanhanen och Richard Lynn publicerade för några år sedan boken *IQ and the Wealth of Nations*, där de presenterar en undersökning som visar hur intelligensen skiljer sig mellan olika länder, och hur befolkningens medelintelligens korrelerar med ett lands ekonomiska utveckling.

Visserligen är teorierna eller rönen inte nya. Det existerar en omfattande och bred litteraturgenre i ämnet även om den kanske inte återfinns på landets lokala bibliotek eller etablerade bokhandlare. Det är likväl otroligt värdefullt när fadern till den finske statsministern, ansedda forskare eller tidskrifter tar bladet från munnen.

Sådana personer är svårare att med trovärdighet avfärda som fördomsfulla eller okunniga. De lever inte upp till bilden av "nazister" som ständigt ölkonsumerande och förvirrade punkare, skinnskallar eller raggare. Då blir det lättare för folk i gemen att våga tänka i samma banor själva.

Inför dessa hotfulla forskningsresultat reagerar naturligtvis den självutnämnda moraleliten genom ett förutsägbart och väl inövat mönster som sitter i ryggmärgen hos dem. Först använder man socialt stigmatiserande etiketter för att försöka att skrämma vederbörande till tystnad. Därefter hotar man med polisanmälan och åtal för "hets mot folkgrupp". Tatu Vanhanen har redan drabbats av bådadera. Han kommer dock inte att åtalas för "hets mot folkgrupp". Utredningen lades ner nästan direkt.

Slutligen förnekar moraleliten sanningen kategoriskt med irrationella bortförklaringar, vanligtvis genom att själva tolka uttalanden och forskningsresultat på ett politiskt korrekt sätt innan man publicerar dem för allmänheten. I det aktuella fallet har man t ex påstått i media att intelligens inte alls är ärftligt, varför Vanhanen måste ha fel. Men förutom att tanken på en ickeärftlig intelligens motsäger utvecklingsläran så redovisar *IQ and the Wealth of Nations* omfattande forskningsresultat som visar att intelligens är till 80% ärftligt.

När den engelska tidningen The Economist ägnade ett stort reportage åt att beskriva hur Sverige blivit ett av Europas fattigaste länder till följd av den stora invandringen, förvandlades detta på liknande sätt till "Ingen välfärd utan integration", på SVT text. När BRÅ redovisade att hela 46 procent av alla gruppvåldtäkter begicks av människor utan svenskt medborgarskap, blev detta "Majoriteten av alla gruppvåldtäkter begås av svenskar" på Svenska Dagbladets löpsedel.

Det är överflödigt att här återupprepa alla forskningsrapporter och metoder som har använts för att komma till den slutsats som påvisas av Lynn och Vanhanens tabell här bredvid. Notera dock att dessa resultat inte har kommit till genom skallmätningar eller andra otidsenliga tillvägagångssätt, utan är resultatet av erkända forskningsmetoder och har utförts förutsättningslöst: ingen av dessa väl ansedda professorer har något förflutet som "nazist".

Men egentligen räcker det ju att studera mänsklighetens historia, den dagsaktuella situationen i världen, t ex länder som nuvarande Haiti, Zimbabwe,

mest pålitliga sätte... avspeglar utve... mässig släktskap och därmed även genetiska likheter och släktskap.

Även om man traditionellt har delat upp jordens invånare i olika raser, som till

Generna ljuger inte

DNA-studier har kartlagt hur världens folkslag inbördes är besläktade med varandra. En person kan med hjälp av ett blodprov placeras i en grupp som genetiskt sett matchar bäst. Det ökar chansen att personen får rätt medicinsk vård.

CORBIS/SCANPIX & HENNING DALHOFF

Nigeria, för att komma till ungefär samma slutsats intuitivt.

Tatu Vanhanen kommenterade uppståndelsen själv i Dagens Nyheter den 21 augusti:

– Det är inte fråga om någons fel utan om ett naturfenomen som vi måste anpassa oss till, sa han och tillade:

– Att krossa tabun är förstås pinsamt för många människor.

Detta är en seger, åtminstone en intellektuell sådan. En seger som kan innebära att fler ur den fritänkande delen av befolkningen tar steget och försiktigt börjar ifrågasätta samhällstillståndet. Alltifrån positiv särbehandling och den vite mannens påstådda skuld till hela den löjliga mångkulturalismen vilar ju på den absurda förställningen om alla människors likhet.

Majoriteten, massan, valboskapen, lämlarna lär däremot inte rusa till undsättning än på länge. De lär fortsätta köra fingret i luften, skaka på sina duktiga, små fördomsfria huvuden och klämma ur sig något "storsint" i stil med "det finns bara en ras – människan".

För precis som 1900-talsförfattaren Carl Sagan hävdade: "När man blivit lurad tillräckligt länge, kommer man att göra allt för att bevara illusionen".

Kejsaren kläs av steg för steg, och snart är han naken och ute i den bistra kylan.

Uppmätt genomsnittlig IQ för ett urval av länder:

Källa: *Intelligence and the Wealth and Poverty of Nations* av Richard Lynn och Tatu Vanhanen

Hong Kong	107	Norge	98	Turkiet	90	Qatar	78
Sydkorea	106	USA	98	Indonesien	89	Zambia	77
Japan	105	Ryssland	96	Surinam	89	Uganda	73
Taiwan	104	Slovakien	96	Irak	87	Jamaica	72
Holland	102	Uruguay	96	Mexiko	87	Kenya	72
Italien	102	Portugal	95	Tonga	87	Sudan	72
Schweiz	101	Slovenien	95	Filippinerna	86	Sydafrika	72
Sverige	101	Israel	94	Libanon	86	Tanzania	72
Nya Zeeland	100	Rumänien	94	Marocko	85	Ghana	71
Singapore	100	Irland	93	Iran	84	Nigeria	67
Storbritann.	100	Grekland	92	Puerto Rico	84	Zimbabwe	66
Polen	99	Malaysia	92	Indien	81	Sierra Leone	64
Spanien	99	Thailand	91	Guatemala	79	Guinea	63
Ungern	99	Peru	90	Nepal	78		

"Vi har lyckan att äga en ras, som ännu är ganska oförstörd, en ras som är bärare av mycket höga och mycket goda egenskaper."

– Arthur Engberg, *Arbetet*, 1921

"Att vara nationellt sinnad innebär att vilja sitt folks sunda fysiska fortlevnad och harmoniska andliga växt, det är att vara trogen mot sig själv, sin art, sitt folk och dess fäderneärvda odling, det är att hävda sin rätt att få leva och verka för kulturen och utvecklingen i samklang med sitt på nationell grund framvuxna naturliga väsen. (...)

Det innebär att inte vilja tvinga alla människor och alla folk till att spela en och samma slags pipa utan låta varje individ, varje folk, varje nation få utveckla och fullkomna sitt särartade instrument och sin förmåga att bruka det, så att mänsklighetens stora orkester blir allt fulltonigare och skönare, och framför allt innebär det att i fosterjorden se sin egen och sitt folks naturliga klangbotten vid instämmandet i denna världssymfoni, en omistlig mark, som ingen utomstående äger rätt att kränka."

– Carl Ernfrid Carlberg, *Sikta mot stjärnorna*, Stockholm 1958

"Det är vår generella slutsats att nationella olikheter mellan nationers välstånd och fattigdom i den samtida världen kan förklaras primärt med befolkningarnas intelligensnivåers förhållanden; sekundärt, till viss del, med förhållandena huruvida de har marknads- eller socialistiska ekonomier; och för det tredje med unika omständigheter så som innehavet av värdefulla naturtillgångar som i fallet med Quatar och handelssanktionerna utfärdade mot Irak."

– Richard Lynn och Tatu Vanhanen, *Intelligence and the Wealth and Poverty of Nations*, 2002

"Någonstans i vår genotyp är våra överlevnadsgener i rörelse, och dessa gener uttrycker sig nu genom ett nytt uppvaknande. Jag kan se detta uppvaknande överallt där vårt folk finns. Det är särskilt starkt hos våra unga. Det är en vision som förföljelse och hat inte kan tillintetgöra. Någonstans, i just detta ögonblick, sover ännu ett spädbarn fridfullt i sin vagga, omedvetet om den stora strid som nu utkämpas för hans rätt att växa upp och leva i sitt eget land och med sitt eget folks värderingar."

– David Duke, *Den judiska rasismen*, Nordiska förlaget 2004

Nordiska förlaget

"Det är ett obestridligt faktum att ingen folkgrupp kan ta kontroll över sin framtid om den inte besitter två väsentliga saker: den kollektiva viljan att överleva som ett folk, och kunskap."

Din leverantör av väsentlig kunskap om:

- ***Traditioner, legender och myter***
- ***Folkhjältar och historia***
- ***Andra världskrigets verkliga skeende***
- ***Västerländsk filosofi och ideologi***
- ***Ras och etnicitet***
- ***Fienden***
- ***Lösningen: Hur vi måste agera***

Du har väl inte missat Nordiska förlagets katalog 2004-2005? 56 färgsidor som presenterar Förlagets utbud med bilder och informationstexter.

Beställ ditt gratisexemplar via 013-12 89 90 eller på www.nordiskaforlaget.se!

"Ner i dyn med alla ariska monster och blonda bestar"

De olympiska spelen åskådliggör vad de politiskt korrekta helst av allt vill förneka, nämligen att raser existerar och att de biologiska olikheterna mellan raserna har faktiska konsekvenser. Olikheterna sitter inte i hudfärgen; det är inte pigmenten som får medlemmar av kalenjin-folket i Kenya att ständigt vinna långdistanslopp.

Samtidigt försöker politiskt korrekta använda det faktum att raser existerar och är olika genom en logik som är oerhört akrobatiskt avancerad. "Se bara hur duktiga svarta är i löpning, vad dumma alla 'nazister' är som tror att raser spelar någon roll", lyder det irrationella argumentet.

Jens-Christan Brandt hävdar i Expressen den 16 augusti 2004 att Owens stal nazisternas show. Det är ett fullständigt nonsenspåstående, som trots det är osedvanligt populärt bland politiskt korrekta. Brandt beskriver Olympia-stadion i Berlin som *"en kuliss ur någon transsylvansk skräckfilm"* och statyerna föreställande framstående tyska idrottsmän som *"ett livgarde av förstenade övermänniskor"*:

> *Fast inte ens deras närvaro kunde ju förhindra att det sen ändå var Jesse Owens som knep guldmedaljerna.*

Detta fångar på ett bra sätt in idiotin i resonemanget. För det första vann Owens fyra av de sammanlagt 130 guldmedaljer som delades ut. Tyskland vann dessutom överlägst flest guld-, silver- och bronsmedaljer under de olympiska spelen 1936.

OS-medaljer 1936

Nation	*Guld*	*Silver*	*Brons*
Tyskland	*33*	*26*	*30*
USA	*24*	*20*	*12*
Ungern	*10*	*1*	*5*

För det andra hävdade nationalsocialisterna inte att negrer inte kunde vinna i några idrottsgrenar, utan det stämde tvärtom väl överens med rasbiologin att de till följd av sina mer explosiva muskler har en fördel i exempelvis kortdistanslöpning och längdhopp, de grenar Owens också vann guld i. Owens framgångar underströk alltså riktigheten i ett rasligt perspektiv på verkligheten, men används nu i propagandan mot denna verklighet.

Politiskt korrekta brukar även påpeka att Hitler inte överlämnade någon guldmedalj till Owens. Vad de däremot inte brukar nämna är att den olympiska kommittén dessförinnan bett Hitler att inte dela ut några medaljer och att Hitler i prisceremonin som föregick Owens heller inte delade ut guldmedaljen till den tyske släggkastaren Karl Hein som dessutom slagit nytt världsrekord.

Owens blev dessutom väl omhändertagen av nationalsocialisterna, han applåderades för sina bravader och gratulerades för sina framgångar. Hitler gjorde en handrörelse mot honom, som i dagens "fria" Sverige leder till fängelsestraff, för att visa sin respekt.

Brandt däremot far ut i morbida fantasier:

> *Jag inbillar mig att Owens efteråt gick ut i den ljusa skymningen, tog några steg på träbron och såg månen glittra bland näckrosorna. Det är dit ner ni ska, måste han ha tänkt. Ner i dyn med alla ariska monster och blonda bestar.*

Varför Owens skulle tänkt så går Brandt inte in på, men onekligen ser han någonting direkt beundransvärt och rättvist i ett så naket hat mot den nordiska rasen. Deras förintelse, *"ner i dyn med dem"*, tycks i det närmast vara ett moraliskt imperativ i Brandts sinnevärld. Hans artikel är därmed inte bara exempel på hur verkligheten förvrids i propagandasyfte, utan även på den oerhörda, rasmedvetna, direkt perversa dubbelmoral som existerar inom dagens politiskt korrekta etablissemang.

(Artikeln är saxad från www.den-svenske.com)

Jesse Owens själv tillbakavisade alltid myten om att Hitler avsiktligt skulle ha undvikit och förolämpat honom. Owens berättar i sin självbiografi, ***The Jesse Owens Story*** *(1970), hur Hitler ställde sig upp och vinkade när Owens passerade hans plats på stadion:*

> När jag passerade rikskanslern så ställde han sig upp och vinkade med handen till mig, och jag vinkade tillbaka till honom. Jag anser att reportrarna visade prov på smaklöshet när de kritiserade samtidens hjälte i Tyskland.

Ironiskt nog fick Owens inget vidare varmt välkomnande i USA. Den skenhelige presidenten Franklin D Roosevelt, som oroade sig över hur det skulle påverka valresultatet i de ännu rassegregerade sydstaterna, vägrade att ta emot Jesse Owens i Vita huset. Owens brukade senare i livet ofta påpeka att det var Roosevelt, inte Hitler, som hade undvikit och förolämpat honom.

Bärsärkaraseri och rock mot demokraturen

Sångaren och förgrundsgestalten i frihetsrockbandet Nothung, Thomas Öhlund, förbereder sig för närvarande för att gå in i en studio och spela in bandets debutalbum.

Thomas Öhlund är sedan tidigare känd som en av de årliga talarna vid Salemmanifestationen och för att i forntida vikingamanér ha gått bärsärk när han i samband med en demonstration angreps av förvirrade s k anti-rasistiska antagonister – vilket förevigades av en närvarande pressfotograf.

Nothung, som tidigare har medverkat på en tysk samlingsskiva och en splitskiva med det tyska bandet Agitator, och som har uppträtt på både inhemska och utländska konserter, ser ljust på framtiden. Thomas Öhlund menar att de har skapat ett eget framgångskoncept:

– Vårt kommande hädiska album, som för närvarande har arbetstiteln *Rock mot demokrati*, kommer att presentera såväl uppkäftiga och fröjdefulla texter som lyssnarna kommer att dra på munnen åt som mer allvarsamma. Tillsammans kommer de förhoppningsvis att inspirera och sporra lyssnarna till att stå upp rakryggade för de nationalistiska idealen.

Högerextremister och antirasister i bråk på Söder

Nothungs musikstil, som kan beskrivas som en *oi!*- och punkinfluerad "bärsärkarock", kommer inte att förändras nämnvärt från tidigare studioinspelningar, men Thomas Öhlund utlovar att kvaliteten kommer att bli bättre då de nu besitter mer erfarenhet och kommer att förbereda sig noggrannare. Några av låtarna som anhängarna har att se fram emot är "Isidors visa", en tysk version av Fyrdung-örhänget "Hans Maikowski" samt en ny respektlös låt tillägnad Göran Persson.

Apropå Göran Persson så berättar Öhlund muntert att det är mycket möjligt att han kommer att få "äran" att pryda skivomslaget, med halsen hopplöst intrasslad i Nothungs mikrofonsladd...

Aporna attackerar!

Situationen för de olika arterna av apor i Afrika har under flera decennier varit väldigt utsatt, främst på grund av att den inhemska svarta befolkningen skövlar deras skogar och jagar dem för föda, pälsar och nöjes skull.

Under de senaste åren så har det dock inkommit allt fler rapporter om apor som slår tillbaka! I flera afrikanska storstäder, nu senast i Kssali i södra Sudan, har apor attackerat stadsbefolkningen, plundrat butiker, bagerier, gatukök och i vissa fall även attackerat svarta i deras hem och slagit sönder och stulit deras möbler.

De svarta som blivit utsatta kanske kan få status som politiska flyktingar i Sverige? Att få möbelbidrag torde ju inte vara några problem i varje fall efter deras tårdrypande berättelser om "de hemska nazistiska livsrumsutvidgande barbarernas" framfart...

Joanna Rytel räddar genpoolen från sina psykproblem?

För någon månad sedan skrev Joanna Rytel en kolumn i Aftonbladet med rubriken "Jag är avundsjuk på andras pengar". I artikeln listar hon flera olika saker hon är avundsjuk på och avslutar med frågeställningen: finns det någon psykologisk hjälp för att kunna bota avundsjuka? Joanna Rytel är bl a känd för att ha skrivit artikeln "Jag tänker aldrig föda en vit man", och med hennes senaste alster i åtanke så börjar motiven för denna perverterade världsbild klarna något.

Kan det kanske vara så att Rytels bottenlösa hat mot vita män har sin grund i avundsjuka mot de kvinnor som faktiskt har en vit man? Kan det kanske vara så att ingen riktigt ärbar vit man har funnit henne tillräckligt attraktiv eller mentalt balanserad för ett eventuellt förhållande?

Interaktiva propagandakampanjer

Under årets *Ozzfest* i september – en hårdrocksfestival i Florida, USA som varje år attraherar tusentals ungdomar – möttes publiken av ett nytt överraskande inslag; det nationella förbundet National Alliance var på plats för att delge den vita ungdomen sitt budskap. Just för detta speciella tillfälle hade förbundet satt samman en interaktiv cd-skiva som innehåller låtar från flera kända nationella artister, utdrag från deras produktkatalog, hyperlänkar och radioinspelningar från *American Dissident Voices*. Under tillställningen delade nationella aktivister ut över 600 av dessa skivor helt gratis till vita ungdomar i publiken.

Innehållet i skivorna syftar till att dels erbjuda ett alternativ till den degenererade rapmusiken som uppmuntrar till drogmissbruk, en nedvärderande kvinnosyn och hat mot stolta och starka vita män. Och dels för att ge information om situationen i samhället idag och vad det finns för alternativ för de vita ungdomar som vill göra något för sitt folks framtid. Idén började i Tyskland under det operativa namnet *Skolgårdsprojektet*.

Tyska patrioter hade offentliggjort operationen redan i början av våren 2004 vilket skapade en mediahysteri i Tyskland. Och trots att skivorna som skulle delas ut noggrant hade undersökts av advokater som garanterat att det inte fanns något olagligt i innehållet, började ändå media argumentera för förbud och restriktioner.

Under en tid verkade operationen ha lagts på is. Men så gick det nationella partiet *Nationaldemokratische Partei Deutschland* (NPD) den 3 september ut med ett pressmeddelande om att skivan producerats i över 25 000 exemplar som skulle delas ut gratis runt om i landet.

Fredagen den 4 september förklarade tyska regeringsrepresentanter att man skulle ta tag i att försöka stoppa NPD:s tilltag direkt måndagen därpå; vid den tidpunkten så var majoriteten av skivorna dock redan utdelade.

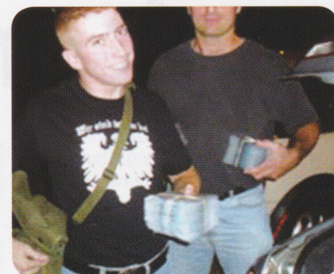
Som ett uttryck för internationell nationell solidaritet så korsade projektet Atlanten till USA där *Panzerfaust Records* bestämde sig för att pressa över 100 000 av en egen liknande samlingsskiva. Detta fick flertalet nationalistiska organisationer i USA att hjälpa till med att dela ut dessa vid skolor, universitet, affärer, konserter och politiska möten m m.

Den extremjudiska organisationen *Anti-Defamation League* uttryckte omedelbart sin oro över detta och har börjat arbeta för att kunna förbjuda operationer av detta slag "åtminstone för vita". De säger bl a att "denna typ av verksamhet är ett effektivt sätt att rekrytera ungdomar till extremhögern".

Och den antinationalistiska organisationen *Southern Poverty Law Center* gick snart ut med en rapport där de jämförde försäljningen av nationalistisk musik med försäljningen av hasch. En intressant liknelse som verkligen visar hur låg propagandanivån är bland nationalismens motståndare i USA.

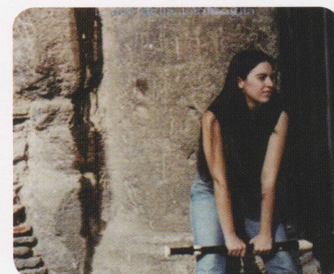
Hursomhelst så kan man konstatera att dessa operationer har visat sig vara mycket effektiva. Nordisk Frihet ser fram emot liknande operationer och utveckling av liknande propaganda även i Sverige framledes.

Ovan: Två National Alliance-medlemmar distribuerar skivor under hårdrocksfestivalen.

Nedan: Italienska "Viking", en av artisterna som medverkade på samlingsskivan.

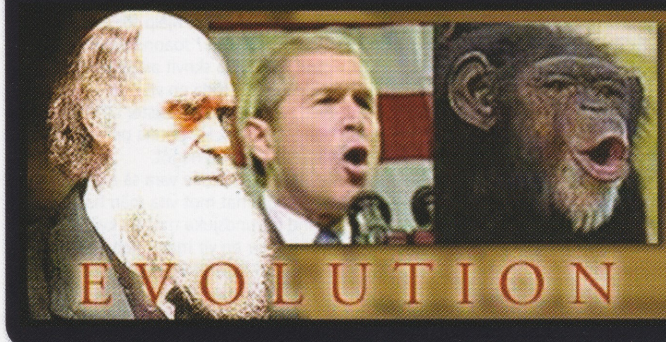

Demokratur med censur

"Irak är befriat, länge leve demokratin!", vrålar de amerikanska plastpatrioterna och smygsionisterna i den självutnämnda kultureliten över hela västvärlden. Efter det våldsamma maktövertagandet i Irak så tillsattes snabbt en korrumperad marionettregim av USA som skulle borga för att Irak följer de direktiv som Bushadministrationen utfärdar. Omedelbart efter sitt tillträde uttryckte Iraks utrikesminister att den populära arabiska satellitkanalen al-Jazira borde förbjudas då han anser att den inte tjänar det amerikanska protektoratet Iraks intressen.

Satellitkanalen censurerades och yttrandefriheten tycks vara lika död i den nya demokratin i Irak som i den övriga världens demokraturer. En av anledningarna till de starka sanktionerna mot al-Jazira är att den i amerikanska ögon kontroversiella kanalen ogenerat uppvisat det irakiska folkets lidande, umbäranden och nöd, samt haft tillgång till och vågat visa material från de olika kidnappningar och avrättningar av Bush-krigare, västerlänningar och andra som utförts av olika motståndsgrupper.

En bild som står i bjärt kontrast mot den officiella nykonservativa solskenshistorien om Irak-invasionen och -ockupationen.

Romarrikets historia i korthet

Romarrikets historia kan indelas i tre mänskliga epoker. Den första epoken kan man benämna "den militära", därefter kommer "den politiska" och slutligen "den egennyttiga": en regression till det mänskliga urtillståndet, till förrådssamlaren, men utan "urtidsmänniskans" livskraft. I takt med att tidsandan blir alltmer pacifistisk – och pacifism är det främsta tecknet på mänskligt förfall emedan den eviga freden är en sinnesbild av döden – upphör också den territoriella utvidgningen liksom alla högre andliga och moraliska strävanden. När goterna under ledning av Alarik plundrade Rom den 24 augusti 410 så har dess livsvilja blivit så kraftlös till den grad, berättar Prokopius, att när en tjänare konfronterar kejsaren Honorius i Ravenna och meddelar att "Rom har fallit i fiendehänder" så utbrister han "Har Rom fallit i fiendehänder? Det var ju endast en timme sedan hon åt ur min hand?" Han hade missuppfattat den ödesdigra nyheten och trodde att tjänaren menade en osedvanligt vacker kvinna som han hade gett namnet Rom. När eunucken emellertid förklarade att det endast var staden Rom som åsyftades så blev han oerhört lättad.

Romarrikets undergång berodde med andra ord på att det förlorade sin livskraft och inte på grund av krig – snarare på grund av en viljelös fred. En fred som inte kunde skyllas på barbarerna, utan rikets inhemska övercivliserade medborgare, som hade förlorat sin ras särprägel och kraft. Romarriket mördades inte, utan begick bevisligen självmord på samma sätt som urtidens dinosaurier. Liberalismens extremindividualism hade anfrätt det inifrån ända till dess att dess ledarskap inte längre var i stånd att förstå naturens lagar och de världsomfattande problem det stod inför. Under loppet av republikens sista hundra år hade senaten förlorat all verklig makt och representerade endast en obeveklig dödvikt i samhället.

"Om en nation är blottad på andlig hälsa och moralisk karaktär, då kommer regeringen och människor utan levnadsregler att fylla tomrummet. För frihet blomstrar i moraliska värderingar och tyranni frodas i moraliskt förfall."

Föreskrift nummer 10,
ur *De 88 Föreskrifterna* av David Lane

Dr William Pierces eftermäle

Robert S Griffins *The Fame of a Dead Man's Deeds*, vars titel är en engelsk översättning av en strof ur Eddans "Den höges sång", handlar om den framlidne dr William L Pierce och kommer snart att släppas på svenska.

Den i juli 2002 hastigt bortgångne dr William Pierce är kanske mest känd som författare till *The Turner Diaries* – en framtidsroman om en eskalerande etnisk konflikt, som FBI betecknat som "den farligaste boken i USA". Den har pekats ut för att ha inspirerat Timothy McVeigh till bombdådet i Oklahoma City 1995.

År 1974 grundade dr Pierce National Alliance (Nationella förbundet) för att konkretisera sina ideal. Förbundet leddes av Pierce fram till sin död och räknas idag som USA:s främsta och slagkraftigaste nationella organisation.

Författaren professor Robert S Griffin tillbringade över en månad i dr Pierces hem sommaren 1998 för att intervjua honom om hans liv och idéer. Utöver detta använde sig Griffin av ett omfattande research-material bestående av tidningsskriverier, andra intervjuer och böcker; för att bilda sig en egen uppfattning studerade Griffin dessutom själv de verk som Pierce hänvisade till som viktiga för sin ideologiska utveckling. År 2001 utkom så boken *The Fame of a Dead Man's Deeds*, som kan sägas återge dr William Pierces eftermäle.

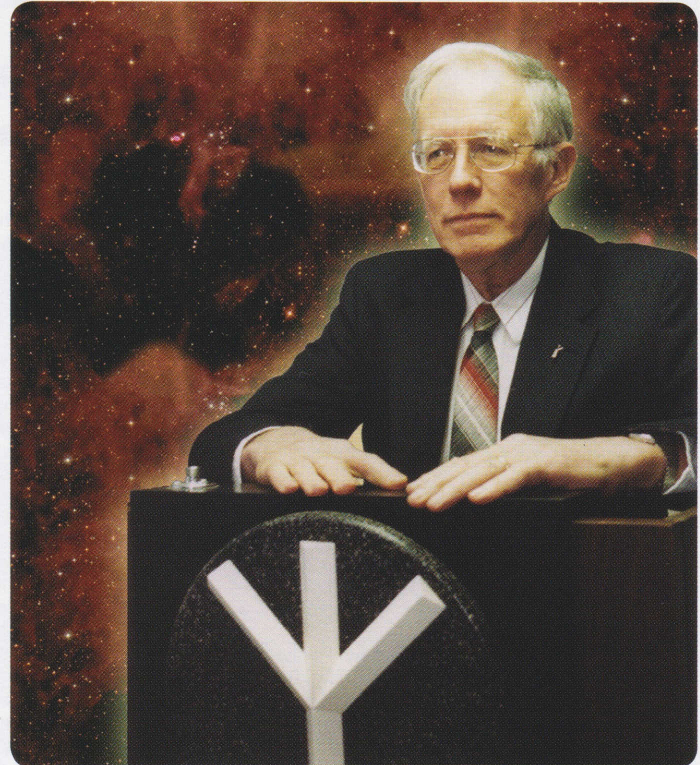
Boken innehåller bland annat en ingående förklaring av Pierces eget revolutionära filosofisk-religiösa system, kosmoteismen. Pierce betraktade människan i ett perspektiv av en ändlös kedja av generationer som genomgår en kontinuerlig evolution och omedvetet strävar uppåt mot ett högre medvetande. Han ville att vi skulle bli medvetna deltagare i denna process, som vi tidigare varit delar av på ett omedvetet plan.

Utöver detta får läsaren stifta bekantskap med Pierces möten med några av USA:s mest kända nationalister som ledaren för The Order, Bob Matthews och George Lincoln Rockwell m fl. Pierce delger även sin syn på nationalsocialismen och andra världskriget och på den kontroversiella judefrågan och judarnas roll i historien.

Dr Pierce var inte bara en framstående forskare, filosof och skribent. Han var även en karismatisk ledare och organisatör. Dr Pierce valde det långsiktiga arbetets strategi framför kortsiktig opportunism. Det innebar att han ogenerat förde ut kontroversiella sanningar om ras- och judefrågan och över huvud taget aldrig värjde för att säga det han ansåg var sant och viktigt för människor att känna till.

Den livsfilosofi som dr William L Pierce utvecklade under sitt liv kan sammanfattas i Nationella förbundets motto "Gör rätt och räds intet!" och i hans privata princip att alltid göra det som är viktigt först, medan det inte är hela världen att inte hinna med det som är mindre viktigt.

Han efterlevde detta ända tills han gick ur tiden den 23 juli 2002, efter mindre än en månads kamp mot en dödlig cancer. Han upprätthöll ända intill slutet en 80-timmars arbetsvecka av skrivande, radiosändande och publicerande å den europeiskättade befolkningens vägnar. Han tackade nej till en riskabel operation som eventuellt skulle ha kunnat förlänga hans liv något, för att i stället utnyttja den sista tiden till att säkra förbundets fortsatta existens efter hans död.

The Fame of a Dead Man's Deeds håller på att översättas till svenska och kommer att publiceras av Nordiska förlaget, förmodligen under denna vinter. Dr William Pierce beskrevs ofta som en man före sin tid. Han kunde på ett närmast skrämmande sätt förutspå den mångkulturella utvecklingen i Amerika och västvärlden. Biografin över honom kommer garanterat inte att lämna någon läsare oberörd.

Arvet efter dr William L. Pierce

Om vägen mot sitt eget uppvaknande:

"Jag vände mig till universitetsbiblioteket för svar. Jag började rovgirigt studera bland ämnen som min vetenskapliga inriktning tidigare hade tvingat mig att hålla kort, särskilt historia. Mina studier var relativt slumpartade inledningsvis: en bok om [det Nordamerikanska] inbördeskriget och problemen med [den efterföljande] återuppbyggnadsepoken, efterföljda av Gibbon, sedan en behandling av det andra världskriget, och därefter en överblick över Europas forntid.

Hursomhelst så lyckades jag eventuellt förvärva en historisk överblick som gav mig flera fundamentala insikter, de mest viktiga som berörde historiens och den mänskliga kulturens biologiska grund. Jag började förstå att historia inte enbart är en följd av politiska händelser och kulturella utvecklingar; det är redogörelsen över olika människogrupper och deras kamp för överlevnad och utveckling, över deras interaktioner och konflikter."

Om behovet av ett långsiktigt tänkande:

"Nu så behöver vi en filosofisk och andlig grund för vår politiska kamp. En grund, naturligtvis, som säger oss varför vi måste kämpa och vad vi kämpar för. Men vi vill också ha en grund som förklarar för oss hur vi ska bygga en helt ny värld efter att vi vunnit den politiska kampen. Vi bygger med andra ord inte en grund för att använda under en månad, eller under några år, utan en grund som kommer att vara i tusen år eller mer. Vi bygger en grund som kommer att tjäna inte bara oss, utan oräkneliga framtida generationer av vår ras. Och det är hög tid att vi gör detta. Vi har drivit omkring utan lokalsinne, utan långsiktiga perspektiv, under alltför lång tid. Det är dags att vi slutar fästa blicken vid nästa år, eller nästa val, och istället fäster den vid evigheten."

Om "den gudomliga gnistan":

"Vår sanning säger oss att ingen människa, ingen ras, inte ens denna planet, existerar som ett självändamål. Det enda som existerar som ett självändamål är helheten. (...) Universum är den fysiska manifestationen av helheten. Helheten förändras kontinuerligt och kommer alltid att göra det. Den utvecklas. Det vill säga att den rör sig mot allt komplexare, allt högre, existenstillstånd. Livets utveckling på jorden från icke-levande materia var ett steg i denna aldrig upphörande evolutionära process. Utvecklingen av människolika varelser från primitivare livsformer var ett annat steg. Dessa varelsers differentiering till de olika raserna och underraserna, och dessa olika rasers fortsatta evolution i olika delar av världen i olika takt, har varit fortsättningar av denna process. Hela evolutionen av livet på jorden från dess början för omkring tre miljarder år sedan, och i en mer allmän bemärkelse, universums evolution under en mycket längre period före livets uppkomst, är en evolution inte bara i bemärkelsen av att frambringa mer och mer högutvecklade fysiska former, utan även en evolution av medvetandet. Det är en evolution av helhetens självmedvetande.

Helheten, skaparen, den självskapade, har sedan början följt, i själva verket förkroppsligat, en uppåtledande strävan – en strävan mot högre och högre grader av självmedvetenhet, mot alltmer näst intill perfekta tillstånd av självförverkligande.

I människan – i vår ras i synnerhet – har denna uppåtledande strävan, denna gudomliga gnista, fört oss till en ny tröskel. En tröskel lika viktig som den som separerade den icke-levande materian för tre miljoner år sedan från den levande materia som den utvecklades till. Vår tids tröskel är en tröskel av självmedvetande. Vi står nu på gränsen till en full förståelse för det faktum att vi är en manifestation av skaparen, att vi är det medel och den substans genom vilken skaparen, genom vilken den helhet som vi är en del av, kan fortsätta sin självevolution."

"Hårresande nazism" i turistbroschyr

Mona Sahlin har länge talat om hur viktigt det är att "synliggöra den dolda rasismen". En som tagit henne på orden är författaren Lars Ullgren. Han är 60 år, och har skrivit boken *Antinazistisk ordbok*.

Lars Ullgren har hittat massor av dold rasism. Nu senast i en turistbroschyr för Ronneby kommun.

"Det är nazistpropaganda", säger han i BLT. Och fortsätter *"Det är tydligt nazifärgat"*.

Den 60-årige författaren vänder sig mot ordval och formuleringar i broschyren. Han reagerar särskilt på hur skribenten använt Sverige som referens för att beskriva Ronneby. Detta visar, menar Lars Ullman, *"...att man vill ha ett totalitärt samhälle, med statsnationalistisk diktatur"*. Han upprörs även över hur man talar om kommunen som *"hjärtat i Sveriges trädgård"*. Även det är nazism, hävdar 60-åringen. *"Nationalitet kan inte ha någon natur. Sverige har ingen natur"*, berättar han upprört.

Men det som verkligen får författaren att rasa är ett stycke som beskriver danspalatset i Erigsboda. Där har skribenten gjort misstaget att använda det fascistiska ordet *"sommarsvenskt"*.

"Hårresande", vrålar Lars Ullgren till BLT:s reporter och begär att Ronneby kommun ska *"avnazifiera"* texten. Vidare vill han att de ansvariga för broschyren ska avskedas och bli ställda till svars.

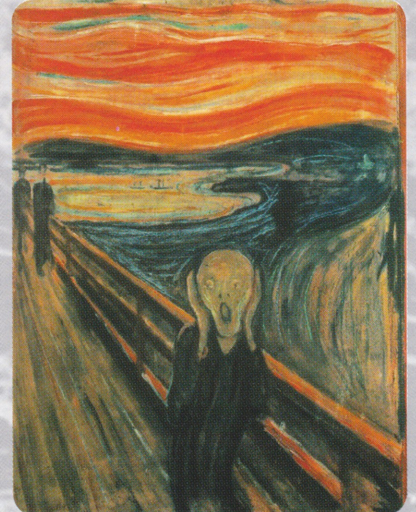
Andra som varit på väg att råka illa ut för sina rasistiska formuleringar är statsminister Göran Persson. Han föreslog regler som förhindrade nya EU-medlemmar från att åka till Sverige för att söka bidrag. Nazism, ansåg en väluppfostrad kvällstidningsläsare, och rapporterade Göran Perssons uttalande till JK som misstänkt fall av hets mot folkgrupp.

Göran Persson hade tur och klarade sig undan bestraffning den gången.

En som inte haft lika stor tur är NSF-ledaren Björn Björkqvist. *"Jag tror inte jag är den enda som mår dåligt när jag hör om hur svenska flickor gruppvåldtas av invandrarhorder"*, råkade han slänga ur sig. Där gick gränsen för hur mycket hårresande nazism som kan tillåtas i ett öppet och demokratiskt land som Sverige. Idag avtjänar Björkqvist två månaders fängelse för sin olagliga formulering.

Huruvida personerna bakom begreppet "sommarsvenskt" har fängelse att vänta, är ännu inte klarlagt.

(Artikeln är saxad från www.nationensanglar.com)

"Hårresande", säger Lars Ullgren om ordet sommarsvenkt. Obs: Det är inte Lars Ullgren på bilden.

Patrioter infiltrerade engelsk extremvänster

Precis som i Sverige så har nationaliströrelsen i England flera gånger infiltrerats av såväl media- som regeringsagenter. Någonting de kunnat göra eftersom de har stora ekonomiska resurser till sitt förfogande, som bland annat staten försett dem med för att försöka splittra nationalistiska grupperingar och smutskasta deras ledarskikt. Nu har några engelska patrioter vänt på steken genom att i över ett års tid infiltrera vänsterextremistiska grupperingar, vilket de lyckades genomföra framgångsrikt utan några som helst statliga bidrag eller större ekonomiska resurser.

De två studenterna vid Manchesters universitet, Joe Finnon, 21 år, som studerar kemi, och Diane Stoker, 19 år, som studerar statsvetenskap, anmälde sig frivilligt för att ensamma träda in i lejonets gap och utforska extremvänsterns mörkaste hålor.

Dessa två spenderade sedan över 12 månader med att aktivt arbeta sig in i framstående vänsterorganisationer i hela England.

Från deras inledande inträde i det egendomliga partiet Socialist Workers Party genom Unite Against Fascism till att slutligen delta i bildandet av den senaste röda bokstavskombinationen, Respect – The Unity Coalition, så har infiltratörerna rapporterat varenda liten smutsig detalj i de grumliga planer, den taktik, den strategi och den dagordning som dessa grupperingar nyttjar för att försvara mångkulturen och därigenom bidra till förstörelsen av England.

Under dessa 12 månader fanns det inget dessa vänsterextrema grupperingar planerat som inte det engelska nationella motståndet haft kännedom om.

Dessa patrioter blev varmt mottagna och accepterade och till och med hyllade uppe i de högsta nivåerna bland dessa grupper. De var till och med så pass betrodda att de flera gånger fick gå i fronten och leda högst hemliga och viktiga operationer. Ett exempel på sabotage från nationalist-infiltratörerna var att ge extremvänstern fel tid och plats för när den franske "fascisten" Jean Marie Le Pen var på besök i England för ett möte med British National Party, varför vänsterns motaktion gick i stöpet.

Förhoppningsvis kan detta engelska initiativ leda till flera liknande operationer i övriga Europa, även i Sverige, så att extremvänstern kan avslöjas för vilken obskyr samling hatfyllda sekter den är.

BNP:s mullvadar Diane Stoker och Joe Finnon tillsammans med ledaren för Respect, George Galloway (till vänster) samt Respects borgmästarkandidat i London, Lindsey German (till höger).

Joe och Diane tillsammans med BNP:s ordförande Nick Griffin, samt studentorganisatör Tony Wentworth.

SAGAN OM VÄSTERLANDETS PÅNYTTFÖDELSE

AV JONAS DE GEER

Hör ni till dem som var skeptiska när det i slutet av 90-talet stod klart att Tolkiens *Sagan om ringen* skulle filmatiseras? Ni var i så fall inte ensamma. Nu kan det emellertid konstateras att filmatiseringen av Tolkiens odödliga berättelse blev ett av filmhistoriens storverk.

Trots att de flesta utgåvor av böckerna inte varit försedda med illustrationer tycker nästan alla som läst dem att Peter Jacksons gestaltning motsvarar våra bilder av sagovärlden Midgård och dess invånare. Precis så hade vi föreställt oss hober, orcher, enter och ringvålnader. Böckerna om härskarringen hör till de i ordets egentliga bemärkelse mest fantastiska i världslitteraturen. Jackson har skapat filmer som är dem värdiga. Det är i sig en enastående bedrift.

Förvånande är också att filmerna är så trogna berättelsens anda av renhet, pliktuppfyllelse och offervilja – dvs. en anda som går på tvärs mot vår tids programmatiska andliga, moraliska och kulturella förstörelse. En och annan politrukrecensent har förvisso knorrat över filmernas ”reaktionära” budskap men de flesta har klokt nog hållit igen på det politiskt korrekta gläfset trots att budskapet är dem förhatligt. Till detta budskap ska vi återkomma men först lite kort om mannen bakom verket.

John Ronald Reuel Tolkien föddes i Bloemfontein i Sydafrika 3e januari 1892. Redan 1895 återvände modern Mabel tillsammans med J.R.R. och lillebrodern till England. Fadern Arthur som var banktjänsteman skulle ha kommit efter men ådrog sig reumatisk feber och avled i början av 1896. På våren 1900 konverterade Mabel och hennes syster till katolicismen – inget okontroversiellt steg i småborgerliga brittiska miljöer vid den tiden. Systern tvingades snart av sin man att bryta med Kyrkan. Tolkiens mor däremot vägrade ge upp sin tro vilket ledde till en brytning med stora delar av släkten, något som naturligtvis var påfrestande både känslomässigt och ekonomiskt för den unga änkan. Det är inte för starkt att säga att Kyrkan på många sätt kom att fylla familjens roll i den korta återstoden av Mabel Tolkiens liv och den skulle definitivt komma att göra det för J.R.R. och hans bror.

Efter att under några år ha hyrt en liten stuga i byn Sarehole, någon mil söder om Birmingham, tvingades familjen flytta in till staden. Att lämna den lantliga idyllen för halvt förslummade kvarter i industristaden var mycket smärtsamt för den då åttaårige Tolkien och hans författarskap skulle till stor del komma att kretsa kring motsättningen mellan det naturnära, mänskligt dimensionerade, förmoderna livet och den moderna industricivilisation som han innerligt hatade.

I slutet av 1904 insjuknade Mabel Tolkien och avled, 34 år gammal. Som förmyndare för sönerna hade hon utsett en katolsk präst, Fader Francis Morgan. Han tog sig an de föräldralösa pojkarna under hela uppväxten och hjälpte dem inte minst ekonomiskt. Senare i livet skrev Tolkien om patern att ”han har varit som en far för mig, mer än de flesta verkliga fäder”.

Redan i tidiga år framträdde Tolkiens stora fallenhet för språk, och han verkar aldrig riktigt ha varit osäker ifråga om sitt val av yrke. Det föll sig naturligt för honom att studera språk i Oxford och sedan fortsätta med en akademisk karriär som språkvetare. Under studietiden läste Tolkien också på egen hand bl. a gammal gotiska, walesiska och anglosachsiska, dessutom började han tidigt skapa egna, fiktiva språk. Denna säregna hobby, liksom naturligtvis hans djupa förtrogenhet med både fornnordiska, fornkeltiska, och medeltida sagor och legender spelade en fundamental roll för skapandet av hans egen sagovärld. Liksom Tolkiens verk får sin prägel av hans djupa känsla för naturen så präglas det även i högsta grad av hans innerliga

förhållande till språket. De fiktiva tungomålen till vilka han hämtade inspiration från flera levande och döda språk, främst walesiska men även bl. a. finska, var så grundligt och om-sorgsfullt konstruerade att de hade fungerande grammatik och syntax. Den egna språkvärlden bidrar starkt till att skänka ett säreget skimmer åt berättelsen.

1916, innan han tagit sin examen, gifte han sig med sin tonårskärlek Edith med vilken han skulle få fyra barn. Strax därefter blev han inkallad till första världskrigets skyttegravshelvete, men drabbades snart av skyttegravsfeber och skickades tillbaka till England. I början av 20-talet var han under några år anställd vid universitetet i Leeds, men återvände sedan till Oxford, där han skulle bli kvar under hela sitt yrkesverksamma liv. Som professor i forneng-elska gav han värdefulla bidrag till forskningen om bl a Beowulfkvädet. Han avled 1973.

Så här beskriver Tolkien sig själv i ett brev från 1958, ett par år efter publiceringen av Ringen-trilogin,

> Jag är född 1892 och levde mina första år i "landsorten" före maskinernas tidsålder. Än viktigare är det att jag är kristen (vilket framgår av mina berättelser) och faktiskt romersk katolik. Detta senare faktum framgår kanske inte av mina skriverier… egentligen är jag hob (i allt utom till storleken). Jag tycker om trädgårdar, träd och marker fria från lantbruksmaskiner; jag röker pipa och jag tycker om god husmanskost… Jag tycker till och med om mönstrade västar och dristar mig till och med att i denna fantasilösa tid använda mig av dem. Jag är förtjust i svamp (som vuxit vilt); har mycket enkel humor (vilket till och med positiva kritiker tycker blir tröttsamt i längden): jag lägger mig mycket sent och går upp sent (om möjligt). Reser gör jag inte mycket.

Liksom sina skapelser hoberna, som han uttryckligen identifierar sig med, var trygghet och trivsel onekligen viktigt för Tolkien, liksom en kärlek till det naturnära, enkla och genuina. Men man kan av självbeskrivningen ovan få bilden av honom som ett piprökande, sagoskrivande original som levde i sin egen värld. Det är inte rättvisande. Tolkien var en synnerligen intelligent och medveten person, en katolik och patriot som avskydde sin tids kulturella och andliga utveckling. Men han deltog aldrig i sin tids debatter, engagerade sig aldrig i något politiskt sammanhang. Det betyder ingalunda att han var likgiltig eller ointresserad utan handlar snarare om en läggningsfråga; han var ingen de offentliga stridernas man. Kanske anade han också att han genom att istället koncentrera sig på sitt livsverk skulle kunna göra sin största insats för västerlandets pånyttfödelse.

En av de mest insiktsfulla böckerna om Tolkien och hans författarskap är Tolkien, man and myth från 1998 av Joseph Pearce, för en del kanske mer känd som Joe Pearce, under 80-talet stridbar ledare för brittiska *Young National Front* och redaktör för dess tidning *Bulldog*. Efter att i slutet av 80-talet ha avtjänat ett fängelsestraff för åsiktsbrott har Pearce ägnat sig åt ett betydande litteraturhistoriskt författarskap. Främst har han skrivit om engelska katolska skriftställare som Hillaire Belloc och G.K. Chesterton.

I *Tolkien, man and myth* belyser Pearce just den djupt katolska tematiken hos Tolkien, och inte minst hans syn på mytens och sagans betydelse. De flesta moderna litteraturkritiker fnyser åt Tolkien med motiveringen att hans verk handlar om eskapism, verklighetsflykt. De som gör så har fått något fundamentalt om bakfoten menar Pearce. Tolkiens uppfattning var tvärtom att sagan, eller myten, är det egentligen enda sättet för människor att uttrycka djupare sanningar, sanningar som vi inte kan nå på an-

nan väg. Myten är på så vis en flykt *in i*, inte *från*, verkligheten.

I detta avseende är Tolkien tyvärr, tyvärr, inte bara missförstådd av sina belackare, utan också av många fans. Ett skäl till att undertecknad under lång tid var ambivalent till Sagan om Ringen är att jag tidigt kom att förknippa den med sämre fantasyprodukter och, inte minst, rollspel. Det är ett sorgligt men ovedersägligt faktum att Tolkiens verk fungerat som den kanske viktigaste inspirationskällan för detta fenomen. Rollspel må vara ett i bästa fall oskyldigt tidsfördriv, men alltför ofta är det osunt och destruktivt, inte sällan direkt sjukt och ondskefullt. Under alla omständigheter rör det sig om ett slags verklighetsflykt som Tolkien säkerligen hade varit mycket främmande för. Och den moderna fantasykommersen hade tvivelsutan fyllt honom med djupaste avsmak.

Återigen: för Tolkien var fantasin den dimension där en djupare förståelse av verkligheten kunde förmedlas. En förutsättning för detta är dock att den fiktiva världen återspeglar metafysiska och moraliska sanningar. Eviga sanningar.

I vad mån var då Tolkien politisk?

Det är en mycket komplicerad fråga. Som vi redan konstaterat var han på inget sätt lagd åt aktivism. Han förefaller dock i vissa avseenden ha varit mycket politiskt intresserad, samtidigt som han verkar ha varit komplett ointresserad av politiska realiteter. Det framgår klart av hans brev att han ogillade både Tredje riket, Brittiska Imperiet (!) och USA. Sovjetunionen hatade han. Han kallade sig själv engelsk patriot och var uttalat antikapitalistisk. Som nästan alla katoliker på hans tid sympatiserade han starkt med den nationalistiska sidan i spanska inbördeskriget.

Utifrån den Tolkien-litteratur som finns är det mycket svårt att få grepp om hur hans politiska världsbild närmare såg ut. I en intressant artikel som publicerats i ursprungliga brittiska National Fronts f.d. tidskrift Spearhead uppger Stephen Goodson att Tolkien under mer än 20 år prenumererade på A.K. Chestertons nationalistiska, antikapitalistiska tidskrift Candour. Dessa 20 årgångar, som omsorgsfullt ska ha bevarats av Tolkien och vara flitigt understrukna med rödpenna, köptes efter Tolkiens död av A.K. Chestertons sekreterare och ärvdes senare av Goodson. A.K. Chesterton, som inte ska förväxlas med sin kusin, den kände skriftställaren G.K. Chesterton, var under lång tid andreman i Oswald Mosleys BUF (British Union of Fascists) och gjorde aldrig avbön efter kriget. Tvärtom fortsatte han sin politiska verksamhet och blev på ålderns höst den förste ledaren för National Front. Om det är sant att Tolkien prenumererade på Candour och rent av sympatiserade med A.K. Chesterton – och det finns i dagsläget inget skäl att tvivla på det – ställer det hans verk i ett klarare ljus.

Härskarringen har under alla omständigheter inte bara ett, utan flera budskap, på inte bara en, utan flera nivåer. Låt oss avslutningsvis bara ta några exempel på teman i böckerna/filmerna som är relevanta här och nu och i den situation vi befinner oss som svenskar, som västerlänningar.

När, i filmen, sällskapet vilar sig en stund i Morias grottor säger Frodo till Gandalf att han önskar att han aldrig sett ringen, att han önskade att inget av det hemska som inträffat hade hänt. Gandalf svarar då att "det gör alla som får uppleva sådana tider, men det är inte de som råder över det". "Det enda du behöver avgöra", säger trollkarlen, "är vad du ska göra med den tid som har givits dig".

Alltså: vi väljer inte våra prövningar och vår viktigaste uppgift i livet är att möta dem på rätt sätt. Sagan om ringen innehåller många arketypiska hjältegestalter som Aragorn och Éomer. Men det är åt hober, de kanske fredligaste och mest hjälplösa av Midgårds invånare, som den svåraste uppgiften tilldelas – att förgöra maktens ring, att föra den ända in i ondskans hjärta, till domedagsklyftans eld. Det är ett till synes omöjligt uppdrag för vem som helst och inte minst, naturligtvis, för en ung hob som

"Söner av Gondor, mina bröder! I era ögon se modet. Det kanske kommer en dag när männis och bryter alla band, men det är inte i dag. S tidsålder störtar samman. Men det är inte i da denna goda jord, bjuder jag er att stå fasta, m

aldrig varit utanför det trygga Fylke. Men på Frodos axlar (eller snarare runt hans hals) vilar hela Midgårds öde. Han accepterar emellertid sin uppgift med ödmjukhet och fullföljer den, medveten om att han sannolikt går mot sin död och kanske outsäglig pina före dess. Det är detta Frodos och Sams mod att möta det ödet har i beredskap åt dem som bokstavligen räddar världen. Det är åt hober denna uppgift anförtros för att visa att det til syvende og sidst är inre, inte yttre, styrka som betvingar ondskan.

Död och odödlighet är också ett genomgående tema i berättelsen. Det bärs av insikten om det lönlösa i att försöka fly undan döden eftersom vägen till livet går genom den; för dem som använder den tid som givits dem på rätt sätt. Den insikten bar för inte så länge sedan upp vår civilisation, det var med dessa villkor för ögonen våra förfäder levde sina liv. Förhoppningsvis kan något av detta nå fram till alla dem som blivit uppfödda på MTV, "dokusåpor" och annat själsdödande, idiotiskt snusk. Förhoppningsvis tar de intryck av Ringen-filmernas fantastiska gestaltningar av ideal som tapperhet, ödmjukhet och renhet, ideal som vår tids herrar gör sitt yttersta för att förlöjliga, förvränga och förtala.

Där borde jag väl egentligen sluta, men bara en reflektion till. Det handlar återigen, om det lönlösa i att fly. Det finns en underbar scen i slutet av den andra filmen när Pippin säger till Merry att nu är det inte mycket mer de kan uträtta, varför inte återvända hem, till det trygga Fylke, och låta striderna rasa utanför? Merrys ögon förmörkas av en bister insikt och han svarar – Pippin, det kommer inte att finnas något Fylke.

Låt oss slutligen lämna Midgård och återvända till 2004. Hela västvärlden är i upplösning, vår kultur är förödd, massinvandring av främmande folk leder oss till social och ekonomisk kollaps, för att inte tala om etnisk utplåning. Det sjuka och förvända hyllas, det sunda och normala förföljs. Många är för dumma eller för hjärntvättade för att överhuvudtaget kunna uppfatta något allvarligt i situationen, andra ljuger för sig själva för att undgå de påfrestningar som följer av klarsyn. Men många ser, många förstår men törs inte opponera sig. De vill inte äventyra sina arbeten, sitt anseende, husfriden etc. De flesta som sällat sig till motståndet mot upplösningen av Sverige har säkert också fått höra av vänner och närstående – i största välmening – att de inte ska göra det svårt för sig, försöka undgå att bli stämplade, tänka på sin framtid, etc.

Vi har katastrofen in på oss. Även de som inte förstår värdet i det svenska folkets fortlevnad måste vakna upp och inse att vi står inför en avgrund: våra städer blir raskt allt osäkrare, rättssäkerheten är i viktiga avseenden satt ur spel, sjukvården kommer om ett par decennier att ha fullkomligt kollapsat, osv. Förfallet och utarmningen accelererar dessutom och vad våra barnbarn ska behöva växa upp i för samhälle är svårt att ens föreställa sig.

Med andra ord: det kommer inte att finnas något Sverige. Om vi inte kämpar för det! Nu!

Vad tänker alla dessa människor som gått och sett och jublat åt Ringen-filmerna – att det bara är i sagovärlden Midgård som det är en plikt att vara beredd att slåss till döden för sitt folk medan det i verkligheten är "rasistiskt" eller något annat fult? Förstår de inte att berättelsen om härskarringen är en gestaltning av eviga värden som gäller för oss här och nu lika mycket som för sagans Faramir eller Kung Théoden?

Kanske inte, men likväl finns budskapet där, tydligt och klart och med filmerna kommer det att nå och inspirera miljoner och åter miljoner västerlänningar. Dessutom: de flesta filmer orkar man se två, möjligen tre gånger. De här filmerna kan ses hur många gånger som helst. Tillsammans med Mel Gibsons *The Passion of the Christ* kan *The fellowship of the Ring* utgöra en historisk vändpunkt.

Någonstans här och nu kanske en ringbärare och hans följe har anträtt vandringen mot mörkrets hjärta.

r jag samma fruktan som kan få mig att fälla
skornas mod sviker dem. När vi överger vänner
splittrade sköldars vargatid när människornas
ng. I dag ska vi strida! Vid allt ni håller kärt på
män av väst!" – *Aragorn*

"Ditt liv är inte detta nu eller morgondagen. Det är tusentals år som var innan dig, och tusentals år som skall följa efter dig. Under de tusentals åren före dig bevarades ditt blod rent, så att du kunde bli den du är. Nu måste du bevara ditt blod, så att nästa årtusendes generationer kan ära dig och tacka dig."

– Utdrag ur Förfädernas stämmor av Wulf Sörensen

Berusa dig av no

Det har i stort sett funnits ett tomrum bland nationalistisk musik mellan vikingarocken och frihetsrocken. Ett tomrum som under 2004 långsamt har börjat fyllas upp genom bl a utgåvan av folkmetallskivan Valkyria *Förfäders stämmor*. Nordiska förlaget har redan aviserat avsikten att släppa en modern tolkning och tonsättning av det nordiska hjälteeposet *Fritjofs saga*, så snart den ekonomiska möjligheten finnes.

text **Robert Almgren** foto **Valkyria**

När folkmetallbandet Valkyria släppte skivan *Väsens hymner* genom Resistance Records för ett par år sedan, så utmärkte de sig som en av få trendbrytare som tillkommit till den nationalistiskt orienterade musiksfären. Den närmaste musikaliska liknelsen man kan göra blir gentemot etablerade band som Vintersorg, Othyg och Thyrfing m fl. Med kvinnliga sångerskor, nyklassik folkmetall med instrument som stråkar och synthar, med ett lätt inslag av metallriff och manliga hymner, så har de skapat ett säreget sound som är svårt att jämföra med etablerade band inom den nationalistiska musikgenren. Texterna är inte uttalat nationalistiska, men det är något som uppvägs av en hög poetisk kvalitet och en djup nordisk anda som genomsyrar musiken.

– Min mor brukade ofta sjunga för mig när jag var ett litet barn: gamla visor, folkvisor och berättelser från vikingatiden, bland annat om hur Oden offrade sitt öga för evig visdom, berättar Mist, en av sångerskorna i Valkyria, för tidningen Resistance appropå hur hon har utvecklat sin sångstämma.

Det finns ett uppdämt behov av en nordisk folkmusikrenässans, efter framväxten av en musik som inhämtar sin inspiration ur dels det nordiska folkets rötter som den levande nordiska kulturen.

Mist fortsätter att berätta om sin inspirationskälla:

– Bara att få leva i det fjällhöga Norden, i en väldigt vacker natur, med djupa sjöar och grönskande dalar räcker för att finna inspiration.

Ättegemenskap och naturmystik

Valkyrias efterfrågade uppföljare *Förfäders stämmor* som släpptes för ett tag sedan följer i mångt och mycket samma spår som deras tidigare verk, även om musiken och sången ger ett professionellare intryck än tidigare och hela skivan som helhet känns mer genomarbetad.

Texterna handlar till stor del om ättegemenskap och naturmystik, men en av låtarna på den nya skivan, "Fritjofs brottning", behandlar en del ur det nordiska hjälteeposet Fritjofs saga av Esias Tegnér. Låten är en utsökt tolkning av strofen ur sagan.

De flesta låtarna på *Förfäders stämmor* är mycket långa, en del över 10 minuter. Själv ser jag detta endast som positivt emedan en del lyssnare har uttryckt en viss irritation över detta.

Sammanfattningsvis så kan man bara konstatera att *Förfäders stämmor* är en underbar skiva som förhoppningsvis varje nationalist med musiköra ser till att införskaffa.

Nu är det bara att med spänning se fram emot nästa verk inom denna genre. Nordiska förlaget har aviserat att släppa en modern tolkning och tonsättning av *Fritjofs saga*, så snart den ekonomiska möjligheten finnes.

Även Svensk ungdom är ett annat exempel på en grupp som skapat musik som rör vid både den nordiska traditionen som andligheten.

Nordiska förlagets Anders Lagerström ser med tillförsikt fram emot att utvidga denna genre:

– Det finns ett stort intresse för denna typ av musik, jag har märkt att efterfrågan ökat drastiskt. Flera artister har även hört av sig till Nordiska förlaget och uttryckt sin önskan om att få bli en del av denna nyväckta musikgenre.

Det verkar svepa en sedan länge bortglömd nordanvind över vårt land, det är våra förfäders stämmor som vaknar till liv.

rdiska stämmor!

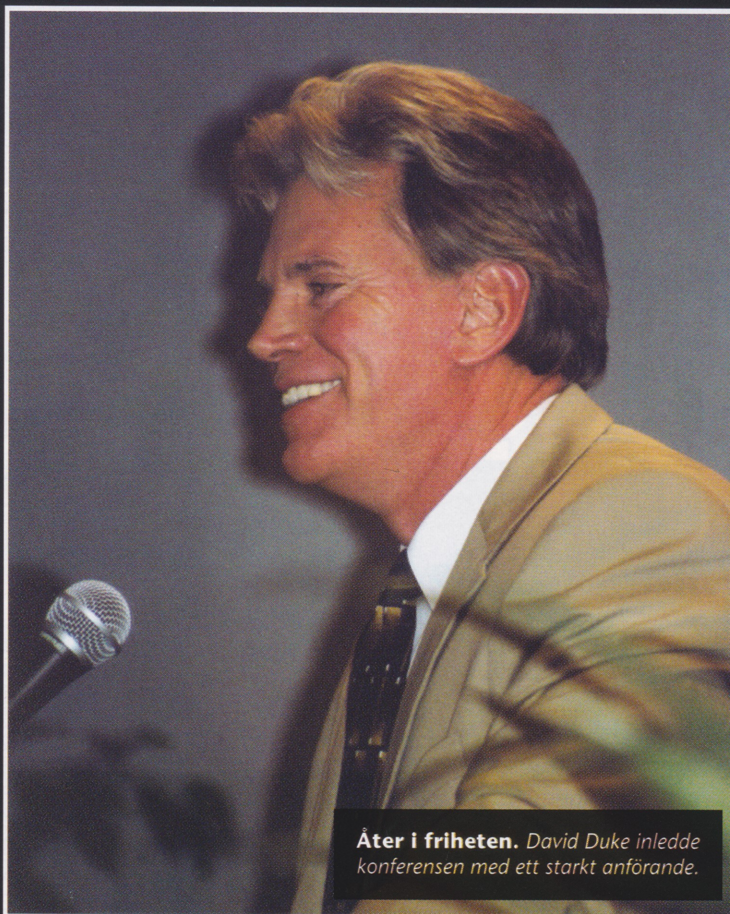

Förnyad optimism efter internationell konferens:

"VÅRT DNA ÄR EN SPIRALTRAPPA UPP MOT STJÄRNORNA!"

Den 28-30 maj 2004 genomfördes en betydelsefull konferens i New Orleans, Louisiana, USA under namnet Internationella europeiskamerikanska enighets- och ledarskapskonferensen. Under dessa dagar samlades aktivister, företrädare och ledare för det västerländska motståndet i USA och Europa för att hälsa den pro-vite författaren och aktivisten David Duke välkommen tillbaka ut i "friheten". Han hade en kort tid innan blivit frigiven efter att ha avtjänat ett årslångt fängelsestraff.

text **Robert Almgren** foto **Kelly Parsell/National Alliance**

Åter i friheten. *David Duke inledde konferensen med ett starkt anförande.*

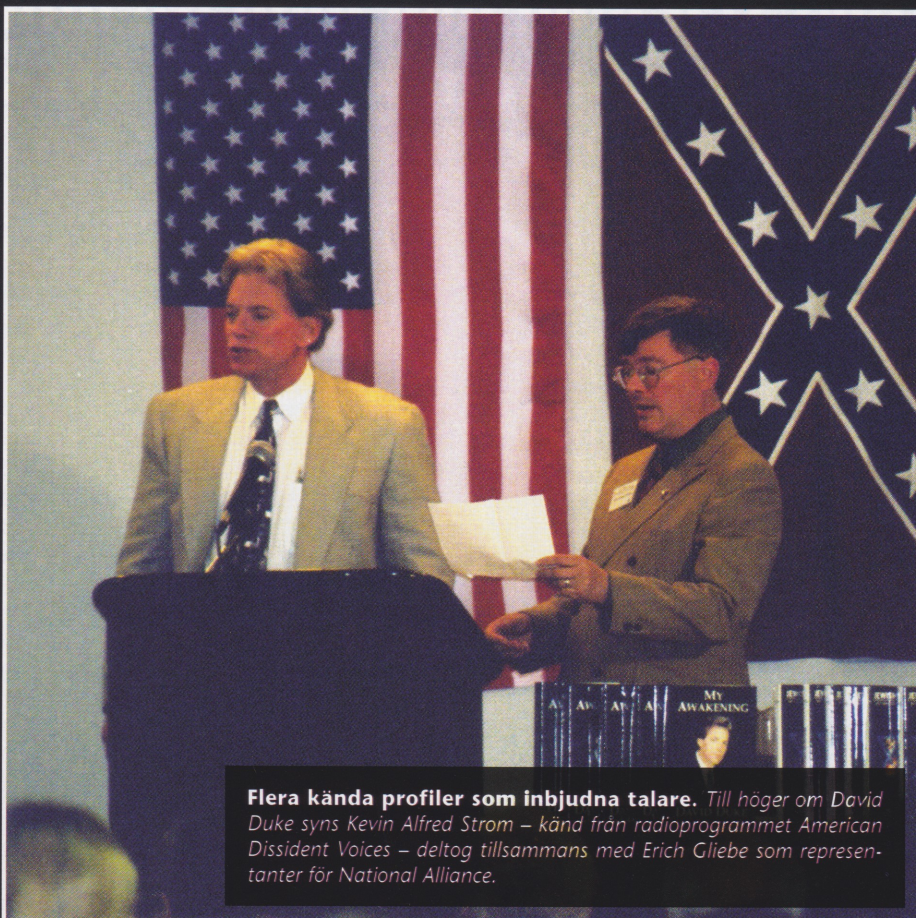
David Duke, 54 år, är kanske en av de mest framgångsrika nationalistiska politikerna i modern tid. Förutom ett livslångt engagemang och ett framgångsrikt författarskap blev han år 1989 invald i representanthuset i Louisiana – trots hysteriska förtalskampanjer i massmedia och trots att han kämpade mot hela det amerikanska etablissemanget. Han har även blivit utnämnd till hedersdoktor i statsvetenskap av universitetet i Kiev i Ukraina.

"Islam passade deras rasmässiga karaktär"

David Duke har inte låtit sig brytas ned av fängelsevistelsen utan säger sig vara stärkt inför utsikten av en fortsatt lång och hård kamp för sitt folk. Därför är det möjligt att hans frisläppande inte bara markerar en ny fas för det nationella motståndet i USA, utan en ny fas över hela världen för dem som hävdar vitas rättigheter.

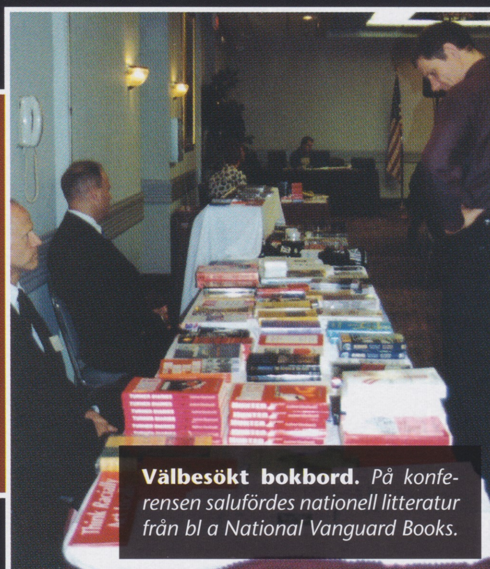
Duke förklarade i samband med konferensen, för radioprogrammet American Dissident Voices, hur han tror att ett framgångsrecept ska kunna växa fram:

– Detta är analogin som jag alltid brukar begagna mig av: Islam trängde fram på 600-talet e Kr, och *var anpassad för arabernas natur*. Araberna bestod av ett myller av klaner och stammar vid den tidpunkten, och de var splittrade av kolossala konflikter och olika religioner. Men islam passade deras raskaraktär. Och den spreds bokstavligen över hela världen, från

Flera kända profiler som inbjudna talare. *Till höger om David Duke syns Kevin Alfred Strom – känd från radioprogrammet American Dissident Voices – deltog tillsammans med Erich Gliebe som representanter för National Alliance.*

Internationell representation. *John Tyndall, grundaren av British National Party, höll ett uppskattat tal.*

Välbesökt bokbord. *På konferensen salufördes nationell litteratur från bl a National Vanguard Books.*

En veteran tar till orda. *Willis Carto är grundare till bl a tidningen Spotlight, förlaget Noontide Press samt Institute for Historical Review.*

"Jag tror verkligen att om vi bara finner det rätta r folks själ med den djupare innebörden av vad den skapa något som kommer att svepa med sig vårt f

Spaniens kuster och praktiskt taget hela vägen till Indien *under en enda generation*. Under en enda generation. Och det var under en tidsepok med mycket långsamma kommunikationer och långsamma transport- och färdmedel och utan videos och utan telefoner och satelliter och så vidare.

– Jag tror verkligen att om vi bara finner det rätta receptet, och vi bara är förmögna att gripa tag i vårt folks själ med den djupare innebörden av vad den här kampen handlar om, och om vi kan visa dem den kris, *den existentiella kris*, som vårt folk befinner sig i runtom i världen, så tror jag att vi kan skapa något som kommer att svepa med sig vårt folk fortare än islam svepte med sig araberna.

Över 60 000 åskådare

Över trehundra patrioter deltog i konferensen, som dessutom direktsändes över Internet och bara under den helgen sågs av över 60 000 tittare. Bland dem som framträdde fanns bl a Kevin Alfred Strom och Erich Gliebe från USA:s ledande nationella förbund, National Alliance, kända skribenter och företrädare som Don Black, J. Edgar Steele, flera företrädare från Dukes egen organisation EURO (European American Rights Organisation) och många andra. Samtliga framträdanden berörde olika väsentliga ämnen nödvändiga för de vita folkens överlevnad: de allt strängare åsiktslagarna (mot s k "hatbrott"), diskrimineringen av vita på arbetsmarknaden, den massiva främlingsinvasionen och tvångsintegrationen, och givetvis den kontroversiella frågan om det judiska inflytandet i USA. Anförandena som avlöste varandra mottogs av varma applåder från de närvarande deltagarna.

Mellan framträdandena fördes diskussioner mellan deltagarna.

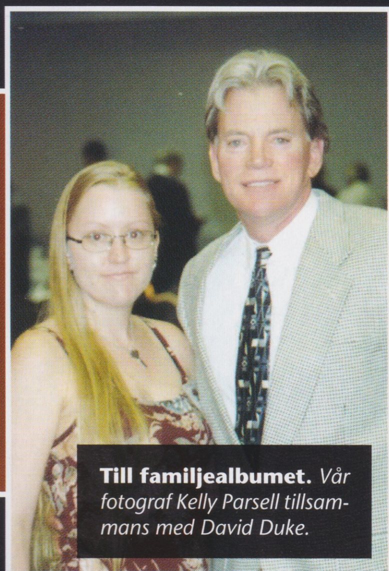
Under konferensen skrev även samtliga närvarande företrädare för sina respektive organisationer under ett dokument som slår fast att "rörelsen står enad och att ingen av de närvarande nationalisterna får ägna sig åt smutskastning eller motarbetande av sina vita bröder och systrar i kampen". Detta dokument anses av många vara ett stort steg framåt för det nationella motståndet i USA som plågats av småaktiga gräl och långdragna fejder.

David Duke avslutade sitt anförande med att förklara att han tror att vi har möjlighet att återta kontrollen över vårt eget öde tack vare att det ligger i vår natur, i våra nedärvda gener, att göra det; att fortsätta det civilisationsbyggande likt de europeiska förfäderna gjort under oräkneliga antal generationer. "Vårt DNA är en spiraltrappa upp mot stjärnorna!", avslutade han till stormande applåder.

"En ljusglimt av hopp"

Flertalet deltagare har i efterhand beskrivit konferensen som en "ljusglimt av hopp", en konferens som stärkt banden mellan deltagarna och ingjutit nytt mod och optimism i dem alla inför den fortsatta hårda kampen för vit överlevnad. Redan under konferensen så började arrangörerna tala om en ny, uppföljande konferens som ska hållas om ungefär ett halvår.

Massmedia har medvetet försökt att tysta ned arrangemanget, som även föregicks och omgärdades av diverse traditionella försök till mötessabotage från yttrandefrihetens motståndare. Det lilla som sipprade genom mediernas filter och trots allt publicerades om konferen-

Till familjealbumet. *Vår fotograf Kelly Parsell tillsammans med David Duke.*

Talarna avtackas. *Konferensen ingjöt nytt mot och optimism hos deltagarna, och en uppföljande konferens utlovades om ett halvår.*

eceptet, och vi bara är förmögna att gripa tag i vårt här kampen handlar om (...) så tror jag att vi kan olk fortare än islam svepte med sig araberna."

sen, var givetvis endast negativa omdömen. Duke nämner ett utstuderat exempel i media inför konferensen:

– De hänvisade till oss mötesdeltagare som att vi skulle förespråka "vit överhöghet". Det är ett uttryck som judiska chauvinister har myntat för att stämpla varje rasmedveten vit människa. Jag är inte någon "vit rasist" och jag vet att Du inte heller är det, eftersom "rasism" innebär att någon vill härska över andra folkslag. Och ingen av oss, ingen av oss verkliga tänkare och ledare för den här rörelsen är "vita rasister".

– Vi är inte ute efter att härska över andra. Vi är endast ute efter att formge vårt eget öde. Måhända skulle *vita separatister* fungera som en lämpligare benämning. Eller helt enkelt *förespråkare av självbestämmande*. Eller *arvsvårdare*. Eller *beskyddare*. Men "vita rasister" är *inte* vad vi är. Vi försöker inte härska över svarta eller judar eller mexikaner eller något annat folkslag. Vi vill endast ha våra egna stater, våra egna samhällen, som avspeglar våra förfäders. *Vad varje annan ras på den här planeten vill ha.*

– Om vi förespråkar "vit överhöghet", då förespråkar japanerna "japansk överhöghet" och indianerna "indiansk överhöghet". Vi är rätt och slätt vita patrioter som äger en tro på att vi har rätten att bevara vårt eget arv, vår egen kultur, vår frihet, vårt land och våra värderingar.

Duke tillbaka i rampljuset

David Duke är åter tillbaka i rampljuset och kommer med största sannolikhet att fortsätta ruska om etablissemanget. Han är definitivt inte rädd för att väcka för regimen obekväma tankar och känslor till liv, eller för att utmana mediamakten med avslöjande och inträngande perspektiv, därom vittnar både hans politiska kamp och författarskap.

För närvarande arbetar Duke med en ny bok med arbetstiteln *For the love of my race*. Han överväger också att sammanställa en bok med titeln *American Gulag* från hans minnesanteckningar om några av hans erfarenheter från tiden i fängelse.

– Min nya bok skiljer sig helt och hållet från mina första två, men jag är övertygad om att den kommer att bli ännu viktigare.

– Som ni vet så var avsikterna med *My Awakening* och *Den judiska rasismen* att sammanfatta och dokumentera de frågor vi står inför på ett så övertygande och genomgående sätt som det bara är möjligt. De är nödvändiga böcker som har börjat göra framsteg runtom i världen.

– Min nästa bok kommer att handla om kärnan i vår tro och kommer att erbjuda en vision om vad vi verkligen kämpar och uppoffrar oss för. Jag tror att folk kommer att finna den inspirerande därför att den kommer i väsentlig mening bestå av vad jag själv finner inspirerande och upplyftande. Den största uppgiften vi har framför oss handlar inte enbart om att bilda utan även om att sporra vårt folk till handling. Trots allt, det finns oräkneliga miljoner av vårt folk i världen som skulle hålla med oss i sak om allt. Frågan är, hur får vi dem att handla?

– Jag tror att uppgiften löses genom inspiration, idealism, mod och passion. Och ärligt talat så är det vad nästkommande bok handlar om, om det som verkligen motiverar oss.

GATUHERRAVÄLDE. *Salemmanifestationen 2003, som attraherade fler än 2000 deltagare, uppvisade nationellt gatuherravälde i praktiken.*

Syftet med en alternativ svensk media:

GATUHERRAVÄLDE

Det är ett välkänt faktum att en idé inte blir någon rörelse förrän den är framförd av en veckotidning, och att en idé inte blir någon seriös rörelse förrän den är framförd av en dagstidning.

text **Olof Håkansson** foto **Nordisk Frihet**

DATUMET ÄR DEN 8 november 1997 och vi befinner oss mitt i de centrala delarna av Stockholm. Syftet är att demonstrera utanför Bonnierhuset som en protest mot likriktningen av media, men på grund av fega överfall av numerärt överlägsna kommunister mot mindre grupper av patrioter på väg till mötesplatsen, så förflyttas skådeplatsen inledningsvis till en annan del av staden.

Då ryktet når oss om de röda skarornas närvaro på stan och angrepp mot nationella kamrater, vänder vi tvärt och i språngmarsch beger vi oss till den park där Antifascistisk Aktion (AFA) har förskansat sig. Under tiden som vi närmar oss parken florerar rykten i de nationella leden om att kommunisterna även har mobiliserat över 200 främlingar på plats, totalt skulle nu 400 antagonister stå och vänta på oss då de med all säkerhet visste att vi var på väg för att undsätta våra kamrater. Trots det numerära underläget var vi fast beslutna att fortsätta framåt och konfrontera pöbeln i parken. Stämningen höjs bland oss. En del är tysta och koncentrerade medan andra börjar ropa taktfasta slagord som höjer stridslystnaden hos samtliga deltagare. Inte långt ifrån parken står polisbilar uppställda längs vägarna och polismännen förbereder sig som bäst på att försöka hindra vårt anfall. Strax innan vi når fram till parken hör vi hur en mansröst hetsar pöbeln genom en megafon. Nu kan vi se att parken är fylld av kommunister och främlingar, men ryktet om 400 antagonister var överdrivet. Dock synes de vara dubbelt så många som vi patrioter.

Våra slagord övergår i ett anfallsvrål när vi springer över vägen som skiljer oss åt från kommunisterna. Med fanbärare i täten, med de svenska fanorna hoprullade över flaggstängerna och med spetsen riktad framåt mot kommunistpöbeln som lansar, inleder vi anfallet.

Motreaktionen från pöbeln i parken låter inte vänta på sig. Mängder med stenar och glasflaskor kastas mot oss. Flaskorna krossas

MEDIAMAKT. *Folkets Nyheter nr 1 delades ut gratis i 30.000 exemplar, runt omkring i landet. Ett av tidningens långsiktiga delmål är att bli en veckotidning.*

E och **MEDIAMAKT**

vid våra fötter och vi upptäcker att många av flaskorna innehåller frätande syra. Sten- och flaskregnet gör att några patrioter tvingas söka skydd bakom bilar. Resten av den anfallande nationella styrkan trotsar projektilerna och fortsätter stormandes in i parken. Den samlade pöbeln i parken grips av panik då vi kommer rusande mot dem med fanstänger som murbräckor. Fronten i kommunistsamlingen utgörs av främlingar. Vi hinner inte mer än fram till deras front förrän den bryts. De främlingar som inte hinner undan vår anstormning slås ner på ett ögonblick. Bakom den nu krossade frontlinjen står maskerade kommunister med AFA-banderoller. De överger banderoller och fanor när de ser att vi har trängt igenom de främlingar som skulle utgöra deras skyddande front.

Anföraren med megafonen som bara någon minut tidigare hade uppviglat pöbeln, försöker nu desperat fly men blir snabbt ikappsprungen av patrioterna och megafonen slits ur nävarna på honom. Med ett våldsamt slag med megafonen över ansiktet slås han ned till marken. De kommunister som försökt hejda sina kamraters flykt och ställa upp till motstånd, tappar nu även de modet och lägger benen på ryggen i vild panik. Den kravallutrustade polisen har förgäves försökt hindra de framstormande patrioterna, och bestämmer sig nu för att som sista åtgärd i försöket att få kontroll över situationen med upprörda svenskar som rensar upp parken från kommunister, för att koppla loss polishundarnas munkorgar – och flera patrioter blir som följd anfallna av hundarna. Ingen skadas dock allvarligt.

Efter att kravallutrustad polis börjat angripa patrioter med hundförare och batongslag, och kommunisterna som belägrat parken nu tagit till flykten, så avblåstes anfallet och vi lämnade det improviserade slagfältet bakom oss för att istället marschera genom centrala Stockholm i den första protesten mot maktkoncentrationen i svensk media i modern tid.

Det existerar idag inte en enda etablerad media som kontrolleras av svenskar som ser till folkets intresse. Ingen dagstidning, TV- eller radiokanal. Istället är det en maktkoncentration inom media som har helt andra intressen för ögonen. Sun Tzu förklarar i sitt mästerverk *Krigskonsten* att det bästa sättet att besegra en fiende är att bryta ned hans motståndsvilja. Detta fullbordas genom att intala fienden att deras nederlag är givet på förhand och att deras sak är moraliskt förkastlig.

Det är en enkel sak för oss svenska patrioter att läsa mellan raderna och genomskåda denna svenskfientliga propaganda; hur unga främlingar beskrivs som attraktiva för svenska tjejer, "coola", häftiga, moraliskt rättfärdigade att misstolka svenska tjejers förkvävda "nej" och ursäktade för att de i fega gängangrepp begår övergrepp, rån och andra våldsdåd mot svenskarna, "rassarna". Unga svenskar, däremot, beskrivs som förlorare i kampen om de svenska flickornas gunst. Töntiga, efterblivna,

moraliskt förtappade när de står upp för att försvara sig mot främlingsövergreppen. Vuxna främlingar påstås genomgående "behövas" i partipolitiken, i poliskåren, i skolväsendet etc., kort sagt överallt där de inte redan är överrepresenterade. Svenska män som engagerar sig för att företräda sitt folk beskrivs istället genomgående som konspiratoriska, obildade, dumma, eller med något av många av regimen stigmatiserande värdeladdade etiketter såsom "nazist" etc.

Genom den propaganda som fullständigt väller ut ur medierna så indoktrineras breda folklager till att tro att vårt nederlag är oundvikligt och att detta med att göra motstånd endast leder till utbrändhet, fängelsestraff eller våldsamma angrepp från regimens hantlangare på gatorna – de massmedialt omhuldade "verkliga rebellerna" i AFA. Mediakonsumenterna har indoktrinerats till att tro att vår inre längtan efter att få leva för att få se våra barn växa upp i ett harmoniskt och etniskt homogent samhälle och kunna lovsjunga vår kultur och praktisera nordiska seder och bruk, är detsamma som hat. Att föra vårt folks fortsatta existens på tal tyder på ett bottenlöst hat. De har förringat våra folkhjältar, förhånat de statyer och andra minnen av stora svenska män ur tidigare historiska hävder, de har framtvingat ett könlöst genusperspektiv som söker förvandla våra män till kvinnor och våra kvinnor till män – samtidigt som de uppmanar unga svenskor att hellre skära ut foster ur sina livmödrar än att ta sitt ansvar som mödrar. De har hjärntvättat våra ungdomar till att tro att det är ett naturligt inslag i livet att behöva undvika vissa områden där endast främlingar äger tillträde, och att sänka sina blickar när de passerar stridslystna främlingsgäng ute i förorterna och städerna. De har tagit ifrån svenska folket dess mening med livet och ersatt den med billig snabbmat, meningslös materialism och underhållning, d v s en modern motsvarighet till bröd och skådespel. Det brukar heta att det sista som lämnar människan är hoppet, och nog har de, åtminstone näst intill, lyckats få svenska folket att tro att det är kört, att utvecklingen inte går att vända, att det är för sent att stå upp och göra motstånd, att svenskheten är dömd till undergång.

Kvar uppe på barrikaderna står idag en liten men växande skara svenska patrioter som vägrar att ge upp, som trotsar all tidigare erfarenhet av hur svårt det är att genomföra sådana omvälvande förändringar, som håller huvudena kalla och inväntar de tillfällen som förr eller senare kommer uppenbara sig.

Samtidigt som det svenska motståndets media är i uppbyggnadsskedet så kompletterar en aktiv kamp ute på gator och torg det livsviktiga arbetet. Det finns flera former av gatuaktiviteter och de är alla av stor betydelse. Kampen på gatan kan bestå i såväl flygbladsutdelningar, demonstrationer – med därtill tillhörande konfrontationer mot antagonister – som att svenskar återigen startar och driver egna företag. På så sätt återerövrar vi *våra* gator, *vårt* samhälle och slutligen *vårt* land bit för bit.

> **"Anföraren med megafonen som bara någon minut tidigare hade uppviglat pöbeln, försöker nu desperat fly men blir snabbt ikappsprungen av patrioterna och megafonen slits ur nävarna på honom.**

SVERIGE BEHÖVER EN NATIONALISTISK PRESS!

Folkets Nyheter har planer på en betydligt tätare utgivning, men behöver fler prenumeranter.

Därför behövs Ditt stöd. Teckna en prenumeration på Folkets Nyheter genom Nordiska förlaget, och Du får köpa ett exemplar av **dr David Dukes *Den judiska rasismen*** för bara **199:-**!

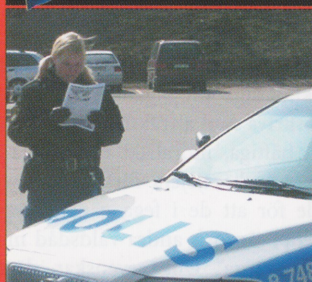
Prenumeration på Folkets Nyheter (10 nr) + *Den judiska rasismen* = **399:-**. Ordinarie pris 469:-.

Enbart en **prenumeration** (10 nr) kostar **200:-**.

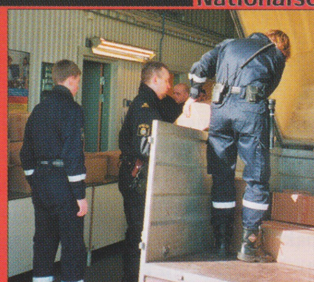
Nätbutik: www.nordiskaforlaget.se • Ordertelefon: 013-12 89 90

Den Svenske - Tidningen som berör
Nationalsocialisten

Polisen granskar *Den Svenske* vid en utdelning i Borås.

Den Svenske beslagtas på order av Justitiekanslern.

Sedan 1996 har *Den Svenske* lästs av stolta svenskar.

Den Svenske finns också på internet och uppdateras dagligen: *den-svenske.com*

Symphony of Sorrow

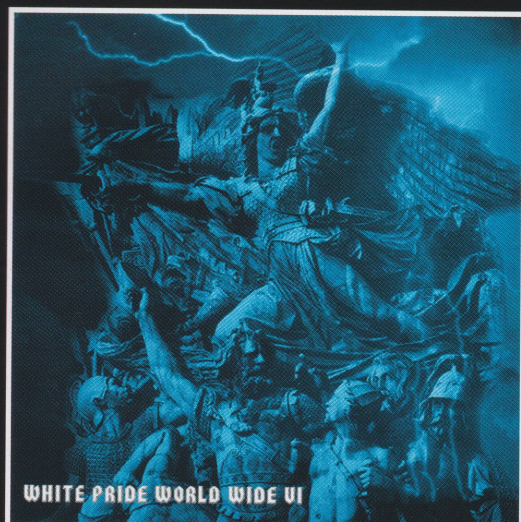
Symphony of Hatred

– ny skiva från Symphony of Sorrow

Än tyngre, än mer tekniskt, än mer avancerat, än mer nyskapande… och naturligtvis mycket mer Saga! Skivan som så många knappt vågat hoppas på att den skulle komma är nu snart här…

Ute under december 2004!

White Pride World Wide VI

– ny skiva i världens bästa samlingsserie

Världens bästa samlingsskivor utan tvivel. Och inte heller denna sjätte skiva kommer att göra någon besviken. Här finner du äkta arg hatecore från tyska Race riot, rak frihetsrock från australienska Ravenous och Italienska Injustice Side, psychobilly från Jocke och en aptitretare från Saga som härmed solodebuterar med två oförglömliga spår. Medverkar gör också Brigade M från Holland och Kolovrat från Ryssland.

Med andra ord en härlig blandning från jordens alla vita hörn, precis som vanligt!

www.midgaard.org
Tel 031-23 91 94

midgård
- din nationella skivdistributör

Motstånd mot inhemska förrädare och främmande angripare har genom historien tagit sig olika uttryck. Den rumänske patrioten Corneliu Codreanu menade att det motstånd som han ledde bäst kunde uttrycka sina känslor genom sång.

Svensk ungdom – Sveriges framtid

Svensk ungdom – Frihetssånger

Det här är mer än en fantastisk skiva med nordisk, folklig musik och träffande texter. Den vittnar om att det även idag, liksom i tidigare historiska epoker, finns modiga och arbetsamma svenskar som vägrar låta sig underkuvas.

9 spår. **139:-**

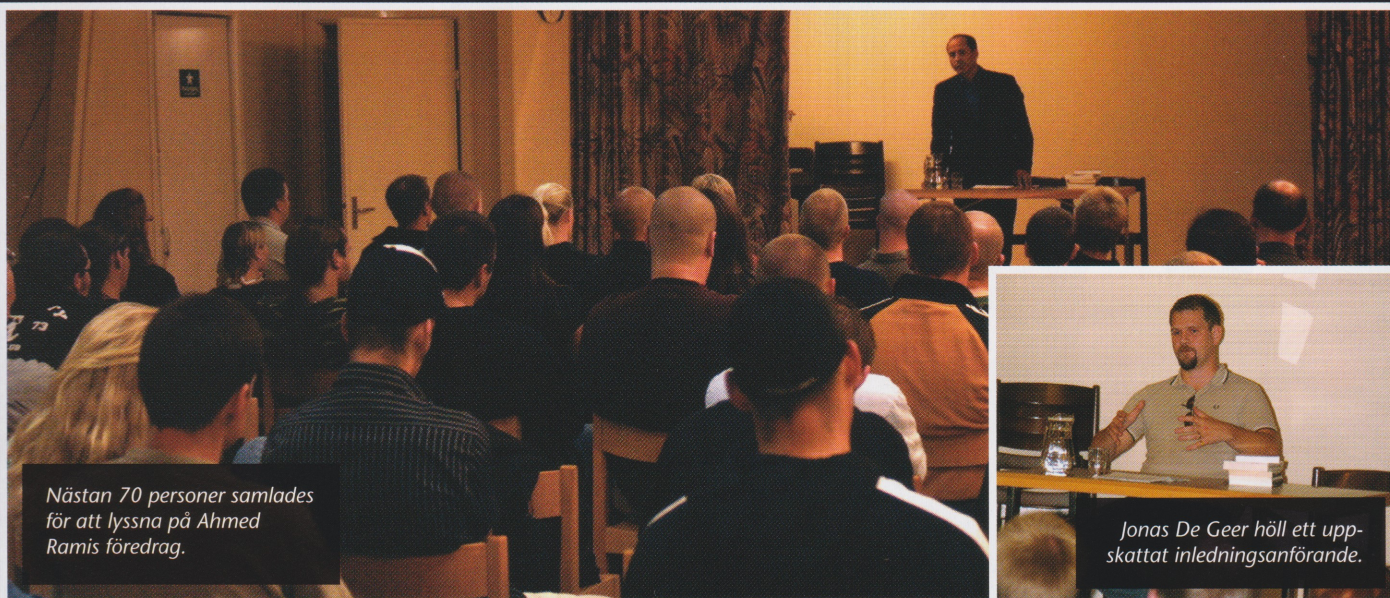
Svensk ungdom – Daniel Wretströms eftermäle

Denna skiva är en sista hälsning till Daniel Wretström. En del av intäkterna tillfaller Daniels minnesfond. Skivan innehåller bland annat en rörande låt med Daniels kusin, där hon beskriver sina känslor inför mordet.

5 spår. **139:-**

Ordertelefon: **013-12 89 90**

Nätbutik: **www.nordiskaforlaget.se**

Nästan 70 personer samlades för att lyssna på Ahmed Ramis föredrag.

Jonas De Geer höll ett uppskattat inledningsanförande.

Föredragsserie inleds i Göteborg

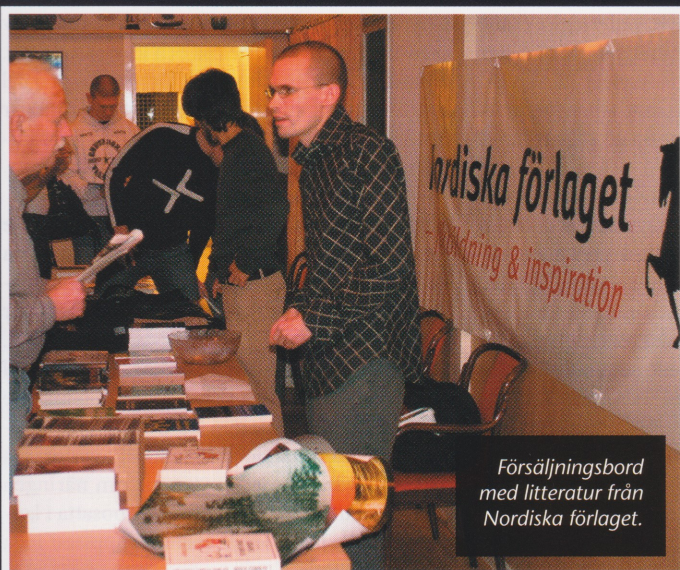
Nordiska förlaget har sedan augusti i år anordnat en serie föredrag i Göteborg i aktuella ämnen. Det första i serien hölls den 28 augusti av två namnkunniga personer, Jonas De Geer och Ahmed Rami (Radio Islam). Jonas De Geer höll ett kortare anförande som inledning till det huvudsakliga föredragandet av Ahmed Rami. Ahmed Rami redogjorde bland annat för sitt perspektiv på det judiska inflytandet över Sverige och över sitt hemland Marocko. Ahmed Rami deltog på 1970-talet i en statskupp mot den korrumperade kungafamilj som styr Marocko.

Lennart Berg, redaktör och ansvarig utgivare för Folkets Nyheter, höll den 16 september seriens andra föredrag. Detta behandlade Frankfurtskolan – en inflytelserik, judisk vänstersekt som växte fram vid Institutet för Socialforskning i Frankfurt (och senare New York) på 1920- och 30-talet. Skolan räknas som en viktig inspiratör till 68-rörelsen i synnerhet och den politiska korrektheten i största allmänhet. Lennart Berg beskrev och analyserade framför allt metoden att psykologisera och patologisera politiska motståndare, ett område Frankfurtskolan var pionjärer inom.

”Stridsyxans folk”, det tredje föredraget i ordningen, hölls den 7 oktober i vilket den svenska förhistorien belystes ur en annan synvinkel än den politiskt korrekta. Föredragshållaren beskrev ett raskrig som rasade i Skandinavien för ungefär 4 000 år sedan och vilka paralleller man kan dra av detta till de nutida svenskarnas situation. Det är denna svenska historia som bör tjäna som inspiration och ledstjärna nu när vi svenskar, tillsammans med världens övriga europeiska folk, står inför hotet att förintas. Läs mer om detta föredrag och våra förfäder – stridsyxans folk – på nästföljande uppslag.

Föredragen i Göteborg har varit mycket uppskattade och samlat svenskar ur alla ålders- och samhällskategorier. Föredragsserien är ett välriktat slag för det fria ordet i Sverige och en del av den folkbildning som är oumbärlig för vårt folks fortsatta överlevnad.

Fortsättningsvis kommer *Nordiska förbundet* att stå som arrangör för föredragen. De som är intresserade av att delta är välkomna att höra av sig till Nordiska förbundet för vidare information. En ytterst intressant och inspirerande föredragsserie ligger framför oss. Väl mött!

Försäljningsbord med litteratur från Nordiska förlaget.

Lennart Bergs föredrag om Frankfurtskolan togs emot med stort intresse.

"DE KROSSADE S

– ETT FÖREDRAG OM EPOKEN NÄR V

"Vi måste lära oss av historien" är ett påbud i dagens Sverige. Det handlar dock inte om att svenska folket ska lära sig av sin egen, för dem, unika historia. I stället uppmanas vi svenskar att anpassa oss efter och "att aldrig glömma" främmande folkslags subjektiva historieskildringar utan något som helst samband med vår egen.

text **Charlotte Thorbjörnsson**
foto **Nordisk Frihet**

DENNA FÖRVANSKNING AV vår historia är nu så långt gången att påståenden som att det egentligen inte finns någon specifik svensk historia att tala om och att svenskarna inte ens existerar som ett unikt folkslag blivit vedertagna "sanningar". Enligt rådande politiska klimat har en etnisk svensk, vars förfäder levt här sedan åtminstone 4000 år tillbaka, inte större hemrätt eller starkare rötter i Sverige än en till vårt land nyinvandrad somalier.

Den officiella versionen av det svenska folkets ursprung är sedan ett sextiotal år tillbaka att svenskarna är ett blandfolk, resultatet av tusentals år av "harmonisk mångkultur". Under årtusendena efter senaste istidens slut för cirka 11 000 – 13 000 år sedan, ska olika folkslag ha invandrat till det landområde som blev Sverige och sammanblandats utan nämnvärda motsättningar och konflikter. Redan invandrade och etablerade folkslag ska utan motstånd och kamp, frivilligt ha gett upp sin mark, sin kultur och sin etniska särart för att uppblandas med främmande folkslag. En historiebeskrivning som klippt och skuren för det politiska klimatet i Sverige idag.

Med detta som bakgrund innebar det tredje föredraget i Nordiska förlagets föreläsningsserie i Göteborg, torsdagen den 7 oktober, en betydelsefull motvikt till den officiella bilden av svenskarna som historielösa och ickeexisterande. Ämnet för kvällen var svensk förhistoria, den del av svenskarnas historia som inträffade före vår historia började nedtecknas. Följande är en sammanfattning av denna torsdagskvälls föredrag.

FÖR OMKRING 11 000 år sedan vandrade de första människorna in i Sverige från vad vi nu kallar Tyskland och Danmark. Dessa människor var jägare men under de cirka 6-7 000 år som följde övergick man stegvis till jordbruk. Människor ägnade sig åt odling, byteshandel och varuförädling och man byggde upp mindre samhällen. Under denna tid invandrade ytterligare ett främmande jägarfolk till Sverige. Då de som jägare inte konkurrerade om näringen med de människor som redan var bosatta i landet och folkslagen levde åtskilda, uppstod inga större konflikter.

KALLARNAS TID"

ÅRA FÖRFÄDER ERÖVRADE NORDEN

Den här tiden i Norden karaktäriserades av fred och överflöd. Ett välstånd som på sikt innebar att människorna förslöades. I avsaknad av de påfrestningar som kräver egenskaper nödvändiga för försvar och överlevnad under svårare förhållanden, degenererades människorna allt mer. Exempelvis förekom rituell kannibalism.

Detta försvagade folk utgjorde därmed inget större motstånd för det nya folkslag som cirka 2000 år f kr vandrade in i Norden och Sverige. Ett folkslag bestående av stridsdugliga krigare av indoeuropeiskt ursprung. De förde bland annat med sig hästar, hjulet och en båtyxa som kom att ge folkslaget deras namn – stridsyxans folk. Båtyxan var formad för att användas både som vapen och som verktyg. Befästningar byggdes och samhällen uppstod där stor vikt lades vid att kunna försvara sig mot yttre fiender.

Den period i Sveriges historia som nu tar sin början benämns "De krossade skallarnas tid" och under de kommande femhundra åren fördrivs eller dödas det tidigare dominerande bondefolket av det nya krigarfolket. Att den här tiden skulle ha karaktäriserats av "harmonisk mångkultur" och frivillig uppblandning mellan främmande folkslag som den officiellt accepterade historiebeskrivningen vill göra gällande, motsägs enkelt av de arkeologiska fynd av kvarlevor från perioden man gjort. Hela 10 % av de funna kvarlevorna har krossade skallar. Bondefolkens skallar krossade av krigarfolkens båtyxor.

Efter femhundra år av strider härskar stridsyxans folk enväldigt i Sverige och Norden. Den tidigare bondebefolkningen har så gott som utplånats och deras plats har tagits av det nya folket. Det jägarfolk som invandrade under bondefolkets blomstringstid har retirerat till de inre delarna av Norrland. Enligt vissa teorier är samerna ättlingar till detta jägarfolk.

Dagens etniska svenskar är i motsats till vad som påstås officiellt, inte resultatet av tusentals år av mångkultur utan av de regelrätta raskrig som utkämpades i Sverige för 3-4 000 år sedan. De som var bäst lämpade för påfrestningarna de utsattes för under dessa blodiga krig gick segrande ur striden. Dessa segrare, stridsyxans folk, är våra huvudsakliga förfäder – vårt etniska ursprung.

Sammanfattningsvis kan man efter att ha tagit del av föredraget, konstatera att parallellerna mellan situationen dagens svenskar befinner sig i och bondefolkets situation i "De krossade skallarnas tid" i är uppenbara. Precis som bondefolket har de nutida svenskarna på grund av flerårigt välstånd och brist på påfrestningar blivit ett degenererat folk. Ett folk där männen försvarar varken sina barn eller sina kvinnor då dessa förnedras och mördas av de främmande folkslag som nu håller på att invadera Sverige. Ett förvekligat folk som räddhågat sitter och trycker i tv-sofforna istället för att ta strid mot det främmande våld som riktas mot dem.

Precis som bondefolket gjorde för 4 000 år sedan, står också svenskarna av idag inför det villkorslösa valet att kämpa eller utplånas. Men till skillnad från bondefolket är vi svenskar ättlingar till stridsyxans folk. I vårt ursprung och genetiska arv ligger hoppet om att det slumrar en stridsyxans krigare inom oss, som ännu går att väcka till liv. En krigare som försvarar sin familj, sitt folk och sitt land.

Detta är vad vi svenskar måste lära av historien.

För dem som inte vill tänka själva:

McDonalds, Coca-Cola och Socialdemokraterna

text **Henrik Johansson** foto **Nordisk Frihet**

Ni kanske har sett någon av de gamla skrynkliga tanter som släpas ut från ålderdomshemmen på valdagen vart fjärde år och ställs upp framför TV-kamerorna? Varje kanal har sin egen skrynkliga tant, född någon gång kring förra sekelskiftet och som röstat vid varje riksdagsval sedan arton års ålder. Och trots att de är så gamla och sjuka att de inte längre kan ta sig till vallokalen för egen räkning, tänker de minsann inte sluta nu.

Förebilder, kallas de, dessa gamla tanter som går upp i ottan vart fjärde år och släpar sig i väg till vallokalerna med en socialdemokratisk röstsedel. Sedan låses de in på ålderdomshemmen igen, med underbemanning, liggsår, inställda besökstider, besparingar och dålig mat – tills nästa valdag, då de återigen släpps ut i dagsljuset för att göra sin "medborgerliga plikt", och rösta på det parti som de alltid gjort.

Vad kan man dra för slutsatser av detta? Gillar gamla skrynkliga tanter att hållas inlåsta på hem? Trivs de med sina liggsår? Tycker de att regeringen gör helt rätt som sparar in så mycket pengar på åldringsvården?

En anhängare av vårt nuvarande styrelseskick skulle svara ja på samtliga frågor. Varför skulle tanterna annars rösta socialdemokratiskt? Varför skulle de envisas med att rösta på en politik som de är missnöjda med? Det är klart att de gillar regeringens besparingar. Att tro något annat vore ju att underskatta deras förmåga att tänka självständigt. Det vore att ifrågasätta vårt politiska system.

Ändå är det lätt att få uppfattningen att dessa tanter inte alls är särskilt nöjda med sin tillvaro. De hörs nämligen aldrig göra något annat än att klaga – över att det inte finns personal att ta hand om dem, att de inte får någon hjälp med sitt värkande knä eller att "ingen bryr sig om de äldre".

Vidare kan det knappast betraktas som en alltför vågad gissning att dessa tanter är mycket väl medvetna om vilket parti det är som suttit vid makten sedan urminnes tider – och att det inte borde kräva en atomforskares intellekt för att lista ut vilket parti det således också är som beslutat om de nedskärningar som de ägnar dagarna åt att gnälla över.

Därmed finns anledning att ifrågasätta det rådande systemet. För att låta människor bestämma, som inte ens har vett att rösta bort en regering de ständigt beklagar sig över, *är* sannerligen en tradition som *borde* ifrågasättas.

De gamla tanterna uppskattar knappast liggsår mer än vad folk i allmänhet brukar göra – men med vårt styrelseskick tillåts de vara med och utforma andra människors äldrevård.

Pappan vars dotter blivit våldtagen av ett invandrargäng men som nöjer sig med att svära lite vid köksbordet och sedan fortsätta rösta på sossarna, känner inte mindre ilska än vad någon annan skulle känna. Men med det nuvarande regelverket tillåts den handlingsförlamade pappan att ansvara även för andra döttrars säkerhet.

Verkstadsarbetaren som ständigt gnäller över politikerpampar, men som envetet klamrar sig fast vid "det socialdemokratiska arbetarepartiet" så fort det är valdags, är lika tyngd av världens högsta skatter som flertalet industriarbetare. Men på det sätt som vårt samhälle styrs är det inte bara sina egna pengar han tillåts slarva bort med sitt vanemässiga röstande.

Sanningen är att många av socialdemokratins väljare inte ens är särskilt politiskt korrekta. De svär gärna över invandrare vid frukostbordet, klagar över besparingar, retar upp sig på daltandet med brottslingar och påstår sig vara fyllda av politikerförakt. Men ändå fortsätter de enträget att vart fjärde år rösta för mer av samma politik som de dagligen gnäller över.

Om de åtminstone *gillade* liggsår, om de tyckte att det här med "skola, vård och omsorg" var rena skiten som borde läggas ned och ersättas av fler invandrargäng som kunde råna deras söner och våldta deras döttrar. Om de åtminstone tyckte att betalda semesterresor för värstingar och lyxvillor för politiker var något förträffligt, något som de gärna ville vara med och bekosta – då vore saken en annan. Möjligen skulle man kunna misstänka ett starkt masochistiskt drag hos dem, men det envisa röstandet på socialdemokraterna skulle åtminstone bli logiskt.

Men när samma människor som år efter år gnäller på "de där jävla politikerna" aldrig slås av tanken att kanske rösta på några *andra* politiker, då är det naturligt att ifrågasätta om dessa individer verkligen äger någon självklar "rättighet" att ta beslut som berör andra människor.

Låt anta att en företagschef för Volvo gjorde likadant: gång på gång fattade han dåliga beslut, lika ofta klagade han över hur uselt företaget gick, och därefter fattade han samma beslut igen.

Han skulle få sparken. Att han själv körde Volvo vore ointressant i sammanhanget. Han skulle ändå inte anses besitta tillräcklig kompetens för att få styra över hur företaget utvecklade sina produkter.

Men för dem som är med och beslutar om vårt land och vårt folks framtid ställs av någon anledning inte lika höga krav. Det räcker med bedriften att ha lyckats fylla arton år för att få vara med och välja politiker som ska styra och ansvara för landet. Det kallas demokrati – och det hyllas ständigt av de politiker som brukar röstas fram av dessa missnöjda men likväl trogna väljare.

Samhället lär oss att demokrati är nödvändigt. Exakt vad demokrati är definieras dock aldrig. Därför är det heller ingen som riktigt kan förklara vad det är som är så enormt viktigt med den. Man nöjer sig helt enkelt med att slå fast att den är väldigt viktig, och att denna livsnödvändiga demokrati kräver att alla människor går och röstar.

Samhället berättar givetvis en massa annat också, men de allra flesta är för ointresserade av politik för att orka lyssna och lära sig alla uppmaningar och dogmer.

> **"Undantaget är förstås de riktigt duktiga medborgarna – de lyssnar uppmärksamt, och lär sig *allt* som makten säger åt dem.**

Undantaget är förstås de riktigt duktiga medborgarna – de lyssnar uppmärksamt, och lär sig *allt* som makten säger åt dem. De skakar hånfullt på sina små kloka huvuden varje gång de hör någon protestera mot massinvandringen. De "vet" ju att Sverige alltid har varit mångkulturellt och att det därför sannerligen inte finns någon anledning att börja protestera mot detta nu. Det har makten berättat för dem.

Makten har även sagt åt dem att mångkultur är spännande – och givetvis tycker de likadant.

Dessutom har de lärt sig att tycka att Sverige är tråkigt, vilket förvisso motsäger de två första påståendena. Men det utgör knappast något större bekymmer. De lydigaste medborgarna har en imponerande förmåga att praktisera det som George Orwell kallade "dubbeltänk" när samhällets dogmer motsäger varandra.

Det är inga som helst problem för dem som vill vara makten till lags att ena stunden hävda att det inte finns några invandrare, och i nästa stund förklara att invandrare borde ges förtur till jobb. Lika lite problem som det är att hävda att vi måste tala om "individer" när invandrares gruppvåldtäkter uppmärksammas, och samtidigt förfäras över "svenskarnas rasism" när det talas om Lasermannen.

Men detta är bara för experterna och fanatikerna – för de riktigt lydiga, för dem som inte nöjer sig med att sitta tysta i klassrummet, utan även lägger röda äpplen på katedern. Dessa människor utgör ingen majoritet av befolkningen och därmed inte heller den grupp som väljer våra politiker i den svenska demokratin. Precis såsom gäller för maktens motståndare, utgör dess mest fanatiska anhängare endast en minoritet.

Precis såsom majoriteten konsumenter
därför oftast väljer de produkter som li
väljarkåren politiskt engagemang. I båd
ledande kraftens fördel – den mest etab

I Sverige, liksom överallt annars, är majoriteten istället den del som inte bryr sig överhuvudtaget. De har inte lärt sig lika mycket som de allra lydigaste medborgarna. Därför klagar de fortfarande gärna vid köksbordet och i fikarummen. Men det viktigaste har de åtminstone fått inpräntat – att demokrati är nödvändigt och att demokratin kräver att de springer och röstar.

Mer än så behöver de heller inte kunna. Så länge de inte bryr sig tillräckligt för att göra några engagerade val, räcker det utmärkt för att de ska gå i den riktning som makten önskar.

Och det gör de givetvis. De klagar, arbetar, betalar skatt, bekymrar sig över sin ekonomi – och med fyra års mellanrum gör de sina ”demokratiska plikter”. Inte för att de vet eller egentligen bryr sig om vad de röstar på, utan helt enkelt bara för att de fått inpräntat att röstandet är deras självklara ”rättighet” som de ”måste ta till vara”, annars ”hotas demokratin”.

I praktiken är de naturligtvis inte ett dugg intresserade av några ”medbestämmanderättigheter”, vilka de tror sig upprätthålla genom att bara lunka iväg till vallokalerna vart fjärde år och traditionsrösta på samma parti som de alltid gjort.

När makten stiftar diffusa lagar att användas mot alla som kritiserar etablissemanget, då går de hellre ut och rastar hunden än protesterar. När kommunfullmäktige fryser ut invalda partier upprörs de mer över Naken-Janne. När makten sätter upp förbud för regimkritiker att hyra lokaler och hålla möten, då fascineras de av transvestiterna i *Fråga Olle*. Och när makten slänger människor i fängelse för att de offentligt har sagt samma sak som de själva brukar säga vid frukostbordet, då bläddrar de fram till sportsidorna.

De bryr sig inte, de har inget att oroa sig över. De har ändå inga planer på att framföra sitt frukostgnäll i offentliga sammanhang. Om makten dessutom försvarar sina åsiktslagar, förbud, utfrysningar, uthängningar och politiska fängslanden med att det är ”nödvändigt för demokratin”, då jublar de till och med – för demokrati är ju jättebra. Det har de i alla fall förstått.

Och skulle makten få för sig att *förbjuda* folkomröstningar och val med motiveringen att också det var nödvändigt för demokratin, då skulle de jubla ännu högre. Då behövde de ju inte ens ta sig ur soffan vart fjärde år för att göra sin ”demokratiska plikt”.

Medbestämmande är helt enkelt inget som intresserar dem – det ligger inte i deras natur. Det är därför den sittande makten med så stor tillit kan släppa iväg dem till valurnorna med några års mellanrum. Valboskapen kommer ändå inte att bjuda på några obehagliga överraskningar. De röstar som de alltid har gjort – oavsett vad de gnäller om i TV-fåtöljen.

I demokratin är det majoriteten som utser makten, men det är aldrig majoriteten i en befolkning som avsätter en rådande regim. Det är inte massan som makteliten fruktar. Massan håller sig lugn och gör som den alltid har gjort, oavsett hur missnöjd den än är.

Kampen om ledarskapet och samhällsförändringar är istället något som utkämpas av ett fåtal. Och detta gäller inte bara människan; alla flockdjur fungerar likadant. Några slåss om ledarrollen, i bästa fall vinner den mest lämpade – men majoriteten bryr sig aldrig om att slåss överhuvudtaget.

De känner när de har dåliga ledare. Till skillnad från de lydigaste medborgarna kan de till och med gnälla lite – men att själva utmana maktskiktet eller engagera sig för ett annat styre ligger helt enkelt utanför deras begreppsvärld.

Det är dessa människor, *majoriteten*, som utser ledarna i en demokrati. Ett majoritetsbeslut är ett avgörande från de ointresserade; från dem som vi så ofta hör sitta och halvskryta om att de ”inte orkar bry sig” när det talas om politik, men som likväl ska envisas med att rösta när det är valdag – ”för demokratins skull”. Idealiskt för dem som redan har makten förstås, men knappast till glädje för någon annan.

Att tro att socialdemokratin är det bästa för svenskarna, eller att ens en majoritet av befolkningen uppskattar dess politik, bara för att det är vad folk brukar rösta på när de vill göra sina ”medborgerliga plikter”, är lika befängt som att hävda att majoriteten älskar McDonald's bara för att det är vad folk brukar käka när de är hungriga.

Majoriteten äter inte på McDonald's, dricker Coca-Cola eller använder Microsofts produkter till följd av några förnuftiga avvägningar och engagerade val eller ens för att de påstår att dessa produkter skulle vara bättre än några andra. Folk väljer de marknadsledande produkterna av den simpla anledningen att det är enklast och bekvämast.

Det är enklare att sticka in på McDonald's än vad det är att leta reda på en restaurang som serverar bättre mat. Det är lättare att hålla sig till Microsofts produkter eftersom det är vad de flesta redan är bekanta med. Och folk beställer reflexmässigt Coca-Cola för att det omedvetet är den första drickan som faller dem på läppen.

Givetvis vet storföretag om detta. Trodde de att konsumenterna valde deras produkt för smakens skull vore det tämligen korkat att årligen spendera miljardbelopp på reklam. Coca-Cola behöver ju knappast längre ”informera” oss om sin produkt eller hur den smakar. Det vet vi redan, *alla* vet det. Till och med Usama bin Laden har förmodligen en ganska god uppfattning om den saken.

Och inte heller behöver ett parti som socialdemokraterna egentligen ödsla tid och pengar på några valkampanjer. Alla vet redan mycket väl vad socialdemokratin står för och vilket

saknar intresse för de produkter de köper, och gger närmast till hands, saknar majoriteten av la sammanhangen utfaller det givetvis till den lerade, den mest tillgängliga.

samhälle de representerar. De har trots allt haft 50 år av regeringsmakt på sig att visa detta.

Men ett etablerat parti, liksom ett framgångsrikt företag, vet hur majoriteten fungerar. De vet att majoritetens val inte styrs av noggranna avvägningar och eftertankar.

Valet sker reflexmässigt. Folk väljer inte Coca-Cola för att de tycker att den smakar bättre. Folk väljer den instinktivt, med vanans makt.

När Pepsi för några år sedan lät göra ett blindtest bland konsumenterna visade det sig att flertalet inte ens kunde avgöra vilken Colasort som var vilken. Ändå hade de flesta påstått sig föredra Coca-Cola.

Något liknande blindtest har förvisso aldrig gjorts på socialdemokratins rutinmässiga väljare, men hur många av dem tror ni själva skulle kunna identifiera ett stycke ur partiets principprogram?

Precis såsom majoriteten konsumenter saknar intresse för de produkter de köper, och därför oftast väljer de produkter som ligger närmast till hands, saknar majoriteten av väljarkåren politiskt engagemang. I båda sammanhangen utfaller det givetvis till den ledande kraftens fördel – den mest etablerade, den mest tillgängliga.

Men till skillnad från konsumentmakten är väljarmajoritetens röst allenarådande – den gäller alla, även dem som gjort ett mer engagerat och noga övervägt val.

Om konsumentboskapen väljer den bekväma vägen och käkar sin lunch på McDonalds betyder det inte att *alla* måste käka sin lunch där. Men om demokratins boskap vallas till urnorna med en socialdemokratisk valsedel betyder det att alla måste rätta sig efter socialdemokratins normer och nycker.

Ett sådant system *bör* ifrågasättas. Varje människa har självfallet rätten att ta egna beslut i frågor som berör dem själva. Den som inte orkar engagera sig eller skaffa ett kunnande, står helt fri att fortsätta göra sina egna dåliga val.

Men i frågor av betydelse för andra individer – ett lands framtid eller ett folks överlevnad – borde rimligen ett minimikrav för att få delta i beslutsprocessen vara att det finns ett intresse och ett uns av kunskap om det man är med och beslutar om. Sådana krav ställs i varje annat samanhang. Enda undantaget är den ”demokratiska beslutsprocessen”.

Till och med grabben som ansvarar för vår morgontidnings leverans tvingas uppvisa högre kompetens än de som är med och ansvarar för vår överlevnad och välfärd. Tidningsbudet måste vara över 18, tala svenska och veta hur man slår in en portkod. För att få förtroendet att välja Sveriges framtid räcker det med att vara över 18.

Det finns inget ”nödvändigt” i denna demokrati, bara en dogmatisk dyrkan. Däremot finns det något synnerligen livsnödvändigt i goda ledare – och det får vi knappast när dessa väljs av människor som inte orkar bry sig.

Vår överlevnad och utveckling är inte resultatet av att varje människa över arton år har fått gå och rösta – det är resultatet av bra ledare, av *engagerade* människor som kämpat för en ledarposition, människor som haft en önskan att föra sitt folk framåt och varit beredda att arbeta hårt för att kunna göra detta.

Att *vilja* vara med och bestämma i vilken riktning ett folk ska gå är ingen garanti för att man är lämplig i den rollen – men det är sannerligen en *förutsättning*.

Ett system där rätten att utse ledare pådyvlas människor som inte vill ha den är inte ”friare” än något annat styrelseskick. Tvärtom, det finns inget system som gynnar den redan sittande makten lika mycket som ett sådant ”folkstyre”.

Varje gång ett s k rasistiskt parti är på väg att utmana våra nuvarande ledare och plocka mandat i en kommun, trissar makten upp demokratihysterin som ett effektivt försvar. Alla invånare uppviglas – mer än någonsin – att gå och rösta. Ett högt valdeltagande gynnar nämligen de etablerade partierna och håller politiska uppstickare borta, förklarar man.

Och givetvis är det så. När människor som inte kan något och inte bryr sig slits upp från sofforna med befallning att göra sina ”demokratiska plikter” – då ligger självfallet det etablerade socialdemokraterna närmare till hands än vad något litet, smutskastat och okänt parti gör.

I flera europeiska länder har till och med lagändringar föreslagits som ska *tvinga* alla dessa soffliggare – som inte bryr sig – att gå och rösta, och i vissa länder är ett sådant rösttvång redan ett faktum. Motivet sägs vara att hålla rasistiska partier borta från makten. Men det finns också ett annat motiv, som automatiskt följer med det uttalade – *det hjälper den rådande regimen att hålla sig kvar*.

Således har den ursprungliga tanken med demokrati, där bestämmandet utgick från folkets behov, förvandlats till ett slags elitstyre eller diktatur i sin renaste form. Dagens ledarskikt behöver – till skillnad från de tidigare – inte ens oroa sig för att störtas och ersättas av starkare, mer intelligenta eller mer engagerade förmågor.

Man ger istället bestämmanderätten till dem som inte vill ha den. Till människorna utan intresse, till *majoriteten* som röstar på samma sätt som de konsumerar – vanemässigt, ointresserat, lättpåverkat och oengagerat. Med ett sådant system hamnar makten alltid hos dem som redan har den.

Då blir det inga obehagliga överraskningar – då blir det McDonald's, Coca-Cola och Socialdemokraterna.

"TERRORISTER MED ELGITARRER"

text Tomas Öhlund foto Freie Widerstand

I över ett decennium letade tyska säkerhetspolisen efter frihetsrockbandet Landsers sångare, som på grund av landets totalitära "yttrandefrihetslagar" valt att vara anonym. Just när rätt man tycktes vara gripen avslöjade röstprov att det var fel man som var frihetsberövad, och säkerhetspolisen fick jaga vidare i jakten på de trotsiga nationella musikerna. För en tid sedan gav jakten dock resultat, och tre män dömdes för medverkan i det mytomspunna bandet Landser.

EFTER EN NÄSTAN sex månader lång rättegångsprocess föll domen den 22 december 2003 mot tre medlemmar av det tyska frihetsrockbandet Landser.

Bandmedlemmarna dömdes för bland annat den tyska motsvarigheten till "hets mot folkgrupp" och för att ha "glorifierat nationalsocialismen". Det som är nytt i detta fall är att bandmedlemmarna även dömdes för skivor som inte spelats in eller producerats i Tyskland. Den tyska staten tar sig således rätten att agera domare och straffa tyskar för påstått brottsliga gärningar begångna utanför Tyskland.

Enligt domaren Wolfgang Weissbrodt ska de tre bandmedlemmarna, som han hänvisade till som "terrorister med elgitarrer" och "ideologiska mordbrännare", vara en del av en "kriminell terroristsammanslutning", en "internationell konspiration" med syfte att sprida olaglig "hetspropaganda" till Tyskland. Därför kunde de dömas med stöd av terroristlagarna fast dessa musiker varken hade begått några brott på tysk mark eller i de länder där skivorna spelats in och producerats. Från början ansåg rätten att åtalet enligt terroristlagen stred mot den tyska grundlagen, vilket betydde att åtalet skulle ogiltigförklaras, men efter påtryckningar ändrade rätten sig och åtalet gick igenom.

Dömda till straffarbete åt judiska intressen

Bandets sångare Michael Regener, som enligt domen var "ringledare" i denna påstådda sammansvärjning, dömdes till 3 år och 4 månaders fängelse. Bandets basist Andre Moehricke och trumslagaren Christian Wenndorff dömdes till 21 respektive 22 månaders fängelse. Samtliga dömdes även till att utföra "samhällstjänst" åt judiska och andra icke-tyska intressen.

Domslutet har överklagats av samtliga åtalade, men om domen inte upphävs i högre instans kommer den att få som följd att flera tyska frihetsrockband kommer att kunna dömas, och det kommer att ge polisstaten möjlighet att tillämpa terroristlagarna även i andra fall. Tyskar skulle till exempel kunna dömas för att ha deltagit i Salemmanifestationen då fackeltåg är förbjudna i Tyskland.

Förbudsivrare flyttade fram positionerna

Tyskland har fängslat regimkritiker i decennier, i stort sett alla former av ifrågasättande av den gällande samhällsordningen och så kallat "förhärligande" av vissa delar av Tysklands historia är kriminaliserat och belagt med hårda fängelsestraff, men självklart bara för nationalistiskt sinnade personer.

Det är med anledning av detta som tyska frihetsrockgrupper under flera år istället valt att spela in och producera sin musik i länder vars lagar inte inskränker yttrandefriheten i samma utsträckning som de tyska, men i och med de nya terroristlagar som USA, Storbritannien, Israel och dess allierade börjat tillämpa efter den elfte september 2001, flyttade förbudsivrarna åter fram sina positioner väsentligt.

Gäckade etablissemanget i ett decennium

Under ett decennium gäckade Landser etablissemanget. Trots att bandet funnits sedan början av 90-talet lyckades den tyska säkerhetspolisen inte avslöja medlemmarnas identitet förrän nyligen. I oktober 2001 greps fem personer

som misstänktes vara medlemmar av Landser i en omfattande razzia, sammanlagt utfördes husrannsakan på ett tjugotal adresser. Men när det efter ett rösttest stod klart att den person de trott var bandets sångare inte var det släpptes samtliga. Det krävdes ytterligare år av utredning innan säkerhetspolisen ansåg sig kunna bevisa vilka bandmedlemmarna var.

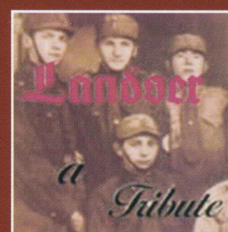
Landser är utan tvekan Tysklands mest populära frihetsrockband genom tiderna, och deras skivor har sålts i tiotusentals exemplar bara i Tyskland. Trots att bandet under hela sin karriär endast har släppt en enda låt som inte är tyskspråkig har deras trallvänliga rockmusik även blivit omåttligt populär över hela Europa och Amerika. Deras internationella genombrott kom 1998 med skivan *Rock Gegen Oben/Deutsche Wut* som snabbt fick kultstatus.

15 000 stormade Stasis högkvarter

Efter det att domen fallit anordnades ett flertal protestdemonstrationer runt om i Tyskland, bland annat i Marburg, Dortmund, Karlsruhe och Berlin. Protestdemonstrationen i huvudstaden Berlin blev den största med över 500 deltagare. Före demonstrationen visade den tyska polisstaten återigen sitt förtryckande anlete då den införde ett stort antal förbud för demonstrationsdeltagarna. Förutom sedvanliga förbud mot militärkängor, bärandet av vissa klädesmärken, att nynna Horst Wesselsången och så vidare, förbjöd man även deltagarna att bära solglasögon! Vidare förbjöd de deltagarna att genom sång eller tal framföra hela eller delar av Landsers sångtexter samt att på något sätt framföra melodier eller delar av melodier komponerade av Landser.

I protest mot den allt synligare polisstaten tågade demonstranterna förbi Stasis gamla högkvarter på Normannenstrasse för att påminna etablissemanget om att det var nästan på dagen 14 år sedan som Stasihögkvarteret stormades av 15 000 tyskar som var trötta på förtrycket. Det kanske är något de kan komma att behöva göra igen.

Landser A tribute

Med det kraftfulla ropet "Freedooom!" inleder Bound for glory denna starka skiva med en storartad tolkning av Landsers "Freiheit für alle nationalisten". 18 av världens bästa nationalistiska band har gått samman för att genom denna skiva, där de framför varsin låt, hylla bandmedlemmarna i Landser – Tysklands med all säkerhet mest kända, och mest uppskattade frihetsrockband.

På denna skiva medverkar bland andra Spreegeschwader, Max Resist, Nahkampf, Nemesis, Storm, Brutal Attack och många fler. Spanska Estirpe Imperial medverkar med en underbar tolkning av Landsers "Lenker der Schlachten" som de framför på sitt spanska modersmål.

Med 18 starka låtar utan minsta svacka, framförda av band ur frihetsrockgenrens elit, kunde således inte denna skiva bli något annat än ett mästerverk. Ett måste i skivsamlingen!

Rickard Ekman

"Den fördömda

Året är 1945 och vi befinner oss mitt i 1900-talets Ragnarök, vid fronten ett stycke öster om Massow. Med sju man och två kulsprutor har svenske SS-frivillige Erik Wallin skickats fram för att stoppa ryska infanterianfall.

I tre dygn, i strilande regn, har kampgruppen legat i den lervälling som deras skyttegropar snart förvandlades till. Utan mat. Utan någon förbindelse med kompaniets avsnitt på grund av en fruktansvärd artillerield.

På fjärde dygnets morgon höll en rumänsk folktysk, Gebauer, vakt…

GEBAUER VÄCKTE MIG plötsligt med en våldsam ruskning.

– Dom kommer! väste han.

Jag kikar hastigt fram genom maskeringen och får till min fasa se en mängd bolsjeviker komma krypande på endast ett trettiotal meters avstånd från oss. De håller på med att arbeta sig fram till stormavstånd från kompaniets linje och har tydligen ännu inte märkt våra välmaskerade små nästen. Trots det täta diset kan jag se, att ytterligare en anfallsvåg börjar framträda ur töcknet ett femtiotal meter längre bort. Jag rycker upp kulsprutan och låter den göra ett svep genom bolsjevikhopen. Elden och de sårades vrål väcker de övriga kamraterna, och nu sprutar våra vapen ut död och lemlästning bland dem därute.

Under den häftiga eldgivningen, som snart får svar från de överlevande bolsjevikerna som gått ned i skydd, råkar jag kasta en blick ut åt vänster och får se en rödarmist smyga fram i ett grunt dike för att överraska oss bakifrån. Samtidigt upptäcker han mig och försvinner. Ögonblicket därpå är han uppe med sin kulsprutepistol och skickar iväg en kärve emot mig. Den visslar iväg högt över huvudet. Nu är duellen igång.

Knappa tjugo meter skiljer oss åt. Jag har tagit ett automatgevär och ligger och passar på honom därborta, medan Gebauer ensam får klara kulsprutan. Växelvis är vi uppe och skjuter på varandra, växelvis drar vi ned huvudet. Martin, Rottenführern med den andra kulsprutan i min grupp, som skulle kunnat ta i ryssen om han hade sträckt sig ur sitt hål, märker hela tiden ingenting av vårt envig. Slutligen begår ryssen en dumhet. Av lättja eller för att snabbare komma i skjutläge mot mig låter han kulsprutepistolen sticka upp över dikeskanten, medan han drar ned huvudet i väntan på mitt nästa skott. Jag låter det gå och ligger sedan med fingret på avtryckaren och väntar. Där kommer hans huvud upp rakt bakom pistolen, och innan han hunnit blinka, får han en kula mellan ögonen. Huvudet kastas ett ögonblick bakåt av stöten och försvinner sedan, medan kulsprutepistolen glider ur hans slaknade grepp fram över dikeskanten.

Med ursinne kastar bolsjevikerna sig fram mot detta oförutsedda hinder för deras genom-

pliktkänslan!"

brott. Vårt läge är förtvivlat, men pojkarna slåss förbittrat. Ringen sluter sig allt tätare kring oss. I stridshettan reser sig en av pojkarna i gruppen till höger i sin fulla längd över värnkanten med kulsprutepistolen mot höften och sveper runt. Ett tiotal rödarmister blir kvar där de föll för hans kulor. Vi får andrum, men han själv sjunker samman med genomsållat underliv. Trycket har lättat, men en av de våra är borta, och vi kan inte hålla ut länge till, fastän angriparna redan ligger i högar framför oss.

Jag tar signalpistolen och skickar en röd patron i luften – "Fienden angriper!". Inget livstecken från de våra bakom oss. De har vant sig vid trumelden, som ännu fortsätter att brusa fram över våra huvuden och ligger väl och sover medan vi slåss för livet här framme. Ännu en röd signal stiger mot rymden. Inget resultat. En oresonlig vrede över dem bakom oss griper mig, jag är färdig att gråta av ilska, och medan jag hjälper Gebauer att koppla samman patronbanden till kulsprutan förbannar jag dem i ett kör och önskar dem alla helvetets kval.

Gebauer får ensam sköta kulsprutan medan jag skjuter med automatgeväret och min kulsprutepistol växelvis. Han kör vårdslöst fram överkroppen för att kunna skjuta bättre. "Var försiktig!" vrålar jag till honom genom stridslarmet. Han skrattar övermodigt till svar, är ju bara nitton år. Så låter han strömmen av kulor rusa fram ur eldröret med ett hetsigt knatter.

Rödarmisterna gör en ny rusning för att sopa undan oss. De är fullständigt oskyddade i den öppna svackan. Gebauer höjer huvudet över maskeringen för att se bättre. "Ner med skallen", skriker jag.

För sent! Gebauer rycker plötsligt till och sjunker samman. Jag vänder honom emot mig. En kula har gått in strax under vänstra ögat och ut igen genom nacken. Han lever ännu, och blodet forsar nedför kinden, hakan och nacken. Armarna har han slagit om min midja. Med en blick som för varje sekund blir allt mattare ser han förtvivlat på mig och bönfaller:

– Skriv till min mor! Skriv till min mor!

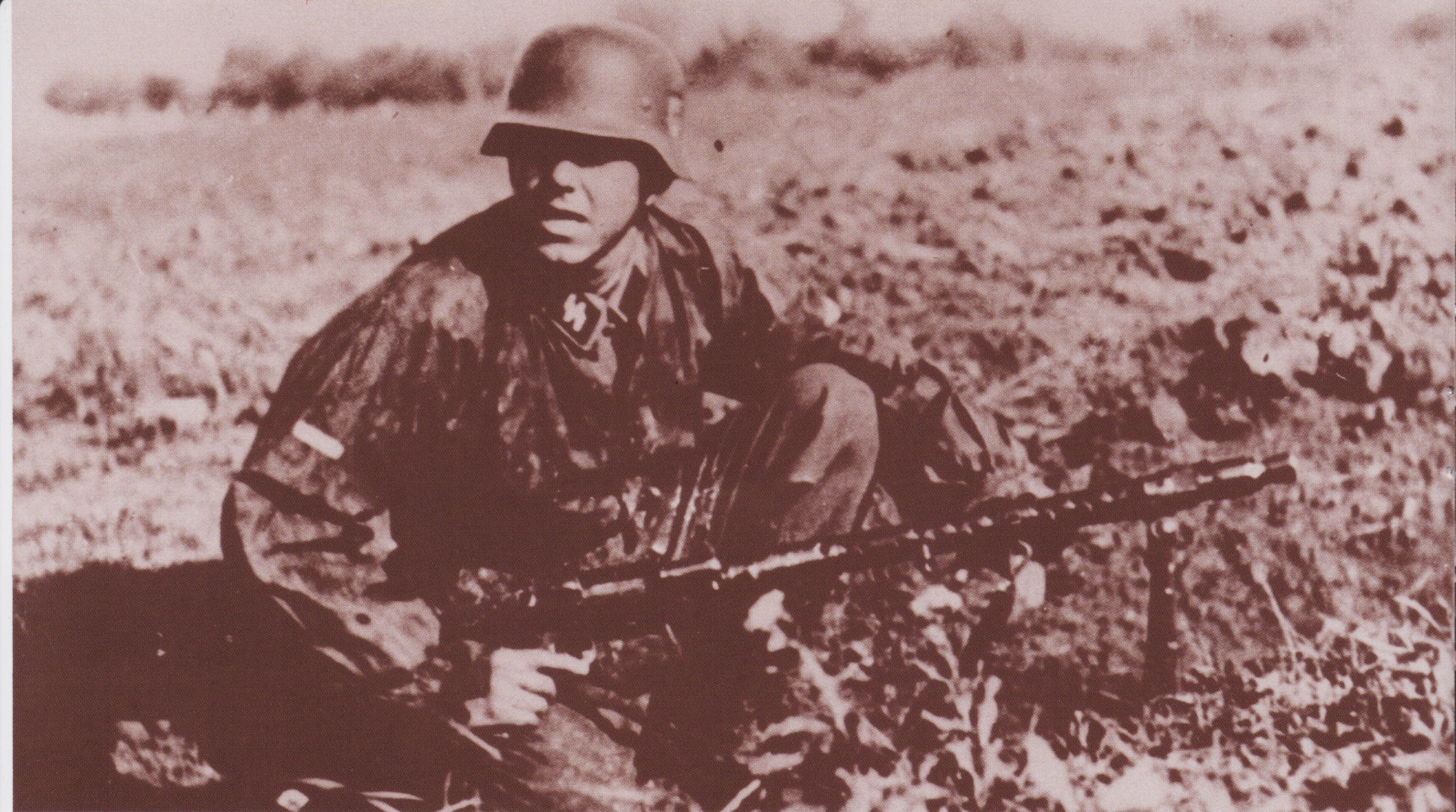
Armarnas grepp slappnar, de glider ned mot mina vrister, medan han alltjämt upprepar sin bön: "Bara några rader!" Så slocknar blicken, och jag är ensam, så ynkligt liten och ensam i mitt skyttehål. Något liknande panik håller på att få makt över mig. Lugn, bara lugn, försöker jag tänka men darrar i hela kroppen.

Rottenführer Martin har också blivit ensam med sin kulspruta. Jag skriker till honom att komma över med sitt vapen, och i en väldig ansats kommer han rusande. I gropen till höger finns bara en man kvar av fyra. Alla andra har huvudskott, ögonblickligt dödande. Den kvarlevande hämtas hit. Jag säger till dem båda att vara försiktiga med huvudena, men Martin glömmer i ivern ett ögonblick all försiktighet. Det räcker! I nästa sekund faller han samman med ett hål strax ovanför näsroten.

Med våra kulsprutor lyckas vi båda överlevande hålla fienden på avstånd. Av någon oförklarlig anledning försöker han inte knäcka oss med granatkastare. Styrkorna är väl redan allt för inlätade i varandra.

Så får vi plötsligt höra vilda "Urrää!"-rop bakom oss! De har brutit igenom!

– Ta kulsprutan och spring! skriker jag till kamraten, tar själv mitt eget vapen, några patronband om halsen och en bandlåda och rusar upp ur ställningen.

"En bolsjevik står plötsligt mitt framför mig på t
En kort eldstöt innan han hunnit röra vid avtryckar
och sjunker samman med ett hest vrål i samma ög

I sick-sack rusar vi med vild fart tillbaka mot det kanske räddande skogsbrynet. Kamraten blir några steg efter, och när jag slänger en hastig blick bakåt, får jag se honom ta sig för bröstet och falla. Inne bland de döljande träden vänder jag mig om ännu en gång och ser honom ligga och vinka till mig, slappt och svagt. Ingenting att göra, ryssarna är nästan framme hos honom.

Jag rusar vidare, kommer ut i en glänta, och när jag nått dess mitt kommer fyra bolsjeviker springande från annat håll med kulsprutepistolerna sprutande bly mot mig. Nu slänger jag kulsprutan och all ammunition och bara rusar besinningslöst, medan kulorna visslar över och omkring mig eller plafsar i marken framför fötterna. Egentligen är jag i denna situation redan en död Unterscharführer, men en frontsoldat måste ha tur, och den står verkligen på min sida i detta ögonblick. Jag lyckas rusa längre in i skogen, och där träffar jag på resterna av kompaniet, en handfull mannar, i deras mitt vår svenske kompanichef, som lugnt rökande en cigarrett säger till mig:

– Det är inte hälften så farligt som det ser ut.

Inför detta lugn känner jag mig som en skamsen hund där jag står flåsande och darrande efter den våldsamma nervanspänningen.

Långt senare fick jag av honom själv veta, att hans yttre lugn vid detta tillfälle var spelat för att förhindra panik i kompaniet, som hade förlorat närmare hälften av mannarna på några timmar. Hans nonchalant överlägsna och lugna min mitt i denna häxdans av död, tjut och jämmer och stympade, blodiga kroppar räddade de liv som ännu återstod! En sådan officer följer man genom vilket inferno som helst.

Kompanichefen skickar ut några mannar för att upprätta förbindelser åt sidorna, och en rapportkarl får rusa iväg bakåt för att lämna rapport om det farliga läget. En Oberscharführer skall med tre andra, bland dem jag, göra motanfall. Fyra man mot en styrka som kanske är större än ett kompani! Och dessa fyra är totalt utpumpade, kroppsligen och själsligen förbrukade efter de senaste fruktansvärda timmarnas skakande upplevelser. Det är utsiktslöst, en säker död, men disciplinen och pliktkänslan driver oss fram.

Döden, som lurar framifrån och från alla sidor, jagar oss framåt, ger oss vingar, och med vilda hurrarop stormar vi genom snårskogen, tömmer magasinen åt alla håll, mot alla de brungula gestalter som nu störtar upp till flykt undan vårt rasande anlopp. En bolsjevik står plötsligt mitt framför mig på tre-fyra meters avstånd med ögon stela av skräck. En kort eldstöt innan han hunnit röra vid avtryckaren på sin kulsprutepistol, och han viker sig dubbel och sjunker samman med ett hest vrål i samma ögonblick som jag rusar förbi honom.

Inom en omätlig tidrymd, som i sina få ögonblick rymmer hela livet, har vi rensat den tidigare förlorade skogsremsan och nått brynet, där vi kastar oss ned i de gamla ställningarna och fortsätter den rasande nedmejningen av alla dem som nu i panik myllrar fram för att i de ryska ställningarna på andra sidan svackan söka skydd undan den skoningslöst härjande döden. Två som blivit efter rusar blint över graven där vi ligger och stupar några meter längre fram med genomsållade ryggar. Hela dälden är täckt med stupade bolsjeviker.

Alla fyra välbehållna! Det är fantastiskt, otroligt! Med lysande ögon betraktar vi varandra och skulle vilja sjunga av begeistring. Vilken motstöt! Men hjärtats slag dånar i hela

re-fyra meters avstånd med ögon stela av skräck. ren på sin kulsprutepistol, och han viker sig dubbel onblick som jag rusar förbi honom."

kroppen som om den skulle sprängas, och avslappningens reaktion kommer snabbt.

Så småningom återsamlas resterna av kompaniet till den återerövrade ställningen, och jag får order att återgå till dödsfällan därframme, där jag tidigare på dagen förlorade sju man.

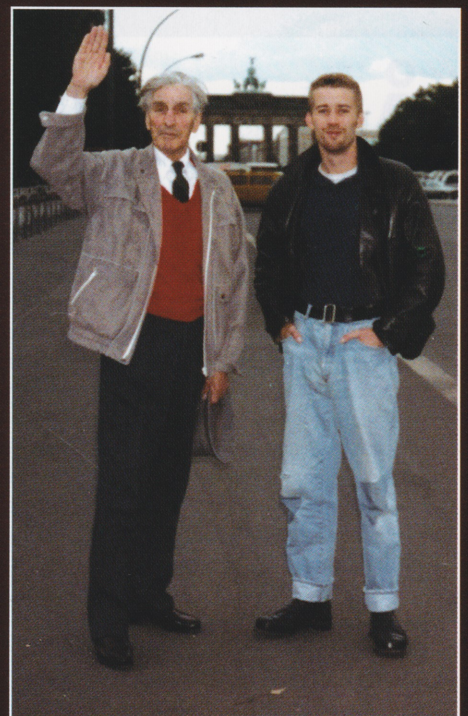
Ensam med en kulspruta, omgiven av högar med fallna! Jag har aldrig förr känt mig så ynklig och eländig till mods. Helst skulle jag velat slänga vapnet och springa så långt härifrån som möjligt, men den fördömda pliktkänslan håller mig åter i sitt hårda grepp.

Med ens hör jag någon stöna tungt tätt intill skyttehålet. En av de våra, en man från vårt kompani! Han har ett skott genom båda höfterna och underlivet. Jag låter honom vältra sig över på min rygg och ålar med min tunga, slappa börda bakåt. Risken för att bli upptäckt av ryssarna är stor, men han måste klaras. Samme Oberscharführer som ledde motstöten ser oss och ålar fram för att hjälpa mig. Sedan vi kommit i säkerhet bär vi honom på en tältdel till förbandsplatsen, en stor lada, vars golv är översållat med döda, döende och svårt sårade, många från vårt eget kompani. Vi rusar genast ut igen. Att stanna därinne och höra skriken och dödsrosslingarna skulle i min rådande nervspänning ha kunnat knäcka mig.

När jag på nytt ålar fram mot min ensamma utpost ser jag, halvvägs framkommen, att en massa folk rör sig i en buskskogsdunge snett framme till höger. Jag drar fram kikaren. Ryssar! ...

MISSA INTE DEN SPÄNNANDE FORTSÄTTNINGEN. SE TILL ATT INFÖRSKAFFA ETT EXEMPLAR AV DEN SENASTE NYUTGÅVAN AV *RAGNARÖK*, SOM DESSUTOM INNEHÅLLER VISSA HELT NYFUNNA, ALDRIG TIDIGARE PUBLICERADE FOTOGRAFIER OCH NYSKRIVNA BIOGRAFIER ÖVER BOKENS NYCKELPERSONER.

UTDRAGET HÄRRÖR UR DET STYCKE I NYUTGÅVAN AV BOKEN *RAGNARÖK* SOM DESSFÖRINNAN INTE PUBLICERATS SEDAN 1945.

Erik Wallin, till vänster, framför Brandenburger Tor i Berlin 1991.

Etablissemangets integrationspolitik i blickfånget:

ETT NYTT SALEM HA

ÅRETS POLITISKA MORD den 11 september visar tydligt vilket bedrägligt klimat som råder inom media- och politikeretablissemanget, med kallhamrade journalister som bokstavligt talat är beredda att gå över lik för att få en klapp på axeln av sina arbetsgivare och piska upp svenskfientliga stämningar.

En ung pojke, endast 14 år gammal, har mördats. Pojken tillfrågades först om han var "rasist eller nazist?", varefter han överfölls av ett mångetniskt gäng. De knivbeväpnade gängmedlemmarna jagade målmedvetet det ensamma offret längs en skogsväg, fällde honom till marken och misshandlade honom med sparkar och slag, för att till sist med full kraft köra in en kniv i det försvarslösa offrets hjärta.

"Du ska dö!" skrek det upphetsade gänget, som sedan skyndsamt avvek från platsen.

Kvar på marken låg en ung pojke. Förnedrad, blodig, döende.

DEN MÖRDADE POJKEN föll offer för omständigheter som han själv inte haft någon del av att skapa. De bakomliggande orsakerna till dådet är tvångsintegration och svenskfientlig propaganda. Pojken hade inte själv valt att växa upp i ett integrerat område, i ett mångkulturellt samhälle, i ett land där media- och politikeretablissemanget främst värderar främlingars väl och ve. Pojken fick aldrig möjligheten att välja att istället växa upp i ett homogent område, i ett harmoniskt samhälle där beslutsfattarna värderar sitt eget folks liv och välmående högst.

Avsaknaden av dessa valmöjligheter under det idag förhärskande media- och politikeretablissemanget lär journalisterna undvika att berätta om. Istället berättar de om en mördare som är idrottsintresserad och ambitiös i skolan och om den mördade pojkens ungdomliga "identitetssökande" som av en tillfällighet fick honom att klä sig på ett sätt som media klassificerat som främlingsfientligt. De berättar om hur mordet "utnyttjas av högerextremister" för att sprida främlingsfientlighet och hat. Detta upprepas om och om igen.

Det är inte många tonårspojkar som hyser beständiga politiska åsikter på samma sätt som vuxna människor. Den mördade pojken hade dock uttryckt sitt skarpa ogillande för Anti-fascistisk Aktion och andra som med lögner och våld försöker förtrycka meningsmotståndare. Just för sådana människor som idag försöker besudla den gemensamma minnesstunden för pojken, bl a genom att hålla en motdemonstration med sin nya täckorganisation "Sollentunabor mot rasism".

DE MEST SAMVETSLÖSA journalisterna ringer och ställer den mördade James Waites familj mot väggen med frågor som: "Var er son nazist?", "Hatade och såg han ned på människor med en annan hudfärg?", för att slutligen komma fram till "Vill ni att er son ska bli nazistisk martyr?"

Svaren utnyttjar de sedan hänsynslöst för sina egna och sina arbetsgivares syften, för att

AR REDAN ÄGT RUM

försöka stävja folkliga protester mot tvångsintegration, svenskfientligt våld och den politik som leder till att unga pojkar med jämna mellanrum berövas sina liv i "olyckshändelser" som den i Salem för snart fyra år sedan och som den i Norrviken den 11 september 2004.

I Dagens Nyheter den 15 september förfasar sig politiker över att den framtida situationen "kan bli som i Salem" och kommunalrådet Torbjörn Rosdahl (m) hotar med att sätta in jätteinsatser om "antidemokratiska krafter börjar slå rot" i kommunen. Och i Stockholm City förebådar mörkt Tord Näktergal, rektor i Häggviksskolan där 14-åringen var inskriven som elev, att "fokusering ska ske på enskilda elever och deras föräldrar".

Uttalanden med tydlig signal om att man kommer att förtrycka politiskt inkorrekta åsikter och yttringar av missnöje, i stället för att arbeta för att skilja de etniska grupperna åt, något som skulle kunna förhindra framtida händelser av detta slag.

En regeringstrogen polisman uttalade i klartext sina ambitioner i Expressen den 13 september: "Vi vill till varje pris undvika ett nytt Salem".

I händelse av att inte alla har förstått det ännu så kommer förhoppningsvis deltagarna i manifestationen mot det svenskfientliga våldet i dag att få dem att inse hur det ligger till. Det är för sent. Ett nytt Salem har redan ägt rum. Det ägde rum den 11 september, då ytterligare en ung pojke föll offer för etablissemangets integrationspolitik, denna gång i Norrviken i Sollentuna.

Och jag kommer att vara där idag för att manifestera vår önskan att undvika ett nytt Norrviken.

Tomas K,
Sollentuna den 18 september 2004

(En insändare saxad från www.folketsnyheter.se)

Få dör, fränder dö,
även själv skiljes du hädan,
men eftermälet aldrig dör
för envar, som ett gott vunnit.

James Waite

Eskil
1990 – 2004

Vad Du kan göra för att föreby

DET SVENSKFIENTLIGA MORDET den 11 september och gruppvåldtäkten på en ung kvinna i Söderhamn samma månad, bland flera andra övergrepp mot svenskar, har återigen aktualiserat integrationspolitikens konsekvenser för i första hand ungdomar, men även för vuxna som tvingas utsätta sina barn för de risker som det innebär att leva i ett mångkulturellt samhälle.

Medan de mer välbärgade svenskarna tillfälligt kan undvika det övergripande problemet genom att flytta till säkrare, mindre integrerade områden, framförallt på landsbygden, och placera sina barn i skolor med homogenare etnisk sammansättning, så är det inte ett alternativ som är öppet för alla. Dessutom kommer den mångkulturella verkligheten förr eller senare att hinna ikapp alla svenskar, oavsett vart de är bosatta för tillfället.

Folknationalismen innefattar en övergripande och permanent lösning som effektivt kommer att sätta punkt för alla svenskfientliga övergrepp, men vi, dess förkämpar, har en lång, mödosam väg framför oss tills vi kommer att kunna uppbåda den kraft och de resurser som vi behöver. På vägen dit behöver vi Din hjälp, och för att Du ska kunna hjälpa oss så effektivt som möjligt så är vi beroende av Din överlevnad, karaktärsstyrka och hälsa.

Det finns många enkla råd som Du kan följa och som Du i din tur kan uppmana andra att följa för att förebygga svenskfientliga övergrepp och som dessutom kommer att få dem som följer dem att må både fysiskt och psykiskt bättre.

• **UNDVIK ATT VARA ENSAM I DE OMRÅDEN SOM ÄR MEST UTSATTA FÖR INTEGRATION I NATTENS MÖRKER.** I dessa områden är ofta svenskar i allmänhet och patrioter i synnerhet ansedda som ”lovliga villebråd” för kringstrykande främlingsgäng. Somliga områden är till och med så pass anfrätta av integrationen att polis, ambulanspersonal och brandmän i största möjliga mån undviker att patrullera eller besvara larm därifrån.

Självklart tillhör hela Sverige det svenska folket, men för att kunna återerövra våra rättigheter och vårt territorium bit för bit så är vi tvungna att anpassa oss till verkliga förhållanden. Om Du ändå är tvungen att bege Dig obeväpnad till något sådant område, så försök att omge Dig med en eller flera vänner som antingen kan bistå Dig vid angrepp eller i fall där detta inte är möjligt åtminstone påkalla extern hjälp.

Dessutom mår alla folkgrupper bättre om vi lever så åtskilda som möjligt. Främlingarna känner sig säkrare och mer hemma i sina områden medan svenskarna blir säkrare i sina och slipper tvångsinympa främmande kulturer i sin vardag. Dessutom kommer det att medverka till den framtida förståelsen för ett återflyttningsprogram.

• **UNDVIK ATT BLI ÖVERFÖRFRISKAD I INTEGRERADE OMRÅDEN.** Eftersom nordbor inte har samma temperament eller är lika framfusiga som främlingar så bidrar det i hög grad till att öka svenskarnas alkoholkonsumtion i det tvångsintegrerade samhället. Som överförfriskad i integrerade områden utgör Du ett lätt offer både för främlingsgäng och andra antagonister.

• **UNDVIK ATT UTGÖRA EN LÄTT MÅLTAVLA.** Även om det är viktigt att synas och höras och framförallt många ungdomar ofta vill visa sina ställningstaganden öppet så bör Du tänka på att ditt ställningstagande för svensk folknationalism i första hand är beroende av att Du är vid liv, och i andra hand av att Du ser ut på ett sätt som inte verkar frånstötande på den svenska allmänheten – den allmänhet varur vi kan attrahera fler

gga svenskfientliga övergrepp

potentiella patrioter och generera ett växande folkligt stöd.

Detta innebär inte på något sätt att Du ständigt måste gå klädd i kostym, skjorta och slips, men undvik att inhandla alla Dina kläder på Överskottsbolaget eller i någon butik med utpräglat subkulturell inriktning.

• **Träna självförsvar och fysisk styrka.** Träna kampsport, styrketräning och konditionsträning. Även lagsporter stärker Dig som individ.

• **Välj tid och plats för konfrontationer.** Att avreagera sig över samhällstillståndet genom att spontant och sporadiskt gå ut och attackera främlingsgäng eller folkförrädare är inte hållbart i det långa loppet. Det är dessutom inte särskilt konstruktivt då det hjälper massmedia att framställa oss på det sätt dess ägare önskar: som ligister som planlöst attackerar ”svagare grupper i samhället” (sic).

Då det är nödvändigt alternativt fördelaktigt att gå till angrepp så bör detta ske så organiserat och välplanerat som möjligt. Allt måste göras för att undvika mer förluster än nöden kräver. Väg alltid alla tänkbara scenarior mot hur mycket som kan vinnas och förloras.

Försök att inte anlända till manifestationer eller demonstrationer ensam, försök att alltid möta upp några kamrater på någon samlingsplats så att ni kan bege er till den utsatta samlingsplatsen tillsammans.

• **Läs historisk och ideologisk litteratur och stärk din psykiska styrka.** Att vara medveten om att historiska förändringar kan ske på grund av ett fåtal, hårt arbetande djärva människor och hur nordisk ideologi sedan tusentals år tillbaka i tiden format oss till det vi är idag är en del av den kunskap som kan stärka Din uthållighet och psykiska styrka.

• **Engagera dig för Nordiska förbundet.** Hos Nordiska förbundet kommer Du att möta anständiga svenskar som arbetar långsiktigt för att förändra den nuvarande situationen till det bättre. Ditt aktiva eller ekonomiska stöd till Förbundet kommer att göra skillnad.

Både Daniel Wretström, 17 år, och James Waite, 14 år, var unga pojkar som visade sin avsky för regimen bl a genom att klä sig som ”skinnskallar”. Bägge två mördades i samband med att de först festat och druckit alkohol tillsammans med sina kamrater, för att därefter hamna avsides där de blev lätta offer för kringstrykande svenskfientliga mångetniska gäng. Många unga svenska flickor som blir våldtagna har också varit ute för att festa och druckit alkohol, för att sedan bege sig iväg någonstans ensamma där de blir lätta offer för samma slags gäng.

Detta gör naturligtvis inte dem själva skyldiga till att de mördades eller våldtogs. Det är politikerna och massmediernas ägare som bär deras blod på sina händer, som är ytterst ansvariga för alla kränkningar och övergrepp genom sin folkförrädiska integrationspolitik och genom att ha piskat upp en patriot- och svenskfientlig stämning för att understödja densamma. Men om vi tillsammans ser till att följa dessa enkla råd så kommer vi att kunna minimera vårt folks och vår ungdoms sårbarhet och förluster, för att på sikt kunna stärka vår position i samhället.

Se det som en utmaning, en utmaning som är absolut nödvändig att anta för att vi ska kunna genomföra några övergripande förändringar för att beskydda vårt folk i framtiden.

För att kunna genomföra de åtgärder som är nödvändiga för att återta kontrollen över det nordiska folkets framtida öde behöver det nationella motståndet en grundläggande inblick i den demokraturiska maktutövningens princip, "piskan och moroten".

Att tro att enbart välformulerade argument eller ett välsminkat populistiskt nationalistiskt orienterat parti med ett moraliskt oantastligt program är tillräckligt för att lösa de problem vi står inför är en farlig illusion.

text **Torbjörn Ström**

Social stigmatisering viktigare än argument:

DEN DEMOKRATURISKA M

SAKEN ÄR DEN att de allra flesta svenskarna i det mångetniska samhället inte styrs av sitt intellekt, av några höga principer eller något annat som de tror sig styras av. Den krassa sanningen är att den demokratiska regimen ser till att göra det trevligare att vara regimtrogen än att ansluta sig till oppositionen och behåller på det sättet makten.

Visst kan folk grymta lite om att ditten eller datten är fel, men idag kan vi ju ta invandringsfrågan som ett tydligt exempel på att den absoluta majoriteten av befolkningen inte ens är beredda att ta de minimala sociala och ekonomiska risker som det medför att gå och rösta på ett nationalistiskt parti i valet. Naturligtvis är de ännu mindre benägna att bli det etablissemanget kallar "nazister" och göra aktivt motstånd – "hemska tanke, vad skulle grannarna säga om det"?

De poliser som emellanåt griper patrioter för förbjudna åsiktsyttringar kan i grund och botten vara hyggligt folk men de är inte hågade att förlora jobbet för att protestera mot orättvisorna, och de flesta av dem sover knappast särskilt dåligt om nätterna för sina övergrepp.

De åklagare och jurymedlemmar som dömer oss till fängelse för åsiktsbrott, likaväl som dem som dömt människor för åsiktsbrott i många andra diktaturer och s k demokratier, mår knappast heller särskilt dåligt av det. De anpassar sina värderingar till det rådande förhållandet mellan morot och piska. Gick de över till oss så skulle piskan snart vina över deras huvuden, medan etablissemangets linje medför massor av morötter i form av feta löner och socialt anseende.

Tro inte att dessa människor förråder sina ideal eller sitt folk under det att de gnider sina händer och skrattar lömska skratt så fort de kommer utom synhåll, varpå de tar emot en tjock sedelbunt från ett kalottbeklätt snabeldjur som flinar ondskefullt i bakgrunden. Få människor är sådana att de medvetet förråder sina ideal. Istället rättfärdigar de sitt handlande inför sig själva.

Den enskilde polismannen tänker "många av de där nazisterna är ju kriminellt belastade" och "jag måste hålla ihop med arbetskompisarna" och "jag har en familj att försörja". Är han en smula filosofisk så tänker han kanske att "lagen är ju ändå grundpelaren för en rättsstat, och även om den här lagen är felaktig så ska den upprätthållas tills den tas bort i laga ordning". Fler mentala undanflykter är "jag är inte intresserad av politik", samt det eviga "jag gör bara mitt jobb".

Och samma sak gäller de jurymedlemmar som sedan dömer oss, frånsett att de är av ännu sämre moralisk karaktär än poliserna och sålunda bara behöver tänka på sina feta lönekuvert och sitt "goda rykte" för att kallblodigt kunna döma oss.

De ursäkter som regimens bandhundar behöver för att rättfärdiga sitt handlande för sig själva är olika; vissa har stor möda med att sopa sina samvetskval under mattan, medan andra bara behöver tänka tanken på att tjäna mindre pengar för att alla betänkligheter ska försvinna. Andra låter helt enkelt bli att tänka på det, och så var det med den saken – och många anser

AKTUTÖVNINGENS PRINCIP

naturligtvis att det är rätt och riktigt att fängsla ”demokratins fiender”.

Slutresultatet är dock detsamma i så gott som samtliga fall: väldemokratiserade människor gör på det hela taget det som ger minst obehag för dem själva, och eftersom de lyckas rättfärdiga det inför sig själva inser de inte att det är just så de gör. De tror att de handlar i enlighet med vad deras moral påbjuder dem att göra. Ingen tror sig vara styrd av något så lågtstående och amoraliskt som ”piska och morot”, men i själva verket är de allra, allra flesta det på det sättet i västvärlden idag.

Idag är situationen så pass allvarlig, att ett öppet fördömande av mångkulturen, ägarstrukturen av media eller någon annan politiskt korrekt företeelse riskerar att leda till ekonomiska bestraffningar. Ett alltför rakryggat försvar av yttrandefriheten likaså.

Ett ljumt försvar av yttrandefriheten kan tillåtas, under förutsättning att det ackompanjeras av ständiga bedyranden om hur vedervärdiga ”nazistiska” åsikter är och hur hemskt det är att de ens existerar. Det kan tillåtas, eftersom ett sådant försvar är dömt att misslyckas. Inte ens med detta kan man vinna några materiella faktum kvarstår att ingen tjänar ekonomiskt på att kritisera systemet.

Vi kan alltså slå fast följande grundläggande princip för maktutövning i i synnerhet demokratiska stater: *Se till att det är trevligare att vara med dig än mot dig, och du har makten i dina händer.*

Jag behöver inte tala om för er vilka som har den demokratiska makten idag, för det är bara att se på vilka som belönas respektive bestraffas, vilka som hyllas respektive gisslas i massmedia osv. De som snyftar oavbrutet över ”Förintelsen” eller de som ”förnekar” den? De som hyllar mångkulturen eller de som går emot den?

Anledningen till att mångkulturalister, sionister, rashatare (ja, det är de som är rashatare – de hatar ju alla raser så till den milda grad att de vill förgöra dem genom blandning!) och folkförrädare har den makten är att det är bekvämare att gå med dem än att gå emot dem, att de är i stånd att använda både moroten och piskan för att få folk att rätta in sig i ledet.

Det är ett faktum att de som har makten över vårt folk idag kommer inte att lämna ifrån sig den frivilligt, om inte vi kan övertyga dem om att det ligger i deras eget intresse att göra det. hållit ihop som en enda stor lobbygrupp och samtidigt verkat för att de vita folken inte skulle få hålla ihop. ”Vi vet inte vad som flög i oss”, skulle talesmän för B'nai B'rith, Bonniers och en mängd andra organisationer snyfta på en presskonferens.

”Det verkade bara så naturligt att försöka få så mycket makt som möjligt, och det enda verkliga hotet mot vår makt var alla former av etnisk nationalism (utom vår egen förstås). Så vi försökte bekämpa den med alla tillgängliga medel. Men nu har vi insett att vi använde väldigt fula metoder. Vi vill inleda förhandlingar på internationell nivå för att kunna få till stånd ett hemland för alla judar, där vi slipper förtrycka ursprungsbefolkningen.”

Både Bonnier och de andra mediakonglomeraten skulle sedan lämna över eller sälja sina företag till staten (och strikta regler skulle införas för att reglera statens makt över massmedierna och återinföra begrepp som ärlighet och objektivitet i nyhetsrapporteringen).

Alla folkförrädare skulle ställas inför rätta och dömas, men eftersom allt hade slutat så lyckligt och de verkligen ångrade sig allihop, skulle de beviljas amnesti och bara beläggas yrkesförbud inom massmedia, domstolsväsende etc, vilket de med böjda huvuden skulle tacka för. Med lyckliga leenden skulle vi så vinka av de sista främlingarna, varpå vi kunde börja bygga vår nya nation.

”I början av en motståndsrörelses framväxt – det är där vi befinner oss idag – har oppositionen sällan eller aldrig de resurser som krävs för att göra det särskilt bekvämt att ansluta sig till den.”

fördelar, men det hjälper välbärgade och ansedda libertarianer att blåsa upp sin självbild som yttrandefrihetens riddare utan att själva behöva riskera något (medan patrioterna får sköta den egentliga striden och ta alla smällar).

Vilken historieprofessor kan ha ett ekonomiskt intresse i att forska kritiskt kring den s k Förintelsen, att publicera sådan forskning, eller ens att uttala sitt stöd för den forskning som revisionisterna redan utfört? Vilken politiker, journalist, kändisfigur eller akademiker, ja vilken människa överhuvudtaget, kan övertygas om att han eller hon kommer att tjäna på att fördöma mångkulturen, parlamentarismen eller den falska historieskrivningen, eller ens på att försvara patrioters rätt att uttrycka sig? Ingen.

Och samma sak har gällt alla regimkritiker i början: materiella belöningar är helt enkelt bortom rörelsens resurser. De som ställs inför rätta eller på andra sätt kämpar öppet mot systemet kan – i bästa fall – få kompensation i form av donationer från sympatisörer, så att de åtminstone slipper förlora lika mycket pengar och känner att någon står bakom dem, men

Helst skulle merparten av oss naturligtvis vilja att informerande och argumenterande i sig skulle leda till en revolution, en helt fredlig revolution där ett nationalistiskt parti skulle komma till makten genom att folket insåg att vi inte kan låta vårt eget folk gå under.

Alla främlingar skulle få en smärre summa pengar för att hjälpa dem att starta om på nytt i sitt eget land, och alla skulle tacka och ta emot! Båtlast efter båtlast och flygplan efter flygplan fyllda med lyckliga främlingar skulle avresa mot deras egna respektive hemtrakter där de skulle tas emot med öppna armar. Talesmän för olika folkgrupper skulle tacka för att vi svenskar visat dem sådan gästfrihet, be om ursäkt för alla obehag som tvångsintegrationen orsakat oss. De skulle säga att de förstår att de inte kan stanna eftersom det på sikt skulle leda till vårt folks utrotning, och att de inser att ett mångetniskt samhälle ändå bara leder till rotlöshet och våld. Revolutionen skulle sprida sig som en löpeld över världen då både vita och färgade insåg att de måste separera för att kunna bevaras.

Sionisterna skulle i tårfyllda uttalanden i massmedia be om ursäkt för att de hela tiden

Ja, vi kan önska att det vore så enkelt. Men det är också allt det är – önsketänkande.

Och önsketänkande är naturligtvis oerhört farligt att sätta något hopp till, eftersom det skulle innebära att vi lägger vårt öde i våra fienders händer och tafatt ber dem att ”snälla, gör inte så här mot oss, kan ni inte vara så hyggliga att diskuteh...uuaaargh!” (Varpå regimen stryper oss och befrielsekampen är över.)

I början av en motståndsrörelses framväxt – det är där vi befinner oss idag – har oppositionen sällan eller aldrig de resurser som krävs för att göra det särskilt bekvämt att ansluta sig till den. Och så länge regimen har både morot och piska medan det nationella motståndet inte förfogar över tillräckligt med kraft och resurser för att bryta deras totalitära makt, ”piskan och moroten”, så måste vi arbeta långsiktigt för att skaffa oss det.

De människor vi kan hoppas på att locka till oss idag tillhör främst två kategorier, nämligen dels ungdomar och dels den lilla promille av den vuxna befolkningen som faktiskt låter heder och rätt styra deras handlande istället för morot och piska: de som på det moraliska och långsiktiga planet vet att de gör rätt, att de försöker förhindra att deras efterkommande ska tvingas växa upp i mångkulturella ghetton och att deras folk på sikt annars kommer att utplånas i ett ”mjukt folkmord”.

Dessa människor måste sedan införlivas organiskt i den övergripande helheten, på rätt ställen för att kunna bli en så effektiv enhet som möjligt, om motståndsrörelsen ska kunna växa till en kraft att räkna med. De flesta som ansluter sig idag kommer att göra mest nytta genom att först och främst sprida information, utbilda folk och varna för vad som är på väg att hända, parallellt med att vi på allvar gemensamt börjar bygga upp grunden för den alternativa infrastrukturen, vilken kommer att bli avgörande för utgången av våra långsiktiga ansträngningar.

Den alternativa infrastrukturen kan liknas med en modell i miniatyr av hur en framtida maktstruktur kan se ut; med ett nytt styrelseskick, ett nytt folkbildningsväsende, ett nytt bankväsende, nya sannskyldiga massmedia, ny ungdomsfostran etc.

Det är viktigt att poängtera att målsättningen till att börja med inte kan vara att konkurrera med regimen i fråga om att vinna fler läsare till våra tidningar eller fler röster till vår parlamentariska representation. Vi försöker inte heller efterlikna regimens medier eller partier i något fåfängt försök att bli en del av etablissemanget.

Senare under en oppositionell rörelses frammarsch kan den dock med framgång konkurrera med regimen – när dess totalitära makt, ”piskan och moroten” har brutits. Exempelvis kunde Hitler förhandla till sig stora kampanjbidrag från storföretagen i Tyskland och använda pengarna till att avlöna en stor partiapparat – men han kunde inte göra det förrän det tyska nationalsocialistiska partiet, NSDAP, började se ut som en tänkbar framtida maktfaktor. Då, men inte förr, kom storföretagarna på att det vore en god idé att göra sig till vän med Hitler bara utifall att NSDAP verkligen skulle ta makten.

Den alternativa infrastrukturen kommer att ha en bred spännvidd. Ett exempel på vad den kommer att kunna förse oppositionen med är gemenskap. Denna skapas exempelvis genom sång och musik, t ex genom att öppna svenskägda restauranger eller folkparker som inte censurerar patriotiska kampsånger eller frihetsrock.

Ett annat exempel är moderiktighet. På sextiotalet lyckades medierna övertyga ungdomar om att det var trendigt att vara flumvänster, och slutresultatet blev en social revolution som slutgiltigt släpade alla nordiska värderingar i smutsen och rev ner de sociala tabun som fanns mot exempelvis rasblandning. Detta kan knappast betraktas som en genuin revolution eftersom medierna – den viktigaste av alla samhällets institutioner – i princip stod helt och hållet till ”revolutionens” förfogande.

Men principen är densamma. Om vi kan få det att bli ”trendigt” att vara patriot så kommer vi att få ett bredare folkligt stöd och fler anhängare från vilka vi kan rekrytera den viljestarka kärnan vi behöver; de uthålliga och kompetenta män och kvinnor som kommer att ansluta sig med själ och hjärta.

Vi behöver inte omedelbart vinna en majoritet av svenska folket till vår sida, det enda vi behöver göra är att *se till att det blir trevligare och trevligare att vara med oss än mot oss.*

Jag ska inte beskriva infrastrukturen mer i detalj, men jag hoppas att du har fått en glimt av hur den kan se ut och att du har förstått hur viktigt det är att vi påskyndar uppbyggnaden av den. Och att just Du har förstått att även Du kan och bör dra ett strå till stacken, så att vi gemensamt kan lägga grunden till ett pånyttfött och svenskt Sverige!

Kläder för nationalister

T-tröja: Codreanu

Figursydd högkvalitetströja med en stiliserad porträttbild av den europeiske folkhjälten Corneliu Zelea Codreanu tryckt på bröstet.

M, L, XL & XXL. **159:-**

T-tröja: Sigrblot

Den officiella Sigrblottröjan. Ett måste för alla som uppskattade Sigrblots debutskiva. Grått tryck på båda sidor.

S, M, L & XL. **129:-**

T-tröja: Krossa sionismen

Ta ställning mot den sionistiska terrorn genom att bära den här kompromisslösa t-tröjan. Tröjan är svart med vitt tryck.

M, L & XL. **129:-**

T-tröja: Fyrdung

M, L & XL. **129:-**

T-tröja: Svärdbärare

M, L & XL. **129:-**

T-tröja (dammodell): Valkyria

S, M & L. **129:-**

Nätbutik: www.nordiskaforlaget.se
Ordertelefon: 013-12 89 90

7 000 deltagare i t

Författare presenterade sina verk. Föreläsningar, agitatoriska tal, folkdans, f
Årets tyska förlagsfestival, *Pressefest des Deutsche Stimme Verlages,* som höl
än en fullständig succé.

text **Leif Ljunggren** foto **Deutsche Stimme**

tysk förlagsfestival

frihetsrocks- och trubadurframträdanden. Till och med en politisk kabaré.
ls för fjärde året i följd, saknade ingenting och kan inte beskrivas som annat

"[Propaganda] måste omfamna och illustrera sanningen, fö måste vända sig till mer än enbart akademiker, och den måst veckla nya, slagkraftigare medel för att nå ut med budskape

Den 7 augusti arrangerade Deutsche Stimme Verlag sin årliga förlagsfestival i ett soligt Mücka i Sachsen. Över 6 900 nationalister hade attraherats av ett variationsrikt program som tilltalade deltagare ur samtliga åldersgrupper.

– Det var imponerande hur unga och gamla nationalister manifesterade harmoni och nationell solidaritet. De visade att det nationella motståndet representerar ett starkt samfund utan generationsklyftor, i motsatts till det individualistiska samhället, säger Jens Pühse från Deutsche Stimme Verlag.

Syftet med tillställningen, som hölls under mottot "För en sachsisk framtid – NPD in i delstatsparlamentet", var att stärka motivationen och sporra deltagarna till fortsatt politisk kamp för ett bättre Tyskland.

Att politiska grupperingar från USA, Ryssland, Kanada, Spanien, Italien, England, Ungern, Tjeckien och Frankrike fanns representerade underströk evenemangets internationella betydelse.

Tal, trubadurer, rockband och författare

Deltagarna kunde avnjuta kraftfulla tal och musikaliska framträdanden under bar himmel i ett härligt sommarväder. Utöver detta hölls flera välbesökta föreläsningar i en avskild möteslokal.

Festivalens politiska karaktär tydliggjordes av talen som hölls av Udo Voigt, ordförande för det tyska nationalistpartiet NPD; förläggaren Herbert Schweiger; f d jaktpiloten överste Hajo Herrmann; utrikespolitiskt ansvarige för den ryska patriotiska grupperingen Pamjat, Alexander Kamkin, samt Stefan Rochow, ordförande för NPD:s ungdomsförbund JN.

Dessutom trollband trubadurerna Frank Rennicke, Michael Müller, Sleipnir och Jörg Hähnel, liksom frihetsrockbanden Radikahl, Kraftschlag och nordamerikanska Youngland publiken med utomordentliga och uppskattade framträdanden.

Vid olika bord presenterade och signerade kontroversiella författare sina verk; professor och doktor Klaus Sojka som skrivit boken *Oförstörd heder – uppoffringar vid fronten och i hemmen*, den österrikiske förläggaren Gerhoch Reisegger med *Vi blir skamlöst förledda – från 11 september till Irakkriget*, och Peter Naumann föreläste om *Författningsskyddets infiltratörer och den "högerextrema terrorn"*.

Färggrann afton trots sabotageförsök

Förlagsfestivalen kan beskrivas som en verklig folkfest med ett variationsrikt program och ett schema som även inkluderade parallella uppträdanden med folkdans, tombola och den politiska kabarén *Volk ans Gehim* (Folk till sinnet).

En påfallande stor andel av besökarna bestod av barnfamiljer, vars barn kunde delta i olika barnanpassade aktiviteter som även inkluderade en hoppborg, en rodeotävlingsmaskin, och artister och körer som framförde barnvisor.

renkla och förklara och proklamera den högt och ljudligt. Den e vara dynamisk, ständigt undersöka nya inramningar och ut-. Den måste tala till både hjärtat och förståndet."

Arrangemanget avslutades på kvällen med en färggrann kulturell afton som inte kunde lämna någon deltagare eller åskådare oberörd.

Holger Apfel, chefredaktör för tidningen *Deutsche Stimme* (Tyska stämman) berättar:

– Det var anmärkningsvärt vilket enormt intresse förlagsfestivalen väckte hos ortsborna.

Massmediala hetskampanjer och kommunpolitikers försök att sabotera tillställningen hade även detta år misslyckats.

– Många ortsbor kom dit för att bilda sig en egen uppfattning om det nationalistiska evenemanget. Detta är värt att omnämna emedan sachsiska företrädare för den kristna kyrkan, bl a biskopen, likväl som socialarbetare med en underlig uppfattning om demokratiskt uppförande, har försökt utmåla alla som inte accepterar de politiskt korrekta diktaten och som föredrar att försöka tänka själva, som skulle vi stå ute i kylan på den "högerextrema kanten".

Ett öppet brev undertecknat av dessa regimtrogna extremister angrep alla människor som överhuvudtaget befattade sig med festivalen eller arrangörerna som icke accepterade enligt deras påstått kristna etik i det "demokratiska samhället".

Även Sachsens säkerhetspolis, *Landesamt für Verfassungsschutz*, tvingades bita i det sura äpplet. Den hade i sedvanlig ordning utövat påtryckningar mot markägaren för att försöka förmå honom att inte hyra ut. När inte det lyckades utpekade de platsen i ett pressmeddelande i ett desperat sista försök att förmå extremvänstern att mobilisera för att förstöra evenemanget. Något som arrangörerna också tror kan ha bidragit till det höga besökarantalet.

Förlag med goda framtidsutsikter

Deutsche Stimme Verlag står nationalistpartiet NPD nära. Verksamheten består i huvudsak av, utöver att arrangera den årliga tyska förlagsfestivalen, att publicera böcker, skivor och månadstidningen *Deutsche Stimme*.

Deutsche Stimme är en tabloidtidning som marknadsförs som "den nationella oppositionens tidning" och i dess redaktion återfinns flera av Tysklands främsta skribenter, ideologer och andra välkända tyska patrioter.

Idag har tidningen en upplaga på 20.000 exemplar, men genom aggressiva prenumerantvärvningskampanjer hoppas Jens Pühse och de övriga som arbetar heltid för förlaget att successivt öka siffran.

Tidningen och förlaget ger en försynt inblick i hur de avser att bedriva sin propaganda.

De menar att propagandan måste vara mer än ett statistiskt orakel. Den måste omfamna och illustrera sanningen, förenkla och förklara och proklamera den högt och ljudligt. Den måste vända sig till mer än enbart akademiker, och den måste vara dynamisk, ständigt undersöka nya inramningar och utveckla nya, slagkraftigare medel för att nå ut med budskapet. Den måste tala till både hjärtat och förståndet.

Nordisk Frihet har träffat skivaktuella Storm:

10 år i motståndets tjänst

text **Olof Håkansson**

Trots att det sedan Storms skivdebut med albumet *Hell seger!* gått över tio år, står än i dag frihetsrockbandet Storm starkt. Debutalbumet innehöll 12 spår med uteslutande svenska texter, vilket uppskattades av den inhemska publiken. De följande skivorna, med undantag av *Levande historia* som var helt på svenska, fick en större språkvariation och med det erhöll Storm även en växande lyssnarskara i utlandet.

Nu är Storm återigen aktuella med ett nytt skivsläpp; *Terror State*. Nordisk Frihet kontaktade bandets förgrundsgestalt Kenneth, som är såväl sångare, basist, gitarrist samt text- och musikförfattare, för en närmare granskning av Storms historik, dagsaktuella situation och framtid.

Nordisk Frihet: Hur uppstod Storm och hur har bandet lyckats överleva i över tio år när så många andra frihetsrockband har kommit och gått?

Kenneth: – Orsaken till att vi bildades var att vi var tre grabbar som ville få ut vårt budskap om nationell stolthet samt motstånd mot den mångkultur som mer och mer påverkade vår dagliga tillvaro vid den tidpunkten 1993.

– Anledningen till att vi ännu finns som band och är produktiva är densamma som 1993, vi känner oss fortfarande förbannade på makthavarna i Sverige och över vad de har gjort med vårt land och folk, och jag brinner givetvis fortfarande för det vi gör. Den bistra verkligheten är mer än nog som inspirationskälla för låttexter och daglig kamp.

På skivan Levande historia kunde ett nytt sound urskiljas, en hårdare stil och en aning mer experimenterade, inte minst framgick det i låten *Välkommen*, medan de tre spåren på samlingsskivan *Nordland V* var mer i karakteristisk stil för Storm. Vad kan vi förvänta oss av Storm i framtiden när det gäller den musikaliska inriktningen?

– Jasså, vi har experimenterat tycker du? He he. Någon specifik musikalisk inriktning har aldrig varit av övergripande betydelse för oss. Texterna är det väsentligaste, och musiken skall bara understödja det budskap vi vill få ut. Orsaken till att vi nu lät lite annorlunda på *Levande historia* var dels för att en hårdrocksgitarrist medverkade i produktionen av den skivan, och dels var vi för tillfället lite trötta på den traditionella frihetsrocken så vi prövade lite olika stilar och resultatet blev väl ganska okej enligt mig. Men vi saknade urkraften på grund av en alltför tunn ljudbild enligt min bedömning. Låtarna på *Nordland V* är mer i linje med traditionell frihetsrock, mestadels beroende på att jag längtade tillbaka till den enkla drivkraften av okomplicerad musik som på ett mycket bättre sätt framhåller texterna. Jag är inte helt nöjd med vare sig musikljud eller mix, men detta är avsevärt förbättrat på vårt nya album *Terror State*. Vi har inga speciella musikaliska riktlinjer, musiken blir vad den blir för att på bästa sätt lyfta fram den aktuella texten i fråga. Sedan får det bli rock, ballader eller metall, det spelar mindre roll för mig då de nationalistiska kamptexterna är det väsentligaste och vad som skiljer vår genre från andra.

Vad finns planerat i framtiden för Storm?

– Att få ihop en fungerande bandenhet igen. I nuläget är vi bara två medlemmar – vilket är helt okej vid studioinspelningar, Sebastian på trummor plus alla gitarrer, jag på bas och sång – men man missar så mycket i och med man inte kan repa fram låtidéer på samma sätt. Och att spela live är givetvis uteslutet när vi är så få bandmedlemmar, vilket är tråkigt då vi verkligen gillar att spela live – men utan medlemmar blir det svårt. Många har sagt sig vilja vara med, ja det finns till och med många som säger sig vara med (!)... men så är inte fallet. Så fort det kommer till att prestera sitt bästa samt att offra tid och pengar samt stå pall för de eventuella påtryckningarna från myndigheter, arbetsgivare med mera, har det visat sig vara alltför många som inte uppfyller kraven hitintills, tyvärr. Oräkneligt många verkar vilja vara medlemmar i ett band, men är inte beredda att prestera resultat eller satsa på bandet! Jag ser inte medlemskapet i ett nationellt band som en ursäkt för att kröka, bete sig som rockstjärna eller slippa undan annat jobb – för mig är det ett instrument bland många i vår dagliga nationella kamp och då skall fanimej vårt bidrag, musiken i detta fall, vara seriöst så att det kan fylla sin funktion jämsides med böcker, tidningar, flygblad, möten med mera. Därför ställer vi hårda krav på att vara med i Storm.

– Jag fortsätter hursomhelst skriva låtar till både Storm och även andra eventuella projekt i framtiden. Just nu har jag väl en trubadurskiva färdig, samt 5-6 metall-låtar färdiga utöver cirka 15 nya Stormlåtar. Vi kanske har haft en del problem att rekrytera bandmedlemmar, men produktiva det är vi i vilket fall som helst.

Hur ser du på din och andra musikers roll i frihetskampen?

– Tyvärr har det väl visat sig alltför ofta att musikband har varit en tummelplats för egocentriska divor och primadonnor som enbart levt ett rebelliskt rockstjärneliv, vilket är djupt tragiskt. Var är de som så stolta förkunnade i sina texter att de aldrig skulle ge vika, eller de som till och med skulle dö innan de slutade kämpa? Många av dessa ”militanta aktivister” har ju gett upp för nästan ingenting... patetiska

förlorare! Det är sådana människor låten *Rädda ögon* handlar om på vår nya skiva. Musiker är varken mer eller mindre värda än någon annan nationalistisk aktivist. Att jag spelar i ett band gör mig inte bättre än en aktivist som arbetar i det tysta med att dela ut flygblad, sälja tidningar, delta i möten, konserter, demonstrationer och så vidare. Alla är lika viktiga och alla fyller sin funktion i den övergripande motståndskampen – vilket gör den så pass bred och slagkraftig att alla försök av regimen att tysta den svenska mannen och kvinnan misslyckas!

Berätta mer om den nya skivan Terror State.

– Den är inspelad av oss två som är kvar i Storm. Det är mycket mera driv i musiken, bättre ljud och bättre teknik. Allt är inspelat med *metronome* vilket ska förhindra tempoökningar med mera. Helt klart en skiva som jag är nöjd med! Det finns många låtar som kan bli favoriter och inspirationskällor för den kämpande ungdomen. Mycket slagkraftiga refränger vilket bör göra att låtarna fastnar på ett helt annat sätt. 13 låtar allt som allt blev det.

På *Levande historia* behandlade ni dagsaktuella ämnen som förintelsekulten, hetsjakten mot svenska frivilliga som kämpade mot kommunismen under andra världskriget och förföljelsen mot regimkritiker som avskedas från sina arbeten, utesluts ur fackföreningar, blir bostadslösa etc. Finner ni inspirationen i den hårda verkligheten?

– Där och ingen annanstans! Verkligheten är nuet, och nuet är den hårda bistra verklighet där inte minst mångkulturens påstått berikande influenser drabbar alltfler. Jag känner inte för "höga berg och djupa dalar"-texter, utan jag skriver enbart sådant som speglar nuet.

– Jag har vidare inte något till övers för vulgära klichétexter om att döda alla negrer eller liknande. De som sjunger sådant är bara patetiska och hjälper våra fiender i deras arbete att försöka få svenskarna att tro att nationalister är de mentala dvärgar som i själva verket våra fiender är.

Kunskap är makt, och den för oss viktigaste kunskapen kan vi dessvärre inte hämta från de skolor vars främsta uppgift idag istället är att stöpa svenskar i den mångkulturella formen och bli osjälvständiga anhängare av den politiskt korrekta uppfattningen. Detta gör att vi måste söka bildning på annat håll. Vilken är din senast lästa bok och har du några böcker som du kan rekommendera?

– Helt korrekt beskrivning av verkligheten! Skolundervisningen, om den numera kan kallas sådan, är enbart en propagandaodyssé av Herr Persson och hans gelikar för att lura i den svenska ungdomen att de inte är speciella och inte alls är värda att bevara.

– Jag har precis införskaffat en hel del antikvarisk litteratur, varav de senast inköpta är Werner von Heidenstams *Karoliner* och *Svenskarna och deras hövdingar*; En bok om Sexdagarskriget 1967; *Krigens och hjältarnas Stockholm*; *Svenska krig och krigiska svenskar*; *Den vita rasens erövringar av jorden* – ett gediget verk som består av sju band, samt slutligen *Svenska kungar och mäktiga män*. Antikvariaten är en klart rekommenderad plats att införskaffa böcker om Sverige, svensk historia med mera på.

– Just nu är jag inne i en period då jag nästan enbart läser om Sverige och vår historia. De ämnen som intresserar mig mest är i övrigt religion, sionism och kommunism – särskilt kommunistiska verk skrivna av utövarna själva så att man kan lära känna sin fiende, men även verk skrivna ur ett nationalistiskt perspektiv.

– Två av mina favoritböcker är *Förintelseindustrin* av Norman G. Finkelstein samt *En tom säck kan inte stå* skriven av Lars Adelskogh. Två riktigt informativa böcker som jag rekommenderar varmt.

– Min absoluta favoritbok är dock *1984* av George Orwell – en kusligt träffsäker skildring av det förtryckande, totalitära kontrollsamhället som ingen bör missa att läsa!

Storm har nu över 10 år i det folkliga motståndets tjänst – ser vi fram emot 10 år till?

– Vem vet, vem vet! Jag trodde aldrig det skulle bli ens dessa drygt 10 år, så vi får väl se. Så länge jag anser att vi fyller en funktion samt att folk uppskattar det vi gör så kommer vi nog fortsätta... men osvuret är bäst, det blir som det blir.

Era skivomslag har ofta skiljt sig ur mängden, berätta om tankarna med omslagen till Levande historia och nya skivan Terror State.

– Tanken bakom omslaget till *Levande historia* – vars namn vi lånade från Perssons propagandautspel med *Om detta må ni berätta...* samt den s k förintelsekonferensen – var naturligtvis att framhäva hur makteliten blint följer vissa krafter. Fotografiet till omslagsbilden var ju nästan för bra för att vara sant, där stod alla ledande män i Europa med kalotter på huvudena. Kan det sägas tydligare?

– Med motivet till *Terror State* hade jag idéerna, men allt jobb med att hitta fotografierna samt sammanfoga dem har gjorts av Greg från Dreadlord Productions som har överträffat sig själv ännu en gång. Alla fotografierna är äkta, alltså inga montage från "elaka antisemiter". Bilderna visar verkligheten rätt och slätt, precis så grym som den är för de som drabbas av sionisterna.

Tack Kenneth för dina svar, är det något du vill tillägga till våra läsare?

– Jag skulle vilja passa på att förklara varför vi inte framhäver oss själva på några bilder. Det är helt enkelt ett beslut vi har tagit själva, vi har inget intresse att bidra till eventuell idolisering eller mytbildning. Vi gör vår del av frihetskampen, varken mer eller mindre. Vi har inget behov av att bli igenkända på stan med mera för att på så sätt få bekräftelse för vår insats. Vi gör det arbete som vi åtagit oss – posera det får andra göra.

– Till sist, ett stort tack till Nordisk Frihet för visat intresse för vårt band. Jag vill även här passa på att tacka för alla uppmuntrande ord vi fått genom åren, samt för alla e-brev vi får dagligen – era ord värmer verkligen och det gör oss stolta att ni finner inspiration till er dagliga kamp via våra texter och musik. Tusen tack!

För kontakt:
storm@midgaard.org

Midgård Records
Att: Storm
Box 22027
400 72 Göteborg

C-65 BFG Eagle
275 kr

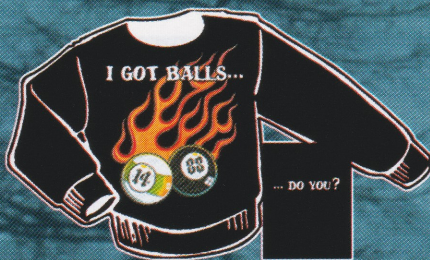
T-65 BFG Eagle
120 kr

C-70 BFG Soldier
275 kr

T-70 BFG Soldier
120 kr

C-56 I got balls...
275 kr

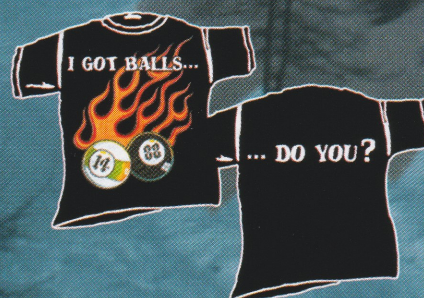
C-55 Skrewdriver Still burning
275 kr

T-55 Skrewdriver Still burning
120 kr

T-01 Sverige är vårt...
120 kr

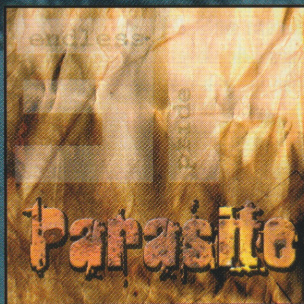

T-56 I got balls...
120 kr

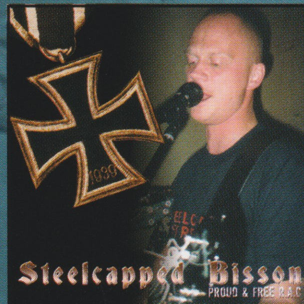
Samtliga tröjor på denna sida finns i storlekarna SMALL, MEDIUM, LARGE & X-LARGE.

Brutal Attack
Keeping the dream alive
140 kr

Endless Pride
Parasite
140 kr

Steelcapped Bisson
Proud & Free R.A.C.
140 kr

Storm
Terror State
140 kr

TJ-125 Skrewdriver (S / SM)
150 kr

TJ-150 Keltiskt kors (S / SM)
150 kr

TJ-120 Skrewdriver (finns bara i S)
150 kr

TJ-155 Keltiskt kors (finns bara i S)
150 kr

Midgård
- din nationella skivdistributör

Box 22027, 400 72 Göteborg
Tel: 031-23 91 94
www.midgaard.org

När regimtrogna media presenterar förvanskade nyheter om främlingsrelaterad brottslighet, mörklägger etniciteten hos förövare i de allt vanligare gruppvåldtäkterna eller lyfter fram främlingar som förebilder för de alltmer "tråkiga, trista och mesiga" svenskarna så får de omedelbart välriktade mothugg av Henrik Johansson.

Att han personifierar Mona Sahlins värsta mardröm – en välartikulerad, energisk, orädd och slipad "rashatare" – bekymrar inte Henrik Johansson det minsta. Han snarare njuter av den oro som hans politiskt inkorrekta fräckhet kan orsaka dem som medverkat till förstörelsen av Sverige.

Och den explosiva energi som hans läsekrets tidigare har fått ta del av är bara början – nu gör han dessutom debut som romanförfattare!

text **Robert Almgren** foto **Nordisk Frihet**

MONA SAHLINS VA

INNAN JAG TRÄFFADE Henrik Johansson, 26 år, så hade jag fått höra en del historier om honom, varav den ena var vildare än den andra. Jag förstod av erfarenhet att mycket av det var överdrivet och förvanskat, som det brukar vara i andra, tredje, fjärde och femte led… Likväl var det med viss försiktighet som jag trevande inledde samtalet med "det smått galna geni" som lyckats göra ett bestående intryck på mig som en av de mest provocerande och skickliga skribenterna på den nationella arenan i Sverige.

HEJ HENRIK! SKULLE DU KUNNA BÖRJA MED ATT BERÄTTA LITE OM DIG SJÄLV, DIN BAKGRUND, DIN LIVSSITUATION OCH HUR DET KOM SIG ATT DU INLEDDE DITT SKRIVANDE SOM NU HAR UTMYNNAT I ETT VERKLIGT FÖRFATTARSKAP?

– Jag bor med min flickvän och vår hund, en två år gammal Doberman som vi snart ska börja i brukshundsklubb med. Både jag och min flickvän studerar. Jag har som de flesta andra normalekonomi, d v s pank, gillar att resa, umgås med vänner o s v. Ja, precis som folk är mest med andra ord. Jag skriver för att jag har något jag vill berätta, och skrivandet är ett sätt att göra det på.

Efter en stunds småprat tror jag mig förstå var en del av dessa rykten och historier härrör ifrån: Henrik är slagfärdig och inte rädd för att säga vad han tycker. Han älskar att diskutera och debattera med en kaxig jargong – såväl med vänner som fiender.

Henrik Johansson har verkat som skribent i bland annat Fri information och Blå-gula frågor, Nationens Änglar, Folkets Nyheter och nu senast Nordisk Frihet. I detta första riktiga nummer, efter ett gratis smakprovsnummer i slutet av 2003, har han bidragit med krönikan *Käftsmällen* och bidrar även med en artikel om demokrati.

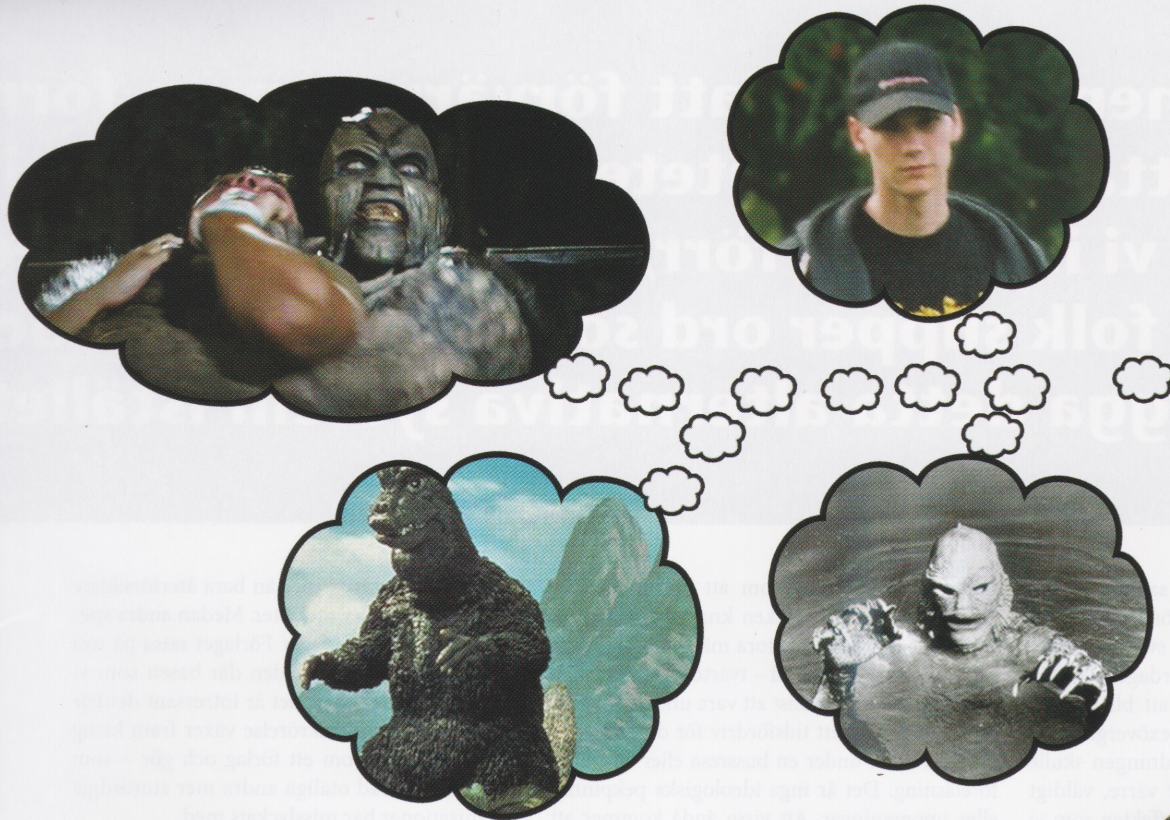
– Förhoppningsvis kommer jag att vara än mer delaktig i Nordisk Frihet i framtiden, säger Henrik och fortsätter med att berätta lite om sitt hjärteprojekt; Nationens Änglar (www.nationensanglar.com).

– Många idéer och texter som publicerats på "Änglarnas" hemsida eller flygblad skulle refuseras i andra fora. Genom detta har jag i stort sett fria händer. Det kan jämföras med en krönika jag skrev i Folkets Nyheter där jag lämnade in fyra versioner som refuserades för att de var för långa innan den femte antogs. Det var dessutom den som jag själv tyckte minst om. Inget ont om Folkets Nyheter; de har sina mallar, redaktionella hållningar och normer som publicerat material måste följa. Samma sak gäller för all nationell press, givetvis även Nordisk Frihet. Men Nationens Änglar har inte speciellt många kriterier.

Och mycket riktigt är lejonparten av det publicerade materialet som återfinns på Nationens Änglars hemsida påhittigt, fyndigt, underhållande och knivskarpt, medan en del av materialet ger intryck av att inte vara särskilt genomtänkt, utan mera spontant och känslomässigt.

– Jag brukar börja skriva först och sedan får man se vart det leder, förklarar Henrik urskuldande.

Den röda tråden i näst intill alla artiklar och notiser är satir och känslopatos, vilket sammanfattar de områden som Henrik Johansson behärskar bäst.

ÄRSTA MARDRÖM

FÅR DU NÅGOT GENSVAR FRÅN LÄSEKRETSEN? KOMMER VI ATT FÅ LÄSA FLER "KÄFTSMÄLLAR" OCH ANNAT AV DIG I KOMMANDE NUMMER AV NORDISK FRIHET?

– *Käftsmällen* i provnumret av Nordisk Frihet gav ett överväldigande gensvar. Jag skrev i min första "Käftsmäll" om att arabiska tjejer föredrar svenska killar. Det var givetvis bara för att provocera, men det är inte helt osant. Faktiskt har åtminstone tre arabiskor har hört av sig efter att ha läst någon av mina artiklar. Naturligtvis är den svenska nationella kampen något av och för svenskar, och det duger inte att lyfta fram sympatiskt inställda arabiskor när vi ska övertyga människor om betydelsen av ett etniskt homogent Sverige, men det är ändå lite småroligt att de hörde av sig.

Vi fortsätter med att diskutera de regimtrogna media, vad deras svenskfientliga redaktionella hållning kommer att få för konsekvenser och vad vi kan och skall göra för att effektivast bemöta detta.

– Jag har skrivit en hel del om detta i artiklar och krönikor. Nedvärderingen har inte bara som effekt att den skapar ett förakt bland invandrargrupper mot svenskar. Den bidrar också till att svenskarna själva i viss mån börjar acceptera de kränkningar de utsätts för. En arab sa i en intervju att det var mer okej att våldta svenska flickor än andra. För honom var svenskföraktet öppet och medvetet. Han hade sett tillräckligt många filmer, löpsedlar och TV-serier för att lära sig att förakta ursprungsbefolkningen, och han tyckte inte att det var något konstigt med det han sa. Men omedvetet håller också många svenskar med honom, de anser inte heller att det är lika farligt. De gnäller lite, men några högljudda protester mot det våld och de kränkningar de utsätts för får vi aldrig se. Det skulle vi ha gjort för 30 år sedan om samhället skulle ha förändrats över en natt. Men nu har människor fått tid att vänja sig.

> **"En arab sa i en intervju att det var mer okej att våldta svenska flickor än andra. För honom var svenskföraktet öppet och medvetet.**

Nyhetsredaktionernas har fått tydliga direktiv från ägarna och genom journalistutbildningen att det är "oetiskt" att avslöja brottsförövares härkomst – när dessa inte är av nordiskt ursprung. Samtidigt matas vi med hur värdelöst det svenska folket är och hur mycket ont den vite mannen har gjort genom historien.

Etablerade massmedia har dock inte kapacitet att dölja precis allt som sker. Många människor, framförallt ungdomar, möter problemen i vardagen. Och det de har upplevt med egna ögon sipprar långsamt fram genom censurens filter. Men en mer explosiv spridning har hållits tillbaka av en journalistkår som gjort sitt bästa för att skyla över och bagatellisera. Det har förhindrat chocken. Parallellt med att sanningen läcker igenom medias censurfilter, följer också en avtrubbning

"Situationen kommer att förvärras, men förm
den smärttåliga majoriteten. Samtidigt ser vi
skap som vi inte haft förr, med egen musik, eg
heter där folk slipper ord som 'svennetönt' och
till att bygga detta alternativa system istället

som får människor att tycka att sanningen inte längre är särskilt mycket att uppröras över.

– Numera tycker många att svenskföraktet är något naturligt, en del av vardagen. Pojkar lär sig att det är helt normalt att bli rånade, flickor lär sig att tafsningar och sexövergrepp är något man får räkna med. Räddningen skulle vara att situationen blir *mycket* värre, väldigt fort, så att vi får den där chockeffekten som vi skulle ha fått om dagens samhälle hade blivit verklighet över en natt för 30 år sedan. Något annat som skulle kunna fungera vore om det växer fram en stark, slagkraftig och självsäker nationalistisk rörelse som visar att det inte alls är normalt med svenskförakt, som också bildar "gäng", slår tillbaka och bygger upp en alternativ infrastruktur.

Tror du att detta kommer att ske, och i så fall, hur?

– Mitt stalltips är att vi får se en kombination av dessa saker. Situationen kommer att förvärras, men förmodligen inte tillräckligt snabbt för att chocka den smärttåliga majoriteten. Samtidigt ser vi emellertid hur motståndet erbjuder en gemenskap som vi inte haft förr, med egen musik, egna tillställningar, konserter, kläder och festligheter där folk slipper ord som "svennetönt" och "svennehora". Själv satsar jag på att medverka till att bygga detta alternativa system istället för att försöka rasera det etablerade. Den politiska korrektheten får göra jobbet med det mångkulturella samhället. Det kommer att kollapsa med eller utan vår hjälp. Alltså tycker jag att det är bättre att bygga upp ett alternativ att erbjuda människor, än att till exempel gå terroristens väg och försöka påskynda det etablerade samhällets kollaps.

Efter att ha läst ett första utkast till din roman som är såväl underhållande, spännande som överraskande, så undrar man om den kan ses som en "hatextremistisk" motsvarighet till Quentin Tarantinos film Pulp Fiction?

– Det enda jag minns från Pulp Fiction är scenen där de pratar om vad olika hamburgare kallas i Europa... Det är en sådan där spontan dialog man drömmer om att få till. Särskilt "hatextremistisk" är boken knappast. Däremot skildras hat och våld i stora mängder. Men inte på ett rättfärdigande sätt – tvärtom faktiskt. Syftet med boken är endast att vara underhållande, att fungera som ett tidsfördriv för den som vill slå ihjäl tiden under en bussresa eller en tråkig föreläsning. Det är inga ideologiska pekpinnar eller uppmaningar. Att vissa ändå kommer att reagera kraftigt på bokens innehåll lär snarare bero på att svenskarna i romanen skildras på ett sätt som människor blivit ovana vid. I så gott som all underhållning idag i allmänhet och den som produceras i Hollywood i synnerhet, gestaltas vita människor som töntiga, elaka, snåla och kulturlösa, medan färgade utmålas som det omvända. Att ta del av litteratur som inte omfamnar dessa politiskt korrekta roller kan nog få en del att ta anstöt. Med det bevisar bara vilket "hatextremistiskt" samhälle vi lever i, där förlöjligandet av svenskar och glorifieringen av invandrare blivit så regelmässigt att vi chockas när vi möter litteratur som inte följer detta mönster.

Hoppas att ditt ego inte växer sig alltför stort så att det spricker av jämförelsen, men Quentin Johansson... hur känns det att räknas till den s k motstånds- eller nationaliströrelsens främsta författare i Sverige?

– Den nationella oppositionen har tyvärr ännu inte, mig och mitt ego inkluderat, tillräckligt många bra författare. Samma sak gäller för övrigt även bland våra musiker och andra som försöker bidra med en gnutta kultur i rörelsen. Orsaken är enkel. Vi saknar en stor massa att göra urval ur. Det finns alldeles för få aktiva för att det ska finnas tillräckligt många av de där sällsynta genierna bland oss. Det går hundratals amatörer och halvbra entusiaster på varje riktig talang, och då säger det sig självt att om det bara finns några få skribenter i den nationella sfären, är sannolikheten att vi ska hitta något geni bland dem mycket liten. Eller annorlunda uttryckt, ju bredare bas i pyramidens botten, desto högre når pyramidens topp.

– Men det går definitivt framåt. Jag skulle säga att det är inom dessa områden som motståndet utvecklas mest. Mycket tack vare Nordiska förlaget som är mer än bara återförsäljare av nationalistiska produkter. Medan andra spelar med säkra kort vågar Förlaget satsa på nya förmågor, vilket skapar den där basen som vi behöver. Jag tycker att det är intressant det här med hur en slags folkrörelse växer fram kring något så banalt som ett förlag och gör – som en bieffekt – vad otaliga andra mer storordiga organisationer har misslyckats med.

Hur hårt har du tvingats arbeta för att få romanen färdig? Hur lång tid har det tagit, och hur såg en arbetsdag, eller arbetsnatt, ut för dig under arbetets gång?

– Romanen skrevs under en omtumlande period. Runt julen 2003. Vår första hund fick livmodercancer och var tvungen att avlivas. Vi var panka som aldrig förr. Och jag skrev frenetiskt för att få romanen färdig innan elbolaget skulle stänga av strömmen för oss. Min flickvän åkte hem till sin mor och jag satt själv i lägenheten och skrev upp till 15 timmar om dagen med en överansträngd kaffebryggare som stod och knäppte i köket. Under den tiden drömde jag bara om boken. Jag låg halvsovande och funderade ut dialoger och karaktärsdrag. Helt meningslöst naturligtvis. När jag vaknade upptäckte jag oftast att de där dialogerna inte hade ett smack med romanen att göra.

Henrik berättar att han skrev ett första utkast av boken på bara två månader – och däremellan hann han med två redigeringar där logiska luckor i handlingen arbetades bort. Resultatet blev ett första utkast som skickades till Nordiska förlaget.

Efter att Förlaget sagt sig vara intresserade av att publicera romanen och gjort en första delbetalning till författaren så lästes den av flera olika personer som kom med kritik och synpunkter. Därefter ska Henrik nu redigera den ytterligare innan den åker på korrektur. Sedan redigerar han den igen innan det är dags för formgivaren att sätta tänderna i boken. Efter det gör han en sista putsning. Och efter det läser Förlagets textredigerare igenom materialet ytterligare en sista gång. Däremellan skall omslag, baksidestext osv färdigställas innan den är klar för att gå till tryck. Mycket arbete alltså. Men intrigen är i stort sett klar. Den redigering som görs nu

…odligen inte tillräckligt snabbt för att chocka …emellertid hur motståndet erbjuder en gemen- …na tillställningar, konserter, kläder och festlig- … 'svennehora'. Själv satsar jag på att medverka … för att försöka rasera det etablerade."

kommer att fokusera på språket: passivformer ska bort och upprepningar strykas, tillsammans med adverb och "annat trams", som Henrik uttrycker det:

– Jag redigerar till 90 procent med delete-knappen. Är något dåligt – *bort!* För det inte handlingen framåt – *förinta!* Det tog ett tag att lära sig att slänga bort hela kapitel som jag suttit och arbetat med fem-sex timmar. Men jag vande mig så sakteliga. Först tog jag bara bort ett par korta stycken innan jag gick vidare med redigeringen. När jag hunnit smälta det, gick jag tillbaka och plockade bort några till, tills hela det onödiga kapitlet var borta. Sedan började jag ta bort kapitlen direkt, men "sparade" dem i ett annat dokument för att slippa se hur de försvann i papperskorgen. Hur som helst är det mina problem, inte läsarens. Jag har nog skrivit boken i tre-fyra versioner.

Henrik menar att det är viktigt att läsaren inte kommer att få känslan av "arbete" när han läser.

– Det är just därför jag arbetar, för att få till formuleringar som är enkla men som berättar mycket, att teckna tydliga karaktärer som läsaren tror sig känna utan att för den skull behöva läsa två kapitel om huvudpersonens bakgrund. Meningen är att de ska följa handlingen, som förhoppningsvis fängslar dem, och att det under tiden ska växa fram bilder av omgivningen utan att de själva tänker på det. De ska så att säga veta att huvudpersonen är en trevlig, medelålders man som alltid går runt med en bild i plånboken av sin son som kördes ihjäl av en rattfyllerist för tre år sedan, utan att veta när i boken de fick reda på detta. Sådana saker ska komma naturligt och flätas in så diskret att ingen märker dem.

Henriks ansiktsuttryck antyder en smärtsam åminnelse av den hårda arbetstiden och blicken letar sig ut genom ett fönster. Plötsligt ler han sådär avspänt igen och utbrister:

– Och nej, huvudpersonen är givetvis inte en medelålders man med en bild på sin döda son i plånboken.

Ser författaren genom några av romanens karaktärers ögon, i sådant fall vilka och på vilket sätt?

– Jag blandar alla infallsvinklar. Naturligtvis saknar inte boken en huvudperson, vars handlingar och tankar motiveras tydligare än övrigas. Men mitt mål är åtminstone att man som läsare ska förstå (och i viss mån sympatisera) med alla karaktärer. Vi alla vet ju till exempel att det är fel att slå ihjäl en oskyldig, främmande människa. Eller hur? Men om vi läser en roman om en kille som gör just detta, ska vi i läsandets stund faktiskt förstå honom. Då är det en riktigt bra roman. Jag kan inte säga att jag helt lyckats med detta, men det har varit målet.

Romanen innehåller flera tokroliga och galna inslag. Är det meningen att man skall skratta åt dessa inslag eller ser du romanen som en manual för hur en nationell revolution skulle kunna genomföras?

– Det anstår den som anklagar boken för att vara en manual att bevisa det. Försök genomföra en enda grej av det som beskrivs i boken, och se efter själv hur bra det går. Den enda "verklighetsskildringen" ligger möjligen i episoden om hur en dators operativsystem fungerar när huvudpersonen befinner sig under stark stress. Alla som kör Windows finner nog åtminstone den delen trovärdig.

Till sist, har du några slutord till Nordisk Frihets läsare och snart även din romans läsare?

– Om det är okej för Nordisk Frihet skulle jag gärna vilja uppmärksamma läsarna på en hemsida som jag är involverad i: www.preservationist-books.com. Läs gärna min roman och för all del också *The Turner Diaries, Hunter, Skymning över Tellus* eller *Vedergällning,* om det roar er. För min del får ni gärna fördriva kvällarna med att läsa en "Handbok i att göra sig av med ett lik" om det är så. Men verklighet och fiktion är två olika saker. På Preservationist-Books.com kan ni ladda hem ideologisk litteratur om hur ett etniskt bevarande skulle kunna genomföras i verkligheten. Det är inte lika snaskig läsning som min roman, och säkert inte lika underhållande som The Turner Diaries eller annan nationalistiskt orienterad skönlitteratur. Men det är de metoder och den väg jag tror att vi måste gå om vårt folk ska kunna räddas.

DAGENS KONST I SIN RÄTTA FORM

När jag tänker på ordet konst får jag en bild i huvudet av en stor tavla föreställandes en spegelblank sjö med blånande berg i bakgrunden och gröna ängar i förgrunden. Den domineras av mörka färger. Antagligen hade konstnären en solnedgång i baktankarna. Vad tänker du på när du hör ordet konst?

text **Eva Holmgren** foto **Nordisk Frihet**

Kanske tänker man på excentriska konstnärer som målade solrosor och skar sig i öronen, kanske tänker man på Monets näckrosor eller grekiska gudastatyer? Jag kan i alla fall sätta en femma på att inte särskilt många tänker på filmer där huvudhandlingen är att någon masturberar framför en katt. Låter det konstnärligt? Inte mycket. Dessvärre har Konstfack och allmänheten skilda uppfattningar om vad som är konst och inte, och eftersom det är Konstfack som styr kulturelitens syn på konst är det tyvärr den sexuellt trakasserade katten som blir ett konstverk. Den där kattfilmen finns faktiskt på riktigt, även om det kanske låter som en överdriven metafor till dagens s k moderna konst.

De rödvinsbälgande skribenterna på Dagens Nyheters kultursidor har Joanna Rytel som en av sina största gullungar. Hon är säkert den coolaste förebilden man kan ha. Hon är militant feminist, har grönfärgat hår och hennes senaste verk är en kritikerrosad abortkyrkogård på Internet där "föräldrar som inte kunde bli det just då" får lämna en sista hälsning till sina offer. Så gulligt, så vackert och så konstnärligt och alldeles rätt i tiden. "Svenska folket" myser.

Joanna Rytel blev känd när hon och en annan av samhället förvriden ung dam gjorde en uppmärksammad och av etablissemanget hyllad aktion mot Fröken Sverige-tävlingen för några år sedan. De rusade upp på scenen med ett plakat där det stod "Gubbslem". Nytänkande och mycket kontroversiellt. "Svenska folket" myste.

Feministduon, som kallade sig "Unfucked pussy", fick stor uppbackning av pressen och det hela ledde till att en av de manliga professorerna på Konstfack, där Joanna studerade, frivilligt lämnade sin post då han kände sig trakasserad av Joanna Rytel och hennes Gubbslem-kampanj.

Nu är Unfucked pussy nedlagt och Joanna satsar på konst på heltid. Och vilken konst sedan, vilken konst! Hon gör filmer som får Kizlowski att framstå som romantisk och fjollig, och hon tar sin publik med storm. Filmerna är hemgjorda och handlar om djupa saker som djur och deras reaktionsförmåga. Eller ja, Joanna har filmat när hon gogodansar inför hästar och getter samt när hon masturberar framför en katt. Djupt, kontroversiellt och framför allt: ingen förstår någonting, vilket gör det hela mer intressant. Vad sedan djuren beträffar blev hästarna i stallet förmodligen bara väldigt störda av att det stod en underlig människa och svängde med armarna i deras stallgång när de lugnt och fridfullt ville käka hö, och katten tänkte väl inte så mycket på vad som försiggick framför henne, hon ville nog bara gå och lägga sig en stund och kanske tvätta pälsen lite.

Jag kanske bara är dum och oförstående som inte ser det djupa i det här, som inte förstår att djuren innerst inne vet exakt vad som pågår och njuter av det i fulla drag. Naturligtvis är jag inskränkt och fördomsfull som inte vill ta till mig den här formen av konst, och ja visst ja, jag är intolerant också eftersom jag faktiskt tycker att det är äckligt att filma sig själv masturberandes inför en katt. Man tycker väl att jag som kvinna borde förstå min utsatta position och faktiskt känna att feministen och konstnären Joanna Rytel gör något stort för kvinnornas plats i vardagen, hon gogodansar ju faktiskt för getter och det betyder jättemycket för mig och min vilja att få min pojkvän att diska lite. Tack Joanna Rytel, för allt du givit oss, för alla vackra konstverk, för alla fina och högst intelligenta gubbslemaktioner och tack för att du ger mig en sådan inspiration att jag bara måste sätta mig ned och avreagera mig genom att skriva denna krönika om vad kultureliten i dagens samhälle ser som vackert och konstnärligt. Tack, men jag föredrar nog den där tavlan med sjön på framför sextrakasserade djur. Och genast tog jag ytterligare ett steg längre bort över åsiktspolisens gränser.

(Krönikan har tidigare publicerats i tidningen Breidablick nr 2, 2003.)

Till försvaret för nordisk skönhet och konst: En kvinnlig patriot framför en staty av det svenska lejonet.

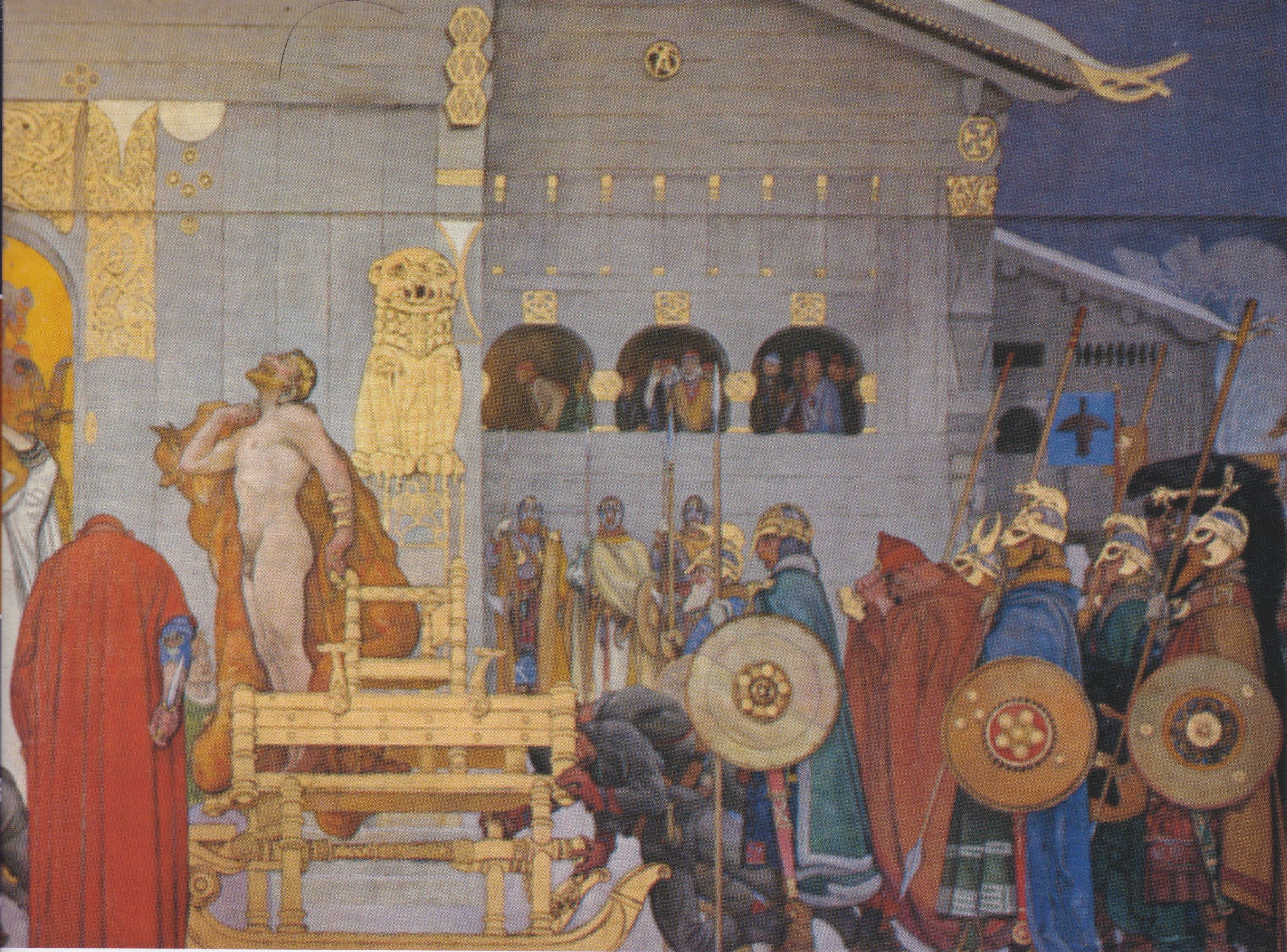
Konstverket Midvinterblot återger den "tro på vår ras ursprungliga ädelhet och höghet" som konstnären brann för och fungerar som en länk mellan honom och vår generation och den kulturkamp som väntar dess handlingskraftiga, idealistiska ungdom. I verket kan vi utläsa de djupt inneboende instinkter och präglingar som finns i vårt blod och som leder oss mot vårt framtida öde.

Arvet efter Carl Larsson:

"TRO PÅ VÅR RAS URSPRUNGLIGA ÄDELHET..."

text **Robert Almgren** illustrationer **Carl Larsson**

Det har genom tidsåldrarna ständigt förts en debatt eller kanske snarare kamp om kriterierna för bedömandet av konst samt konstens syfte. Inte minst den idag folkkäre Carl Larsson blev under sin samtid utsatt för självutnämnda konstkritiker som förringade storheten i hans mästerverk Midvinterblot. Ett verk som bättre än något annat gestaltar den nordiska estetiken och andan. Den gestaltar hur olika stämmor samverkar för det gemensamma målet och hur kung Domalde dör en offerdöd för folkets överlevnad.

DEN NORDISKA KONSTEN har forntida anor, som finns dokumenterade från bl a drottning Åsas hov i Norge på 800-talet, Gorms och Harald Blåtands hov i Danmark på 900-talet och Sven Tveskäggs och Knut den stores hov omkring 1000-talet. Från dessa kan vi konstatera att en hög konstnärlig nivå var förhärskande i vårt land under den tiden. Vidare vittnar fornlämningar i form av svärd, spännen och sköldbucklor från bronsåldern med sina vackra spiralornament om ett utvecklat konsthantverk årtusenden tidigare.

De flesta svenskar har säkerligen hört talas om konstnären Carl Larsson och hans storslagna målning Midvinterblot. Men för den som tar sig tid att börja bläddra bland de dammiga böckerna om Carl Larsson i sitt lokala bibliotek framträder en bild av denne konstnär som majoriteten svenskar troligtvis inte känner till. I en svensk souvenirbutik fann jag för en tid sedan en mindre kalenderbok på engelska innehållandes några av hans mindre storslagna verk, med en kort presentationstext där Carl Larsson beskrevs som ”en svensk socialist och konstnär” – en beskrivning som säkerligen faller dagens etablissemang i smaken. Men om man ska tro konstnärens egna ord och den världsbild han målar upp i sina egna artiklar och böcker, så framträder en betydligt mer komplicerad bild av vem Carl Larsson egentligen var.

Carl Larsson växte upp i en arbetarklassmiljö i slutet av 1800-talets Sverige. Han växte upp i en proletär omgivning, men hade samtidigt en stor beundran för de goda sidorna av borgerligheten och monarkin och ville själv tillhöra medelklassen. Ett utmärkande drag i hans verk var en fascination och beundran för det enkla och monumentala. I de flesta av sina målningar skildrar han sin nutid ur en arbetares perspektiv och skapade därmed ovärderliga dokument över sin samtids Sverige. En av hans kanske mer välkända böcker illustrerade av honom själv är *Ett hem åt solsidan* som är fylld med bilder av svenska barn i vackra miljöer, och som verkligen fångar den nordiska anden på ett realistiskt och naturtroget sätt.

CARL LARSSONS NAMN går att återfinna bland många andra stora svenska personligheter, som exempelvis Anders Zorn som han studerade tillsammans med, August Strindberg på gott och ont och inte minst Viktor Rydberg vars verk *Singoalla* som han har illustrerat. Han var även en stor beundrare av prins Eugens naturtrogna verk. Carl Larsson hamnade dock ibland i konflikter främst med folk ur borgerligheten antingen gällande hans egen konst eller gällande andra mindre viktiga spörsmål, vilket kanske är en bidragande faktor till hans rykte som något av ”en rebellisk personlighet”. Han hamnade även i en del konflikter med sin tidigare gode vän August Strindberg, som enligt Carl Larsson själv förtalade honom i en av sina böcker. Carl Larsson har i vilket fall som helst blivit något av en symbol för vacker svensk konst, och vunnit sitt folks hjärtan genom sina storslagna skildringar av svensken genom historien. För Carl Larsson var det lika viktigt att skildra det enkla bondelivet som att skildra stora konungar och andra hjältars bragder.

Trots Larssons hårda uppväxt som fyllde honom med plågsamma minnen av fattigdom och smärta, så ville han inte fastna i självömkan eller depression. Han beslöt sig istället för

Fakta | Carl Larsson

Född: 28 maj 1853
Död: 22 januari 1919

Några kända verk av Carl Larsson med egna texter och illustrationer: *Åt solsidan*, Stockholm, 1910. *Svenska kvinnan genom seklen*, 1907. *Ett hem*, 1899. *Jag*, Stockholm, 1931.

Några kända illustrationer i andra författares verk: Rydberg, Viktor, *Singoalla*. Strindberg, August, *Svenska folket i helg och söcken, i krig och fred, hemma och ute eller ett tusen år af svenska bildningens och sedernas historia*, Stockholm, 1881-1882. Tegnér, Esaias, *Nattvardsbarnen*, Stockholm, 1881.

"De härliga resterna från Vendelgrafvarna, där en den – antagligen en forntida konungs, – komme höghet. (...) O, du svenske, som läser detta, dröj e jordens ädlaste folk."

att skapa en bild av något bättre, ett ideal för varje svensk att sträva mot. Detta visar han kanske bäst i sitt verk *Ett hem*, som var fyllt av vad som idag brukar definieras som "nationalromantiska" familjebilder och motiv, men som i hans samtid mest uppfattades som alltför banala och enkla för att väcka någon större uppmärksamhet. Men Carl Larsson vägrade låta sig nedslås av sina kritiker, han ville skänka glädje genom sina målningar genom att skildra det vackra i det enkla livet. Trots att hans smärtsamma minnen från barndomen fortsatte att plåga honom genom livet så var det tack vare hans brinnande framtidstro och viljestyrka som han kämpade sig fram genom den svenska historien, och märkte den med sitt ärovärda eftermäle. Och om man vill finna ett alternativ till vår tids degenererade s k moderna konst, så framstår Carl Larssons verk som en skön kontrast. Från det folkliga till det storslagna, från den enkla snickaren till Gustav Vasas intåg i Stockholm – Carl Larsson såg det gudomliga i tillvaron och gjorde vad han kunde för att dela med sig av denna syn till folket.

Politiskt var Carl Larsson liksom de flesta tillhörande underklassen naturligtvis motståndare till de stora ekonomiska och sociala klyftorna i samhället, men likaväl som han var socialist så var han även nationalist. Carl Larsson var kristen, och vid denna tid rådde ett starkt socialt stigma mot all kritik mot statsreligionen, men till skillnad från många av sina vänner så var han mer sekulariserad och hade ett väldigt öppet sinne när det gällde andlighet – vilket i sin tur för oss vidare till hans kanske största och mest omtalade verk: Midvinterblot.

Trots Carl Larssons kristna övertygelse uppgav han sig vara mycket förargad över den statliga historieskrivning som bland annat beskrev våra högstående förfäder, vikingarna, som "trulsiga hundar". Han ansåg att det fanns ett mycket rikt och värdefullt kulturarv bevarat från våra nordiska förfäder, och att det var hans plikt att motarbeta den nidbild som fanns av det fornnordiska arvet. Han gjorde därför själv flera egna efterforskningar om arkeologiska fynd för att kunna skapa sig en så realistisk bild som möjligt av våra förfäders leverne. I hans självbiografi *Jag* så beskriver han det som ett slags mystiskt fjärrskådande tillbaka i tiden, och att hans egna teorier på ett skrämmande sätt sedermera till stor del visade sig överensstämma med verkligheten ju mer forskare avtäckte vårt historiska arv. Och med alla rika fynd av runstenar, konst och vapen samt vikingarnas framgångar i strid och handel i åtanke, ansåg han att den tidigare beskrivningen av förfäderna måste vara förvrängd och att man närmade sig sanningen bättre om man istället skildrade dem som överdrivet granna. Carl Larsson insåg det stora och ädla i det nordiska kulturarvet och i den nordiska folksjälen.

Här följer ett utdrag ur Carl Larssons artikel *Ett svenskt pantheon* (citerat ur *Ord och bild*, Historiska museet, 1908) där han beskriver visionen om sitt verk Midvinterblot:

> Hafva vi inga reliker att genast ställa dit? Jag har hört talas om att Gustaf II Adolfs hjärta skulle finnas i en särskild urna? De härliga resterna från Vendelgrafvarna, där endast hjälmen – något av det skönaste jag vet i världen – antagligen en forntida konungs, – kommer oss att tro på vår ras' ursprungliga ädelhet och höghet. Tankarna strömma på mig

dast hjälmen – något av det skönaste jag vet i värl-
r oss att tro på vår ras' ursprungliga ädelhet och
n stund vid denna min tanke... Vi, som vilja blifva

när jag, med fantasiens gudomsöga, ser detta svenska pantheon (= det högt heliga) skina därute vid Gamla Uppsala, där säkerligen det gamla offertemplets grund ännu finnes kvar, ehuru seklen lagt sitt täcke däröfver och dolt det för våra blickar. O, du svenske, som läser detta, dröj en stund vid denna min tanke.... Vi, som vilja blifva jordens ädlaste folk.

Tavlan Midvinterblot hade även enligt flera historiker en personlig aspekt, bilden av hövdingen som offrade sig för folket var något som Carl Larsson själv identifierade sig med, för trots alla hans motgångar så fortsatte han sin strävan efter att glädja folket med sina målningar. Även efter den tragiska bortgången av hans son Ulf så gjorde han allt för att hålla skenet uppe. Kort efter sonens död målade han bl a ett självporträtt med sig själv hållandes en pajasdocka som förbryllade och förargade kritikerna. Midvinterblot markerar dock inte bara höjden på hans karriär utan även början på slutet, och tyvärr fick den inte heller det erkännande den verkligen förtjänade förrän efter hans död. När han var klar med sitt verk så kände han att han hade lyckats försörja sin familj och göra sitt inlägg i den historiska och konstnärliga debatten, och att det räckte för honom.

I avslutningen på sin självbiografi skriver han:

> På ett heligare och högre plan skall jag dock uppstå, ty det må jag utan förhävelse säga om mig själv, jag har alltid velat det rätta, jag har strävat efter andligt adelskap. Det goda har städse fyllt mig med hänförelse och det onda med namnlös fasa och avsky. Jag ber aldrig om mina synders förlåtelse, jag vill ärligt avtjäna mitt straff, mitt patos är: rättvisa. Ske alltså! "vi råkas hos buntmakarn, sa räven." Men jag är icke rädd, jag har älskat.

Därefter skriver hans hustru som avslutning:

> Två dagar sedan min älskade man avslutat, men innan han ännu hunnit giva sina memoarer en sista konstnärlig avrundning, slutade för alltid hans livssaga. Sagan om det stora älskande hjärtat, som aldrig dömde och fördömde, därför att han själv fått genomgå allt ett livs elände. Sagan om den segrande anden. Sagan om en människa.

Carl Larsson var en enkel man med ett rikt sinne, och han älskade sitt folk. Är det något vi kan lära oss av Carl Larsson så är det att även i den enklaste människans livsöde så vilar en ovärderlig länk i vårt folks historia. Under den tid han levde och verkade var det få som benämnde sig själva som nationalister, det var inget gemene man behövde bekräfta utan någonting som var naturligt som luft och vatten hos de flesta svenskar. Carl Larsson var en sann nationalist i både handling och leverne, även om den moderna historieskrivningen inte vill erkänna detta. Så tag gärna och beskåda hans magnifika verk Midvinterblot på Nationalmuseum, och förkovra er i några av hans böcker. Genom att göra detta så håller vi en viktig del av vår historia vid liv, för precis som individens identitet i mångt och mycket formas av minnena, så vilar vår identitet som folk i det förflutna där vi kan hämta inspiration och andlig näring inför framtiden.

Kulturfilosofisk krigisk metall

SIGRBLOT
Blodsband

Så har då äntligen(!) Sigrblots debutskiva *"Blodsband (Blood religion manifest)"* kommit, något som jag väntat på ända sedan 1997 när jag hörde de två låtar som bandet bidrog med på samlingsskivan "White death" som utgavs av Nordland.

Skivan börjar med vad som mer eller mindre blivit standard inom extrem metall, ett introspår med synth och marschtrummor. Efter en sampling ifrån Ingmar Bergmans lysande film *Det sjunde inseglet* smäller låten *Krigspsalm* igång rejält! Snabb, delvis melodisk metall på mitt absoluta favoritspråk vad det gäller extrem metall: svenska. Tyvärr är dock sången för lågt mixad i min smak så det är svårt att höra vad som sägs utan att ha låttexterna framför sig.

Vad gäller låttexterna förresten, de påminner mycket om texter från något kulturfilosofiskt propagandamaterial. Detta har både för- och nackdelar: Texterna får en nivå av seriositet som är svår att nå om allt ska rimma och texten ska ha en viss uppbyggnad med vers, refräng och så vidare, men å andra sidan kan man tycka att betoning och frasering blir lite konstig. Texterna är i alla fall på en betydligt högre intellektuell nivå än vad de brukar vara inom samma musikgenre. I och med att lyriken i mitt tycke är viktig för den här skivan är det lite synd att den är svår att höra, med en mix liknande till exempel den på Ophthalamias skiva *Via dolorosa* hade man trots den skrikande sången lättare kunnat tyda budskapet. Den "Wall of sound"-aktiga produktionen på denna skiva gör dock att musiken kommer till sin fulla rätt, och det är inte så illa det heller!

Jag tycker mig höra influenser ifrån tyska band som till exempel Absurd, vilket aldrig kan skada. Det finns även inslag av folkmusik som helt kommer till sin rätt i sammanhanget. Personligen gillar jag låtarna på svenska bäst, även om engelska är "the language of rock n roll" och lättare för de flesta att förstå så sätter sig de svenska texterna på hjärnan lättare. Min absoluta favoritlåt på skivan är *Döende generations dom*, vars musik och text jag tog till mig omedelbart. Skivan är rakt igenom högklassig och har en snygg inramning med en attraktiv design och välgjord originalkonst i skivkonvolutet. Fortress-covern *Commiescum* är en rolig bonus också.

David Andersson

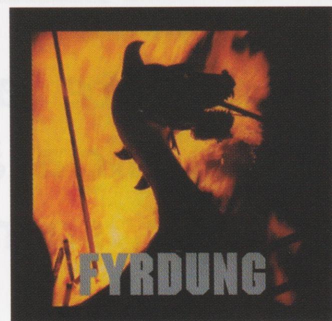

RÅ
De två systrarna

Gänget bakom Nordman har skapat ett nytt folkmusikinspirerat album med den skönsjungande Eleonor Ågeryd. I sann nordmannaanda präglas hela skivan av vackra instrument som viola, fiol, skränpipa, flöjter och mycket mer som alla bidrar till ett kraftfullt medeltidsaktigt sound. Det enda som vissa kritiker irriterar sig över är de åtföljande poptonerna som går som en röd tråd genom låtarna, men om man bortser från det så är både musiken och texterna fulländade.

På köpet får man även en extra CD som innehåller en saga inspirerad av den isländska historieskrivningen, skriven av Mats Wester, som låtarna baserar sig på. Sagan i sig innehåller i och för sig inget nytt, den innehåller de klassiska inslagen av kärlek, magi och hat och riktar sig först och främst till den yngre publiken. Mycket tyder dock på att den här typen av musik är på frammarsch med grupper som Sarek och liknande. Så trots den degenererade rap- och hiphopmusikens intrång i det svenska kulturlivet så längtar uppenbarligen stora delar av vårt folk tillbaka till de toner som ekar i den svenska folksjälen.

Robert Almgren

FYRDUNG
Ragnarök

Detta är den andra skivan från det svenska frihetsrockbandet Fyrdung (folkarmén). Bandets debutskiva höll en något ojämn kvalitet på låtarna med relativt få verkliga höjdpunkter, men de höjdpunkter som fanns var ändå av mycket hög klass, som exempelvis låten "Svea". Ragnarök håller däremot en mycket hög kvalitet rakt igenom, det finns inte en enda låt på denna skiva som inte etsat fast i minnet efter att jag har lyssnat på den några gånger.

Texterna är välskrivna och medryckande och musiken är hård och krigisk, men ändå melodisk och trallvänlig i samma anda som klassikern *Död åt ZOG!* med Vit Aggression. Det enda som jag anser drar ner helhetsintrycket av skivan något är den sprakiga effekten som lagts på sången.

Thomas Öhlund

KAROLINER
November år 1700

Ultima Thules gamle sångare Bruno Hansen är säkerligen bekant, om inte annat så känner väl de flesta igen hans stämma från Ultima Thules *The Early Years*. Nu är han tillbaka med sitt Karolinerna, och det låter bättre än någonsin.

För att vara ärlig så hade jag inga större förväntningar på den här skivan, även om jag alltid varit ett stort fan av Brunos sång. Det blev därför en positiv överraskning när jag började spela skivan och upptäckte att det här var något extra. Musiken har i de flesta av låtarna ett snabbt tempo och Brunos något Per Gessle-liknande stämma gör sig väl bekant. Texterna är i sann Ultima Thule-anda; välskrivna och lärorika.

Det här är vikingarock av hög kvalité, och jag är övertygad om att såväl den äldre som den yngre generationen icke hjärntvättade svenskar kommer att uppskatta denna skiva. Trots det ganska tråkiga omslaget så innehåller den allt man kan begära. Bruno är tillbaka och han är här för att stanna, så införskaffa skivan och låt högtalarna förtälja om det ärorika 1700-talet!

Robert Almgren

MIDGÅRD
Pro Patria III

Detta är den tredje skivan i musikprojektet *Midgård – Pro Patria*, och i likhet med volym I i serien så är det även på denna skiva en kvinnlig sångerska, närmare bestämt Saga.

Saga har tidigare sjungit i Symphony Of Sorrow och spelat in ett flertal skivor med covers på Skrewdrivers låtar. De tidigare skivorna har alla varit nyskapande med en inom frihetsrockgenren ovanligt poppig musik. Till denna skiva hade skivbolaget utlovat att musiken skulle vara ännu poppigare än tidigare, vilket den också är. Dock lever skivan inte riktigt upp till förväntningarna om att det skulle vara svensk pop i stil med Gyllene Tider och Håkan Hellström.

Musiken är mycket välspelad, och innehåller keyboardmusik samt instrument som man inte så ofta hör inom frihetsrocken. Textmässigt håller dock denna skiva inte samma höga klass som dess två föregångare i Pro Patria-serien.

Thomas Öhlund

"Jag vill vara en extremist!"

CARL KLANG

Extremist Too

För alla er som gillade svenskättlingen Carl Klangs tidigare album *Extremist* så lär detta knappast bli en besvikelse. För många beundrare av Carl Klangs härliga mix av pop, rock och country varvad med intelligenta och spetsfundiga texter som häcklar det liberala etablissemanget till max, så är denna platta guld värd. Många av de låtar som finns med på skivan har tidigare bara cirkulerat på gamla kassettband och varit oerhört svåråtkomliga för oss i Europa.

Klangs texter påminner oss om tiden när amerikaner var amerikaner, och manar till kompromisslöss kamp mot Den Nya Världsordningen som Amerikas regering och dess härskare vill pådyvla världens alla folk. Skivan inleds med en omgjord sarkastisk version av Förenta Staternas nationalsång, och fortsätter därefter i samma humoristiska anda. Och jag måste erkänna att trots min nordiska tro så kan jag inte låta bli att gunga med till den välspelade musiken på denna starkt kristna platta som är fylld med skarpa iakttagelser och påminnelser om avslöjade konspirationer.

Några guldkorn på skivan är bl a "OKC Bomb Song" som handlar om den amerikanska regeringens desperata försök att sammankoppla Oklahomabombaren Timothy McVeigh med nationalister. Flera låtar är även omgjorda versioner av kända amerikanska pop- och rocklåtar som "US citizen" och "They're taking the patriots away (ha ha)". Den här skivan innehåller något för alla på grund av Klangs skarpa texter och medryckande musik. Med låtar som "Get a grip on immigration" och "I want to be an extremist" så spränger han alla gränser för vad som anses vara politiskt korrekt av den rådande regimen i såväl USA som Sverige. Skivan innehåller hela 20 spår och är egentligen ett dubbelalbum på en skiva vilket gör den mycket prisvärd och ett självklart köp för den som vill ha ett originellt och välproducerat tillskott i skivsamlingen.

Robert Almgren

Skrämmande framtidsvision

Cubic

Denna mörka science fiction-thriller utspelar sig i en framtid där makthavarna anser sig ha löst alla världens problem genom att förbjuda känslor. Vid en första anblick verkar den här filmen inte vara något mer än halvtaskig ungdomsaction, men vid en närmare titt så finner man en ganska fascinerande och bitvis riktigt spännande film. Miljöerna i filmen påminner starkt om George Orwells *1984*. Bilden av ett framtida kontrollsamhälle känns ju inte helt inaktuellt. Det gör filmen aktuell och tänkvärd.

Överallt på gatorna i samhället Libria finns stora TV-skärmar där ledaren, vid namn "fadern", pumpar ut propaganda om fördelarna med den obligatoriska drogen "prozium" som håller det känslostympade folket i schack.

Den kanske mest anmärkningsvärda detaljen i filmen är när mannen på TV-skärmen berättar att den första känslan som förbjöds av makthavarna en gång i tiden var hat, genom den s k "hatbrottslagen", en lag som vi svenskar ju redan i dag har en föraning om genom lagen om "hets mot folkgrupp" och faktumet att man döms till strängare straff om man vid ett brott har motiverats av "hat" mot en privilegierad minoritet.

I filmens fiktiva framtida samhälle har även all form av konst och musik förbjudits, detta eftersom sådant kan framkalla starka känslor hos folket som kan leda till motstånd mot det totalitära styret. Allt sådant material måste därför brännas och förstöras. Även i detta avseende finns klara paralleller till dagens värld där vacker och naturlig konst fördöms och motarbetas av etablissemanget till förmån för en ny modern skräpkultur.

Men inte heller i filmens framtida värld saknas motstånd mot makthavarna. Den underjordiska motståndsrörelsen verkar till en början hjälplös mot maktens arméer som är utrustade med den senaste teknologin för att utrota alla mänskliga känsloyttringar. Huvudpersonen i filmen, Agent Preston, spelad av Christian Bale (känd från *American psycho*), är ett av maktens främsta vapen mot motståndsrörelsen. Tills han en dag glömmer att ta sin dagliga dos av "prozium" och kort därpå träffar en ledande motståndskvinna spelad av Emily Wattson som lyckas väcka hans hjärta till liv. Därefter eskalerar tempot i filmen i en rasande fart och snart befinner sig Agent Preston i fronten för det motstånd han en gång levde för att bekämpa.

En ganska häftig detalj är den för filmen utvecklade stridstekniken "Gun Kata" som är en blandning av västvärldens revolvertraditioner och asiatisk kampsport. Effekterna verkar vara väl påkostade och det finns gott om ögongodis för Matrix-entusiasten. En film väl värd att se.

Robert Almgren

Politisk inkorrekt vikingarock

BLÅ BRIGADER

Sagan, kung och tron

Under en längre tid har den fosterländska glöden inom vikingarocken känts praktiskt taget uddlös, särskilt efter vissa bands rent ut sagt patetiska försök att bli accepterade av den kommersiella musikindustrin. Varför överhuvudtaget sjunga sånger om "kamp" och "fosterland" etc om de nu känner sig obekväma med svensk patriotism? Patriotism, eller fosterlandskärlek, kräver faktiskt ett aktivt deltagande, på samma sätt som kärleken till sin partner. Vilken man skulle stå och se på när hans kvinna blev bespottad och skändad?

Därför känns Blå brigader som en frisk fläkt inom denna genre. Musiken är ganska typisk vikingarock, d v s punkinfluerad rockmusik varvad med melodiösa slingor som skulle kunna vara hämtade ur det nordiska folkmusikarvet. Sångaren har en ren och hård stämma som verkligen passar till de snabbt dundrande trummorna och de melodiska riffen. En av de mest positiva överraskningarna med denna platta är de välskrivna och politiskt inkorrekta texterna. I låten "6-67" så ger bandet en hård känga åt USA; *"Med makt till låns från USA, finns problemen kvar än idag, många fel blir ej till rätt, med Bush i ryggen Sharon tar ton, för hans rätta religion, vem tror nu på hans reträtt?"*.

Själva musiken är mycket välspelad, även den skulle ha vunnit på lite fräscht nytänkande, och ett stort plus till går till sångaren för hans klara och tydliga sång. Blå Brigader är precis vad som behövs för att blåsa liv i den gamla hederliga vikingarocken – fosterländsk musik som inte tar hänsyn till makthavarnas tabun. Nordisk Frihet välkomnar den här sortens musik med öppna armar och ser redan fram emot nästa album. Stå på er Blå Brigader!

Robert Almgren

Käftsmällen

Hoten från nazisterna fortsätter. Åtminstone enligt massmedia. Extra utsatta är kändisar med B-status som hamnat i mediaskugga tillräckligt länge för att Spybar-Fabbe ska riskera att glömma bort dem. De tycks alltid dra på sig ett lämpligt hot att tala ut om.

Robinson-Emanuel och Farmen-Christina har hotats. Den kända prostituerade Roshina Sambo. Ja, till och med chefen för Skansenakvariet.

Där har ni alltså nazisternas fiender. Dokusåpakändisar, lekfarbröder på Skansen och kändisprostituerade. Det är prioriterade mål. Vi ”nazister” *skriver* kanske om statsöverhuvuden och ministrar, men våra största fiender är dokusåpakändisarna – det är de som utgör hotet mot vår existens.

Alexandra Pascalidou och Sven Wollter blev också hotade, sa man. Men sen kom det fram att Aftonbladet hade hittat på allting. De hade hyrt några modeller som fick posera med leksakspistol utanför kändisarnas dörrar. Man tycker att en sådan pinsamhet borde sätta stopp för det eviga tjatandet om hotade antirasister.

Men icke. ”Hoten” fortsätter – med den enda skillnaden att de inte är riktade mot lika stora kändisar längre, och att de aldrig är tillräckligt allvarliga för att resultera i någon större polisutredning där genanta fakta kan avslöjas. Påstådda hot är nämligen standardrekvisita när invandringspolitiken ska försvaras. Det är inget man kan vara utan.

Hot från nazister i kvällspressen är lika viktiga som ”granskningen” av ”främlingsfientliga” grupperingar är i samhällsprogrammen – där man ”avslöjar vad som döljer sig bakom den demokratiska fasaden”. Alla ska avslöjas. De som inte ens har någon ”demokratisk fasad”, som ständigt förklarar att de inte *är* några demokrater, blir ändå beskyllda för att ”upprätthålla en demokratisk sida”, för att man sedan ska kunna avslöja vilka det är som döljer sig bakom.

Det är nämligen standardmetoden, den fungerar. Och då är det ingen som låter sig stoppas av att ”rasisterna” redan erkänt. Lika lite som Aftonbladet lät sig stoppas av att det inte fanns några nazisthot.

För det är så man upprätthåller en ömtålig ideologi: med tydliga, återkommande mönster som man vet fungerar. Attentat från fienden, hotade martyrer, solskenshistorier om något flyktingbarn, debatt mellan individer som tycker likadant – och ”avslöjanden”.

En ideologi som inte tillåter fel frågor eller tankar, måste vara välregisserad. Varenda detalj måste vara styrd och planerad. Därför finns heller inget så förutsägbart som den svenska invandringsdebatten. De vanliga politikerna, de vanliga argumenten, avslöjanden om rasisterna. Sedan ramas allt in med en solskenshistoria och lite nazisthot.

> **”För det är så man upprätthåller en ömtålig ideologi: med tydliga, återkommande mönster som man vet fungerar.**

Är producenten på riktigt liberalt humör kan hon ibland bjuda in en ”äkta rasist” till studion. Som får försvara sig mot de andra gästerna, programledaren och studiopubliken. Helst ska det vara någon tafatt sverigedemokrat som mest sitter i ett hörn och mumlar. Gärna Sten Andersson – få kan mumla lika ohörbart som han.

För dem som brukade tycka att *Rederiet* hade alldeles för många överraskningar är det kanske roande med den ”öppna” invandringsdebatten. Men för oss andra är det olidligt att slå på TV:n och alltid få se Jan Guillou prata om ”svenskarnas historielöshet” utan att kunna avgöra om det är en aktuell sändning eller en repris från 1981. Varken frisyr, skjorta eller det han säger kan ge oss någon ledtråd om saken.

Det är så etablissemanget vill ha det. För till skillnad från annan utbildning sker inte ”läran om mångkultur” genom att skapa förståelse och insikter. Det är inte som när man lär ut ett språk eller en matematisk formel. Mångkulturens dogmer är så motsägelsefulla att det inte *finns* utrymme för förståelse eller djupare analys. De kan bara pluggas in, med upprepningar, memorering och återkommande mönster.

När man tänker efter, påminner det lite om en annan typ av inlärningsmetod … brukshundklubbarnas.

Jag och min flickvän skaffade nyligen hund och har säkert lånat ett dussintal böcker om hunddressyr. Det har stått ungefär samma sak i allihop. När man uppfostrar en jycke, står det, måste man inse att hunden inte förstår *varför* han inte får göra på det ena eller andra sättet. Han ser ingen logisk orsak till varför han inte får ligga i soffor eller bita joggare. Hunden bara vet att han får beröm när han gör på ett sätt, och skäll när han gör på ett annat. Argument och logiska förklaringar resulterar bara i utslitna stämband.

Det bästa sättet att få ordning på hunden är istället att vara konsekvent. Ägarna ska följa mönster som är så återkommande att de faktiskt fastnar i jyckens huvud, och repetera samma ord i kombination med samma handlingar så många gånger att hunden till slut likställer dessa ord med en viss känsla eller handling.

Jag anar att våra makthavare kan ha läst samma böcker. För på samma sätt som instruktörerna rekommenderar oss att uppfostra våra husdjur, uppfostrar etablissemanget oss: med upprepningar och återkommande mönster.

Och precis som våra hundar inte förstår *varför* det är okej att leka utomhus men förbjudet att göra samma sak i vardagsrummet, fattar den lydiga fårskocken till väljare inte *varför* de förväntas tjuta när de hör om en invandrare som inte kommer in på krogen eller *varför* de ska få tårar i ögonen och säga: ”alla är offer, jag tycker lika synd om pojkarna” varje gång de hör om ett invandrargäng som våldtagit en svensk flicka.

De bara reagerar på det sättet eftersom till och med den mest primitiva hjärnan börjat urskilja den gemensamma nämnaren för hur man ska tycka om man vill ha beröm av makten. Det är en enkel princip – svart bra, vitt dåligt. Kort, konsekvent och lätt att komma ihåg.

Men en sådan formel kan knappast läras ut genom pedagogiska analyser eller logiska argument. Det går inte att tala om allas lika värde samtidigt som man med intellektuella metoder försöker lära ursprungsbefolkningen att de inte har samma rätt som andra folkslag som plötsligt bosatt sig i deras land. Ett sådant resonemang är lika ologiskt som de flesta av våra tillsägelser är för hunden.

av Henrik Johansson

Men precis som dessa, är mångkulturens dogmer heller inget vi kan – eller ska – lära oss genom förståelse. Vi ska få dem inpräntade till ett reflexmässigt beteende.

Hjärnan kan inte förmås att acceptera maktens motsägelsefulla budord, men i *ryggraden* vet lämlarna att nazister är de där som hotar och har en "demokratisk fasad". Att det inte finns någon svensk kultur, och att det bara är en fördom att invandrare begår fler brott.

För säkerhets skull har regimen nyligen låtit trycka upp ett informationshäfte till skolelever och lärare med instruktioner för hur de ska svara om de tvingas argumentera mot "rasistiska" fakta eller argument. ("Detta må ni svara", har jag för mig att det kallas). I det får man bland annat veta att om någon berättar om invandrares överrepresentation bland våldtäktsmän, ska man svara "vem är egentligen invandrare" och le lite finurligt. En mycket användbar liten skrift.

Om ni tycker att dagens debatt är förutsägbar och tråkig kan ni fundera på hur den kommer att se ut om ett år – när landets alla rätt-tyckare pluggat in samma argumentationsmanual likt glosorna i en läxbok.

Massinvandringen kräver detta. För även om våra politiker och journalister ständigt talar om mångfald, vet de att det i praktiken inte finns plats för sådan när väljarboskapen ska dresseras. Det finns inte plats för spontana direktsändningar och öppna debatter. Det finns inte plats för annat än förutsägbara samtal mellan förutsägbara standardtyckare. Det finns bara plats för enkla, återkommande mönster. Argumenten, hoten från fienden, de utsatta martyrerna, solskenshistorier och avslöjanden. Enkel, lättsmält dramaturgi. Skräpmat för hjärnan – demokratins basföda.

I denna värld består spontana överraskningar i tv-studion av Robinson-Robban som gör en pinsam kupp. Och mångfalden i realitysåporna utgörs av den blonderade bimbon, den häftige invandrarkillen, den kortklippta tjejen med "åsikter" som är feminist, och sist men inte minst, den svenske bögen.

Det är förutsägbar mångfald, korrekt mångfald, som skapar förutsägbara och korrekta bråk som inte bryter koncentrationen eller sätter griller i huvudet på någon. Det är den nivå av spontanitet som den ömtåliga ideologin tillåter.

Makthavarna räknar inte med att någon på allvar begriper varför de ska tycka som de gör. Regimen litar inte ens på de uppfostrade anhängarnas förmåga att själva argumentera för "sina" åsikter, utan tvingas ge ut handböcker med förskrivna repliker.

Men papegojorna som rapar upp maktens floskler behöver inte förstå. Lika lite som en hund behöver begripa varför det är förbjudet att springa inomhus. Det enda som spelar roll är lydnad, att det väldresserade arbetsdjuret reagerar på ett visst sätt vid ett visst stimuli – att de enkla kommandoorden reflexmässigt leder till en specifik känsla eller reaktion: tass, ligg, sitt, fot, krossa rasismen nu – hej!

Vissa hundar reagerar snabbare på våra kommandon än andra. De brukar kallas intelligenta. Och intelligenta är också vad landets antirasister kallas när de gör som media säger åt dem. Vi kallar våra hundar intelligenta när de är oss till lags – men vad vi egentligen menar är lydiga.

För de verkligt intelligenta hundarna gör vi oss av med. Det är de som listar ut hur man öppnar ytterdörren eller får upp skåpsluckan till soporna. De är besvärliga, och om inte en rejäl alfarullning sätter dem på plats, tar vi fram munkorgen och kör dem till veterinären.

Naturligtvis gör vi det. Vem vill ha en hund som är intelligent nog att inse att den inte *behöver* sitta vackert på kommando? Vem vill ha en ridhäst som kommer på tanken att ryttaren inte alls är någon självklar flockledare? Vem vill mota folkilskna tjurar som är smarta nog att fatta hur lite kraft det ligger bakom våra hotfulla viftanden och höga rop? Vem vill egentligen ha ett husdjur som är intelligent och självtänkande och inte bara lydigt, väluppfostrat och präglat till att alltid reagera på ett visst sätt vid ett visst stimuli?

Och vilka politiker, med enda ambition att behålla makten, vill egentligen ha intelligenta och självtänkande medborgare?

En sak är säker: i inget annat samhälle har makthavarna varit så angelägna om att hålla de självtänkande borta som i "demokratins" och "mångfaldens" Sverige.

Författaren Curt Eiberling avled den 12 juni 2004:

EN GERMANSK ANDE HAR LÄMNAT JORDELIVET

text **Robert Almgren & Germanicus**

”Det viktigaste ämnet för oss svenskar nu är Sveriges framtid. Därför bör vi nalkas vårt ä människa kan blicka in i framtiden. Men det gäller ju inte i första hand att komma med f att i fantasin konstruera ett framtida Sverige, som kan tjäna som riktmärke för vårt folk.

Att sia om Sveriges framtid är ingenting som vi kan överlåta åt ytliga politiker eller tor inte tillräckligt engagerade i ämnet, har vidare brister, när det gäller konstruktiv fantasi c måste befatta oss med Sveriges framtid och axla det ansvar som varje människa bör ha för

OVANSTÅENDE ORD ÄR citerade ur boken *Germansk ande*, en antologi som utkom 1994 i en liten upplaga på författarens eget förlag – tio år före författarens död. *Germansk ande* är författarens enda prosaiska verk vari han bland annat söker måla upp en bild av hur ett framtida nationellt Sverige skulle kunna gestalta sig, varför man skulle kunna kalla budskapet ovan för hans andliga testamente.

Curt Eiberling gick ur tiden den 12 maj 2004 i Stockholm efter en längre tids svår sjukdom.

Curt Gunnar Rudolf Karlsson, född 5 januari 1927 i Torsås, Kalmar län, antog som ung student i Lund i början av 1950-talet efternamnet Eiberling, vilket synes utgöra en travestering av ortsnamnet Berlin. Han hade då efter korrespondensstudier tagit studenten på Hermods korrespondensinstitut i Malmö.

Han hade vuxit upp på ett litet torp utanför Älghult i Kronobergs län i Småland tillsammans med sina föräldrar och en några år äldre syster. Fadern, Rudolf Carlsson (1885-08-25 – 1953-10-09), tjänade familjens uppehälle som glasskärare vid ett glasbruk där det tillverkades fönsterglas. Modern, Rut Carlsson (1899-01-13 – 1983-08-30), skötte några husdjur i en till torpet hörande liten ladugård. Systern Ingegerd, som skrev sig Karlsson (1923-05-09 – 1993-06-16), var lindrigt förståndshandikappad och bodde kvar i föräldrahemmet till dess detta avyttrades. Hon hamnade sedan på ett pensionärshem i Älghult. Efter hennes bortgång syntes Curt Eiberling helt ha saknat anförvanter.

Curt Eiberling arbetade bland annat som folkskole- samt privatlärare i olika städer under sitt liv, och sedermera intill pensionen som notarie vid Riksarkivet i Stockholm.

Ehuru han ibland kopplade av med ett parti golf eller med dans som rekreation, så var tillfredställandet av hans konstnärliga och poetiska läggning det som gav honom ro – som hans hjärta och sinne ständigt längtade efter.

EXEMPELVIS ÄR *GERMANSK ANDE* en mycket mångfacetterad och intellektuellt djup bok som behandlar såväl filosofi som politik, och inte minst poesi som är en alltför underskattad konst i dagens samhälle enligt författaren. Curt Eiberling förser oss i dessa sidor med många värdefulla betraktelser av det svenska folklynnet och andliga mentalitet. Boken är i själva verket en antologi av flera olika uppsatser och genmälen som författaren skrivit under sina många år som nationalist och därför varierar dess olika delar såväl i språk som i innehåll.

Innehållet består bland annat av essäer om *Richard Wagner som revolutionär*, *På spaning efter det svenska kulturarvet* vari författaren skärskådar det svenska kulturarvet och dess betydelse för framtiden, filosoferna *Heidegger och Nietzsche*, *Den förste trotsaren* om en ”historierevisionist” vars självupplevelser inte stämmer överens med omvärldens propaganda, den store germanske ideologen *Alfred Rosenbergs memoarer*, *Östfrontens örn* om det tyska flygaresset Hans-Ulrich Rudel, *Jan Myrdal och fallet Ossietzky*, liksom en mycket tänkvärd analys av Per Engdahls livsinsats för svenskhetens bevarande i *Per Engdahl och Västerlandet* och *Per Engdahl och Sverige*.

Germansk ande är att rekommendera som en uppfriskande bok för alla som intresserar sig för vårt nordiska arv och kämpar för att bevara det.

ETT PAR MÅNADER före Curt Eiberlings död träffade vi den då 77-årige författaren på Rocksta sjukhem. Han var förlamad från höften och nedåt, men trots hans aktningsvärda ålder och fysiska olägenhet så var han psykiskt obruten och vid gott mod och glatt humör.

Han berättade skrattande att han nyligen fått ett brev från åklagarmyndigheten med ett uppskov från att inställa sig vid domstol där han stod åtalad för ”yttrandefrihetsbrottet” hets mot folkgrupp för diktsamlingen *Arisk gemenskap*.

– De kanske tvångshämtar mig här på sjukhemmet och rullar dit mig i rullstolen för att medverka i deras skenrättegång, skrattar han torrt och fortsätter:

– Kan ni föreställa er mig 77 år och rullstolsbunden sitta och skaka galler?

Han tar ett handfast grepp om ett osynligt galler samtidigt som han skakar armarna som i ett desperat men fruktlöst försök att slita bort gallret från den föreställda fuktiga medeltids-

Böcker författade av Curt Eiberling som finns tillgängliga hos Nordiska förlaget:

Dikter

Idealismens förtrupper, 1977	63 sidor, 49:-
Vi nationella, 1978	63 sidor, 49:-
Kampen mot nedåtsträvaren, 1979	66 sidor, 49:-
Arbete och drömmar, 1980	66 sidor, 49:-
En djupare människa, 1984	65 sidor, 49:-
De eviga fästena, 1989	69 sidor, 49:-
Skönhetens politik, 1991	92 sidor, 74:-
Framtidens adel, 1993	104 sidor, 89:-
Patriotisk formvilja, 1997	156 sidor, 109:-
Arisk gemenskap, 2002	174 sidor, Upplagan beslagtagen av staten

Essäer

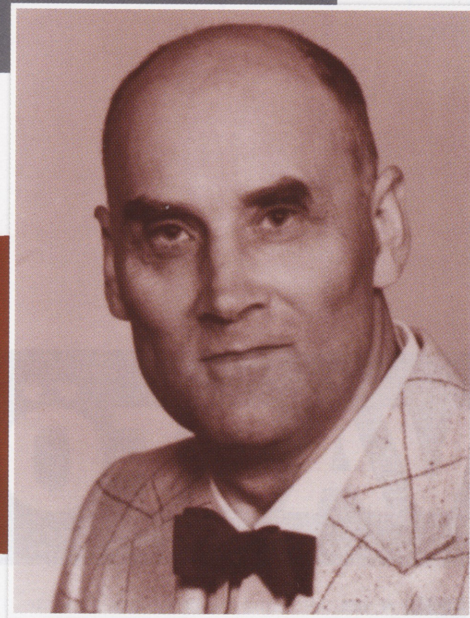
Germansk ande, 1994	245 sidor, 199:-

Drama

Horst Wessel, 1998	114 sidor, 93:-

Eiberling-paketet

Samtliga verk av Curt Eiberling, förutom *Arisk gemenskap* och *Germansk ande*
10 böcker, 858 sidor, 499:-

mne med respekt, medvetna om vår egen litenhet. Ingen förutsägelser, som kanske slår in. Det är snarare en fråga om

ra statistiker. De saknar sinne för det historiska, är dessutom och idealitet. Det är därför i första hand vi nationella, som sitt folks framtid."

cellen dit regimen skulle vilja förpassa alla dissidenter. Vi skakar gemensamt på huvudena samtidigt som vi ler åt den bisarra bilden.

– Jovisst är det ett sjukt samhälle vi lever i, där det vackra och rena bespottas och det fula och smutsiga höjs till skyarna, säger Curt Eiberling.

Vi småpratar lite om åsiktsförtrycket som råder idag och hur etablissemanget med etiketter om "rasism" och "antisemitism" söker stigmatisera all litteratur som exempelvis *Germansk ande*, som behandlar vårt folks historia ur ett annat perspektiv än det officiella.

– Dessa gamla etiketter är bara larviga och saknar egentligen betydelse, desto mer massmedia brukar dem desto mer uttjatat upplevs det av folk i allmänhet, säger Curt Eiberling.

Enligt honom bör historien alltid ses med raserna i centrum. En uppfattning som trots motstånd från etablissemanget blir alltmer utbredd.

Denna uppfattning framträder tydligt i hans verk *Germansk ande*. I boken betraktas flera kända germanska karaktärer som var tongivande under 1930- och 40-talen, alltifrån Per Engdahl i Sverige till Alfred Rosenberg i Tyskland. Eiberling hoppades att detta ska väcka intresse bland de yngre läsarna så att de förkovrar sig ytterligare om dessa personligheter. Boken skildrar även en väldigt stark kontrast mot den ickegermanska mentalitet som ligger till grund för marxismen och andra naturvidriga läror.

Eiberling förklarade att han hoppas att de unga svenskar som kämpar för vår framtid idag kan ta till sig hans verk och att hans författande kan tjäna som inspiration för dem som vill bevara och återskapa en svensk segerrik kultur.

Vi frågade honom om han kunde rekommendera ytterligare litteratur för våra läsare, och han nämnde då bl a *Det rasliga fördraget* av Richard McCulloch, vilket han ansåg "på ett bra sätt tar upp problematiken med att vår ras är på defensiven över hela världen" samt *En tom säck kan inte stå* av Lars Adelskogh, vilken han menade "är kort och koncis, och på ett bra sätt vederlägger många historiska lögner".

Vi övergick till hans passion för poesi, något mycket betydelsefullt för Curt Eiberling:

– Poesi är en koncentrerad kulturform som är av oerhörd vikt i svensk litteratur och något som dagens nationella skalder bör ta tillvara på.

Efter denna för honom ansträngande litterära diskussion så tackade vi Curt Eiberling för att han rakryggat vågat medverka i Nordisk Frihet trots sin belägenhet, utan att ana att det skulle bli vårt sista möte med honom i livet.

Han log och förklarade att det bara var ett nöje för honom att få medverka. Vidare lovordade han också Nordiska förlaget som han ansåg vara unikt. Han sa sig hysa stora förhoppningar om att det skulle växa rejält i framtiden. Han ville även avslutningsvis framföra att nationalismen som helhet äter sig sakta framåt och att den inte längre är på reträtt, vilket bådar gott för framtiden.

"[N]aturens eld skall konstens dikt besjäla och evigheten stämpla livets strid." **Med dessa ord av Atterbom inledde Curt Eiberling sin sista diktsamling *Arisk gemenskap*. I "Motståndsmoral" diktade han en livsregel i germansk anda. Den lyder:**

"Det hjälper föga att bedja böner,
när världens ande tar långa kliv
och ändrar världen för jordens söner,
begynner uppror och alstrar kiv.

'Der Weltgeist' råder, bestämmer takten
för alla småkryp uppå vårt klot,
och ingen anar när sista akten
utsläcker livet, gör allt till skrot.

Dock bör vi därför ej mista lusten
att främja frejdigt vårt ideal
och i det lilla ej rädas dusten
med fala hopen av tomma skal.

Fast kanske ingen oss därför ärar,
det ger oss själva båd' hopp och tro.
Ej dödens lie oss då förfärar.
Den värdigt levat kan dö med ro."

Med dessa ord vill vi minnas Curt Eiberling – den svenske skalden med den germanska andan.

"Trots att konservatismen inte kan vinna mot vänstern, kan en ny revolutionär styrka, med den andliga grund som konservatismen saknar, och som avancerar med ännu större djärvhet och beslutsamhet än vänstern, vinna! Denna nya revolutionära styrka håller på att byggas nu. Dess led fylls med disciplinerade, idealistiska unga män och kvinnor."

Orden är den framlidne dr William L. Pierces, som i en artikel i tidningen *Attack!* nr 4, 1971, analyserar konservativa krafters möjligheter att förändra samhällsutvecklingen.

text **dr William L. Pierce**

VARFÖR KONSERVAT

EN DEL AV mina bästa vänner är konservativa. Jag gillar dem uppriktigt och beundrar dem för deras genuina dygder, för deras personliga integritet och för deras sinne för anständighet i denna tid av korruption; och därtill även för deras självständiga sinnelag och deras villighet att stå på sina egna ben i ett alltmer förmyndaraktigt samhälle.

Därför hoppas jag att mina konservativa vänner kommer att förlåta mig för vad jag nu skriver. (se fotnot)

Ett tragiskt val

Det råder inga som helst tvivel om att jag, ifall jag skulle tvingas att välja mellan antingen konservatismen eller vänstern – den gamla eller den nya – skulle välja konservatismen.

Men lyckligtvis behöver ingen av oss göra ett sådant begränsat val. Det skulle sannerligen vara tragiskt ifall vi skulle behöva göra det. Det skulle vara tragiskt på det Spenglerska sättet. Vi skulle göra samma val som Spenglers romerska soldat vars benrester hittades framför en dörr i Pompeji; den soldat som under Vesuvius utbrott dog på sin post sedan man glömt att avlösa honom. Vi skulle välja vad som är rätt och hedervärt enligt vår ras traditioner – och säkerligen förlora.

Ty de konservativas chanser att gå segrande ur den strid på liv och död som nu utkämpas är obefintliga. Fastän deras motståndare på den radikala vänsterkanten aldrig kan uppnå sina egna mål, eftersom deras mål bygger på en felaktig föreställning om människan och naturen, har de konservativa likväl visat sig själva totalt oförmögna att förhindra den förstörelse av samhället som samma radikala vänsterfalang skapat.

Revolutionär fördel

Konservativa kan inte vinna eftersom den fiende de har mot sig är en revolutionär fiende – en fiende med revolutionära mål och vägledd av ett revolutionärt levnadssätt.

Fördelen i varje strid har alltid legat – och kommer alltid att ligga – hos den part som är beredd att gå på offensiven, snarare än att vara inställd på en ensidigt defensiv strategi. Och den evolutionära naturen hos den konservative respektive den revolutionäre bestämmer redan från början vilken part som skall spela den defensiva respektive den offensiva rollen.

Den belägrade kontra belägraren

Denna offensiva/defensiva uppdelning gäller inte nödvändigtvis taktiken, men den gäller strategin. En konservativ kombattant må ge sig ut på korta motattacker – han må rusa ut från sitt fort för att slå till mot sin revolutionäre belägrare – men i det långa loppet är det alltid han som är den belägrade och den revolutionäre som är belägraren.

Målet för den konservative är att skydda det som är eller i extremfall att återställa det som tills nyligen var. Målet för den revolutionäre är att radikalt förändra det som är eller att ta bort det helt och hållet, så att det kan ersättas med något helt annorlunda.

Raslöst nirvana

Sålunda talar de konservativa om att stoppa brottsligheten på gatorna, om att hålla ner skatterna, om att bekämpa spridningen av droger och pornografi, om att hålla Storebror i schack. Och de vänsterradikala strävar efter en utopi, i vilken det skall inte finnas några krig, inget "förtryck", ingen "diskriminering", ingen "rasism", inga gränser för individens handlingsfrihet – bara ett raslöst och ansträngningslöst nirvana av "kärlek", "jämlikhet" och överflöd.

Drömlandet

De konservativas mål kan förvisso förefalla rimliga och uppnåeliga nog. De vänsterradikalas mål, å andra sidan, ligger i ett drömland långt bortom verklighetens horisont. Och det är precis vad som ger vänstern fördelen. När den konservative vinner en smärre framgång – såsom att få en konservativ vald till ett ämbete – är det sannolikt att han agerar som om han hade vunnit hela kriget. Han ser sitt måls uppnående alldeles runt hörnet, han sänker sin gard och lutar sig tillbaka för att njuta av frukterna av en inbillad seger. Men den vänsterradikale är aldrig nöjd oavsett vilka eftergifter hans sida lyckas tvinga motståndaren till,

Fotnot: Förhållandena i USA 1971 var dock annorlunda: konservatismen symboliserade delvis det gamla, vita Amerika, i långt större utsträckning än dagens motsvarighet i form av ett nykonservativt, prosionistiskt, globaliseringsparti. Ändå ses konservatismen ofta som en bastion för vita – ett mycket allvarligt misstag, vilket dr Pierce påvisar.

Artikeln är mycket mer aktuell idag än då den skrevs. Och den gäller även för svenska förhållanden, fast då åses först och främst populistiska, kompromissande invandringskritiker.

Dansk Folkeparti. *En konservativ gruppering som hävdar sig verka för danska intressen.*

Det rumänska Järngardet. *En rörelse som besatt både aggressiv aktivism och en definierad, ideologisk bas.*

IVA INTE KAN VINNA

> **"Konservativa kan inte vinna eftersom den fiende de har mot sig är en revolutionär fiende – en fiende med revolutionära mål.**

eftersom hans mål alltid är lika avlägsna som tidigare.

Den konservative agerar snabbt och intensivt. Han slår larm mot vänsterns nya sedefördärv, men är nöjd ifall han kan retirera, omgruppera sina vagnar och bilda en ny försvarslinje. Den vänsterradikale fortsätter att trycka på, utforska, avancera, tar ett steg tillbaka då och då, men bara för att kunna ta tre steg framåt senare.

Stegvis besegrad

Om den vänsterradikale framför nya krav – exempelvis gällande den påtvingade rasintegrationen av skolor och boende – kommer den konservative att motsätta sig dem med en vädjan om att bibehålla "grannskapsskolor" och "föreningsfrihet". När röken lägger sig, kommer den vänsterradikale att ha vunnit hälften av vad han krävde och den konservative kommer att ha förlorat hälften av vad han försökte bevara.

Men den konservative kommer att acceptera det nya *status quo*, precis som om saker och ting alltid hade fungerat på det viset, varpå han gör sig beredd att försvara detta nya status quo gentemot vänstern med samma klumpighet och ineffektivitet varmed han försvarade den gamla positionen.

Ondskefull ideologi

Denna ständiga positionsförskjutning är en nästan lika stor nackdel för den konservative som hans kroniska oförmåga att ta initiativet. Den revolutionära vänstern har en ideologi, om också ondskefull och onaturlig, och från denna ideologi kommer enigheten och sakens fortskridande, två faktorer som är oumbärliga för seger.

Vad kan å andra sidan den konservative se till som en lärosats för kampen, en omutlig princip för vilken de är beredda att offra allt? De har retirerat så hastigt de senaste femtio åren att de har tappat den tidigare grund på vilken de stod totalt ur sikte. Den har helt enkelt försvunnit bortom den ideologiska horisonten.

"Rasister" är radikaler

Ta en sak som ras, till exempel. För över ett halvt sekel sedan var män som Madison Grant och Lothrop Stoddard talesmän för den konservativa synen på rasfrågan. De argumenterade övertygande och kraftfullt, om än defensivt, för bevarande av Västvärldens rasliga identitet med hjälp av stränga barriärer mot rasblandning. De förespråkade också sund kontroll av invandringen och tillgripande av eugenik för att motverka folkets kvalitativa förfall. Idag skulle ingen "ansvarskännande" konservativ vilja bli ertappad med böcker av någon av dessa män i sitt vardagsrums bokhylla, eftersom de, enligt den nuvarande konservativa normen, båda är "rasister" – därav "radikaler" snarare än tryggt respektabla konservativa.

Konstitutionsförsvaret

Finns det något bergsmassiv mitt emellan de olika sanddynerna – någon fast gemensam mark som de konservativa kan samlas på?

Försvaret av konstitutionen kanske?

Konstitutionen existerar inte längre, förutom som en papperslunta i riksarkivet. Dess relevans gick om intet när den inte längre hade möjlighet att tjäna det syfte som dess upphovsmän avsåg för den.

Att försäkra inhemsk stabilitet och främja den generella välfärden är ganska annorlunda åtaganden idag än de var för 200 år sedan. Till och med ett så fundamentalt stycke av konstitutionen som dess oantastliga garantier om rätten att äga och bära vapen har visat sig vara lika värdelösa som pappret det skrevs på. Inte heller har konstitutionen något uttryckligt förbud mot lagstiftare som bistår och underlättar för våra fiender, en lag som skulle tjäna syftet att hindra Förenta staternas senat från att kunna bli en förräderiets högborg.

Fällan fri företagsamhet

Hur ligger det till med att rädda den fria företagsamheten från Storebror?

Faktum är att den fria företagsamheten fortfarande var förhållandevis intakt då främmande makter omstörtade våra regeringar och tog över våra länder, och man kan inte rätteligen hävda att fri företagsamhet lade något hinder i deras väg. Och de som tog över våra största tidningar, vår filmindustri och våra radio- och TV-bolag gjorde detta tack vare den fria företagsamheten, snarare än trots den.

Mer än ekonomi

Dessa påståenden bör inte ses som ett fördömande av fri företagsamhet i sig, inte heller skall de uppfattas som ett försök att räkna ned betydelsen av ekonomiska problem överlag. Fler än en nation har ruinerats genom ekonomisk vanvård. Poängen är att våra problem av i dag går djupare än vad någon ekonomisk reform eller regeringsreform skulle kunna förmodas bota eller ens väsentligt förbättra.

Den amerikanska ungdomen har insett detta och det vore följaktligen fel att klandra dem för att de inte sörjer över våra institutioners och laissez-faire-kapitalismens bortgång.

Behovet av fanatiker

Vänstern kan hitta mängder av missledda, unga fanatiker som är beredda att sätta eld på sig själva eller spränga en polisstation i luften för att främja ”jämlikhetens” eller ”fredens” sak; men att däremot förvänta sig att unga män och kvinnor skall montera bomber i stearinljusupplysta källare för att stoppa förslag till progressiv inkomstskatt eller socialförsäkringsavdrag är bara löjligt.

Till dess att de konservativa kan erbjuda något mer inspirerande kommer ungdomen inte att samlas vid deras standar.

Konservatismens två grundläggande misslyckanden, avsaknaden av aggressiv aktivism och avsaknaden av en definierad, ideologisk bas, går hand i hand. De två kan inte separeras.

Yttersta mål

Såsom en enastående, antikommunistisk ledare sa: ”Bristen på en storslagen, meningsfylld idé tyder alltid på begränsningar i kampförmågan. En fast övertygelse om rätten att använda varje möjligt vapen är alltid knuten till en fanatisk tro på segerns nödvändighet för en revolutionär ny ordning på denna planet.

En rörelse som inte slåss för sådana yttersta mål och föreställningar kommer aldrig att kunna gripa tag i det yttersta vapnet”… och – vilket är onödigt att påpeka – kommer aldrig att bli segerrik i en kamp med en motståndare som är såpass motiverad.

Revolutionär kontra revolutionär

Trots att konservatismen inte kan vinna mot vänstern, kan en ny revolutionär styrka, med den andliga grund som konservatismen saknar och som avancerar med ännu större djärvhet och beslutsamhet än vänstern, vinna!

Denna nya revolutionära styrka håller på att byggas nu. Dess led fylls med disciplinerade, idealistiska unga män och kvinnor.

Dessa män och kvinnor har undersökt både vänsterns drog- och sexliberalism och högerns ekonomiska liberalism, och insett bristerna i båda dessa inriktningar.

En ny ordning

De slåss för en ny ordning, baserad inte på ögonblickets nycker och infall, utan på rasens och personlighetens fundamentala värden – värden som en gång ledde den västerländske mannen till herravälde över jorden och som ännu kan återvinna herraväldet åt honom och leda honom vid erövrandet av universum.

De vet att det är länge sedan konservativ retorik och konservativa röster kunde rädda dagen. De förstår att Västs frälsning nu måste utgå från unga män och kvinnor med revolutionär anda och åskådning, vilka har lagt pratandet och röstandet på hyllan och istället arbetar för dagen när de kan greppa vårt folks verkliga fiender i huvudhåret och slita av dem struparna.

”I förordet till den svenska utgåvan skriver Jonas De Geer att makten i ett samhälle kan identifieras genom att man undersöker samhällets rådande tabun; fundera en stund på vilka dessa tabun är, och se om du tror att det kan ligga något i Dukes teori om judisk makt...”
– Charlotte Lindh, Folkets Nyheter

”Jag kan lätt konstatera att detta är den viktigaste boken som berör den judiska frågan som hittills släppts i Sverige. Boken tar upp allt från grundläggandet av judarnas hat mot icke-judar och dess utveckling i form av sionismen till den 'ryska' revolutionen till dagsaktuella händelser. Allt är väl underbyggt med källhänvisningar, ofta till judarnas egna källor.”
– Martin Eriksson, info-14

”Efter att ha läst den finns det bara en sak att säga: Den är fruktansvärt bra! David Duke går igenom problematiken med det judiska folket och dess allenarådande dominans inom media och politik på ett klockrent och ovedersägligt sätt.”
– Richard Langéen, www.folkmord.nu

”Det visar sig att han är besatt av judarnas påstådda makt och ondskefullhet. Enligt Duke kontrollerar judarna både medier och politik i USA. Denna makt använder de för att framtvinga amerikanskt stöd för staten Israel. Som synes innehåller boken en sådan ormgrop av lögner och halvsanningar att varje försök att på allvar diskutera dess påståenden blir helt omöjligt.”
– Ernst Klein, Östgöta Correspondenten

Årets bokhändelse!

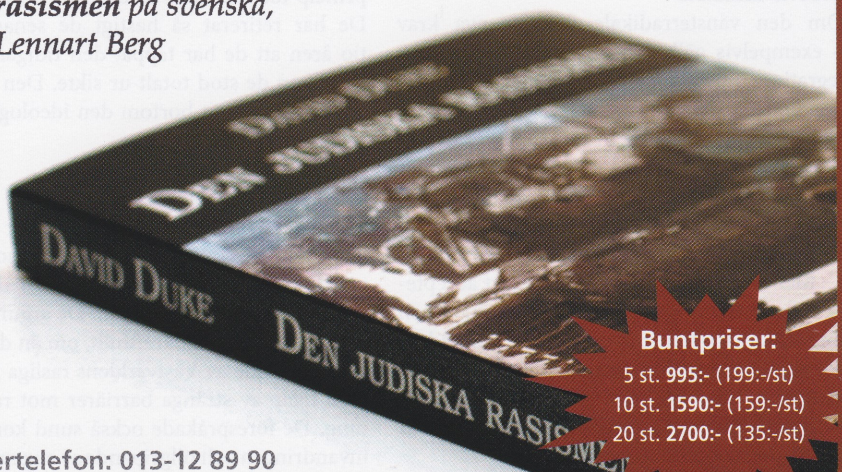
*Äntligen, dr David Dukes **Den judiska rasismen** på svenska, med förord av Jonas De Geer, efterord av **Lennart Berg***

David Dukes *Den judiska rasismen* är på en gång en lättläst, personlig berättelse om ett politiskt uppvaknande, och en grundligt efterforskad redogörelse för det judiska inflytandet över västvärlden. Samtidigt som den bjuder på spännande och fängslande läsning, är den tillräckligt gedigen och heltäckande för att användas som uppslagsverk.

Denna svenska utgåva är försedd med ett förord av Jonas De Geer och ett efterord av Lennart Berg, som kompletterar Dukes framställning med uppgifter om hur det judiska inflytandet gör sig gällande i Sverige i dag.

Som den enda boken i sitt slag på svenska har *Den judiska rasismen* en plats att fylla i varje bokhylla.

356 sidor. **269:-**

Buntpriser:
5 st. **995:-** (199:-/st)
10 st. **1590:-** (159:-/st)
20 st. **2700:-** (135:-/st)

Nätbutik: www.nordiskaforlaget.se • Ordertelefon: 013-12 89 90

SISTA STEGET

– ett utdrag ur Henrik Johanssons nya roman

När vintern slutligen kom, gjorde den det med besked. En kraftig vind från Atlanten blåste in över Sverige åtta dagar före julafton och tog med sig två decimetrar pulversnö. Temperaturen sjönk från behagliga plusgrader till under tjugostrecket på minussidan. Snöovädret höll i sig fram till eftermiddagen, då plogbilarna kom ut och öppnade upp gatorna igen.

Södertäljes statstorg hade markvärme, men de niotusen demonstranterna som tagit sig ut för att manifestera på Tolerans-Dagen tvingades ändå trampa runt i lerig blötsnö som inte hunnit smälta bort.

De flesta radiobilar användes fortfarande till vägspärrarna i Stockholm, men ett dussin piketer stod runt torget och bland gågatorna. Polismännen följde klungorna av demonstranter, som kom in från pendeltågen och busstationerna, från värmen i sina bilar. Det var ingen av dem som ville ut och patrullera i den här kylan. Deras order var ändå bara att passivt övervaka.

Demonstranterna, mest ungdomar eller personer strax över tjugo, stod på parkbänkar, biltak eller trängdes med varandra nere på torget om att komma så nära scenen som möjligt. Några hade banderoller i händerna men de flesta var tomhänta.

Ali Ben skulle ha varit dagens sista talare, men han var struken från schemat. Han skulle aldrig få göra sin planerade entré i rullstol med två beväpnade vakter, och han skulle aldrig få säga ”Ni missade” ut över folkhavet medan han drog upp tröjan och blottade sitt rödfärgade bandage. Ali satt i turnébussen tillbaks mot Malmö, ännu utan att våga svara i telefonen eller se någon av sina medarbetare i ögonen.

Kanske skulle det vara en tröst om han visste att ingen av de nio tusen människorna som stod och trampade på torget tänkte särskilt mycket på vare sig honom eller hans framträdande igår kväll. Uppståndelsen över morgonens tillslag mot Befrielsefronten kunde han tacka för den saken. Det hade varit en arbetsam natt för arrangörerna när de insåg att de skulle få göra om lite i schemat, och byta ut skyltarna med hans namn. Men som Ali själv borde veta: *The show must go on.* Och det gjorde den.

Varuhusen runt statstorget, som var med och sponsrade demonstrationen, hade fått varsin banderoll att hänga upp ovanför ingångarna. Butikföreståndaren för ett av varuhusen viftade till en stor klunga ungdomar som blockerade entrén och vädjade åt dem att ge plats för kunderna som ville komma in eller ut från butiken. Klungan svarade med att stirra oberört tillbaks, och den tunnhåriga mannen försvann in i varuhuset innan de skulle bli våldsamma. Några fönster hade redan blivit krossade och larmen tjöt hela tiden från butikerna när någon demonstrationsdeltagare gått in för att värma sig, och råkat få med sig ett par jeans ut igen.

Det var bäst att inte reta upp någon, snart skulle folk ändå börja röra sig i ett tåg genom staden. Det var ju trots allt bara Tolerans-Dag en gång om året.

> **”Arrangören och ordföranden för SMN – Södertäljebor Mot Nazism – gick upp på scenen. Hon var ung och ganska söt, och log osäkert mot havet av människor som hade samlats på torget.**

Arrangören och ordföranden för SMN – Södertäljebor Mot Nazism – gick upp på scenen. Hon var ung och ganska söt, och log osäkert mot havet av människor som hade samlats på torget. Bland dem gick funktionärer i brandgula västar och delade ut facklor. Meningen var att man skulle tända dem om en timma, när det hunnit mörkna och tåget skulle gå genom staden. De flesta hade redan tänt facklorna, jagade varandra eller lekte med dem. Funktionärerna försökte att bara dela till personer som verkade ansvarsfulla, men tonårskillarna sprang efter och ryckte åt sig dem. Då var det inte mycket att göra.

Det fanns något obehagligt i luften som den unga kvinnan uppfattade även fast hon försökte att låta bli. Hon hade känt sig smickrad när ett gäng killar längst fram i publiken visslade åt henne. Men när de började tjuta om att ”slicka hennes svennefitta”, blev hon alltför medveten om stämningen på torget. Två funktionärer hade blivit rånade på korvståndets växelkassa, och även om hon förnekade tanken – till och med inför sig själv – hoppades hon någonstans att manifestationen snart skulle vara över.

Kvinnan testade mikrofonen så tyst hon kunde. Ljudteknikern satt en bit bort och visade med händerna att hon skulle tala högre. Hon tog i lite mer. ”Ett – två – ett – två”.

Folk reagerade. ”Visa pattarna”, ropade någon. ”Börja nu då tröga blondinerjävlar”, skrek en annan. Hon gick ner från scenen, det var femton minuter kvar tills första talaren skulle upp. Det kändes som en oändlighet.

Medelåldern sjönk bland deltagarna ju närmare scenen de stod, och på samma sätt blev hudfärgen mörkare. Längst bak, och utanför torget stod de svenska familjerna, medan personerna framme vid scenen var skolungar, så gott som alla var invandrare. En ny talkör hade satt igång. ”Kom igen, kom igen, kom igen”, ropade den.

Socialdemokraternas kommunföreträdare stod och trampade i nysnön, han verkade lika spänd som henne. ”Det kanske är lika bra du börjar nu direkt, de verkar otåliga”, sa den unga arrangören med ett nervöst, överslätande skratt. Han nickade och log med läpparna, men bara med läpparna.

Ledamoten steg upp på scenen. Det hördes skrän runt varuhusen, och enstaka rop från arga affärsägare. Ibland gick något larm igång.

”Kom igen nu då för fan någon gång”, skrek en kille med guldkedjor i publiken. Ledamoten testade mikrofonen, ljudet var dåligt. Elektrikern trängde sig fram genom folkmassan med en verktygslåda lyft över huvudet. Han skarvade om en av sladdarna.

”Vi behöver en ny utgångsförstärkare”, ropade han till den unga arrangören. ”De ligger i en låda i baksätet”. Han pekade på den oranga bussen som stod parkerad några meter bort. Hon sprang iväg.

Teknikern vände sig om för att plocka fram en kniptång men då var verktygslådan borta. ”Hör ni, lämna tillbaks det där”, ropade han efter några ungar som sprang iväg med den, medan deras

kamrater tjöt av skratt. Elektrikern och kommunalrådet tittade hopplöst på varandra.

"Kom igen, kom igen, kom igen", fortsatte mässandet. En bit bort höll några upp ett lakan, fastknutet på tre bambukäppar. "Tio blondiner för varje svartskalle", var skrivet med sprayfärg på tyget.

Den unga kvinnan kom tillbaks med kartongen. Elektrikern skalade sladdarna med framänderna och testade själv utrustningen.

"Nu funkar det, kör igång nu", sa han och gav kommunalrådet och kvinnan en stressad blick.

De unga åhörarna skrattade, och fler stämde in i talkören när de märkte att det gjorde personerna på scenen nervösa.

Ledamoten började.

"Kära Södertäljebor. Lika arg och ledsen som jag är över vad som skett här, och i resten av landet, den senaste månaden. Lika glad är jag över den massiva uppslutning av människor som inte låter sig skrämmas."

Det var vad han hade behållit av sitt gamla tal. Resten hade han skrivit om på morgonen, när han hört om tillslaget mot Befrielsefronten.

som hennes ungar sprang in och ut ur leksaksaffären och lastade sin mamma med. Andra familjer var på väg därifrån när de tyckte att stämningen började bli obehaglig.

Ett blandetniskt par blev slagna till marken av en grupp jämnåriga. Det var en vit tonårskille med en arabisk flickvän. Även om det normalt brukade vara svarta killar med vita tjejer i sådana sammanhang skulle paret mycket väl kunnat posera på någon av riksdagspartiernas valaffischer som exempel på lyckad integrering. Men det arabiska ungdomsgänget var inte överförtjust i någon integrering. Åtminstone inte när deras kvinnor var inblandade. Pojken och flickan kröp ihop och höll om varandra i skydd mot sparkarna.

"Tja, då var jag väl klar", sa kommunpolitikern när han tittade ut över torget. Han skyndade sig därifrån.

Den unga arrangören knuffade på dagens andra talare. Det var en kollega till henne, vice ordförande i SMN.

"Det är din tur att gå upp", sa hon. Och han ställde sig motvilligt i talarstolen. SMN:s vice ordförande var kortväxt och mager, med ett pojkaktigt ansikte och en prydligt sidokammad frisyr.

helst de största appläderna från publiken så här långt. "Svart makt", ropade fyra killar nedanför.

"Black Mans Day", skrek någon lägre bak. Och andra hängde på. "Black Mans Day, Black Mans Day", ropade människor i kör. Det var dagen för fyra år sedan då svarta i Kalifornien gjort upplopp på gatorna och utropat Los Angeles och San Diego till svarta städer.

"Vänta", ropade den kvinnliga arrangören efter bilen med två funktionärer som plöjde sig genom folkmassan på väg från vad som höll på att urarta i kravaller.

Det hann aldrig bli något fackeltåg för tolerans. Men stora klungor av människorna lämnade själva torget för att tåga genom stan. "Black Mans Day", skrålade massan. "Svart makt", "Tio blondiner för varje svartskalle".

Majoriteten av dem som samlades på torget hade inte kommit dit för att ge sig på svenskar. Men föraktet mot dem hade funnits där, och hatet hade vattnats flitigt den senaste månaden. Och för de svarta aktivistgrupperna – som inte alls hade lust att samlas i en "gemensam manifestation för

> **"Två magra polismän försökte få ner ett gäng mulatter som klättrat upp på rådhustaket och höll på att göra mönster av urin på de översnöade bilarna nedanför.**

"Och idag, på Tolerans-Dagen har vi fått den bästa presenten vi kunde önska oss, när polisen…"

"Kom igen, kom igen, kom igen", fortsatte spridda klungor av ungdomar att ropa. Det var roligare än att lyssna på en tråkig politiker, tyckte de. Den kvinnliga arrangören ville skrika åt dem att hålla käften. Någon lyste kommunalrådet i ansiktet med en leksakslaser. Det lockade fram häftiga skratt. Den vibrerande, röda pricken fladdrade kring Socialdemokratens ena näsborre, sedan sänkte lustigkurren i publiken sin laser och lyste runt skrevet. Det gav givetvis ännu större garv.

Socialdemokraten ignorerade laserpricken, men avslutade talet snabbare än planerat. Applåderna var svaga och utspridda. Många hade lämnat torget och börjat roa sig med att dansa på biltaken eller roffa åt sig prylar från varuhusen istället.

"Släpp mig", skrek en ung flicka i punkarkläder åt några svarta ungdomar som klängde på henne.

Två magra polismän försökte få ner ett gäng mulatter som klättrat upp på rådhustaket och höll på att göra mönster av urin på de översnöade bilarna nedanför. Gänget skrek åt polisen att de var rasister och det satte fart på kamraterna nedanför som bombarderade de två magra männen med flaskor och stenar, polisen retirerade till piketbilen och körde därifrån. Det gav ungdomsgänget blodad tand, och de sprang uppför sidogatan medan de slog sönder skyltfönster. Andra hängde på när de såg att det verkade ofarligt.

Och inte bara ungdomar. En äldre kvinna i lång beige kappa och en sjal knuten runt håret stod på torget och balanserade prylar i famnen

"Titta, Hitler", skrattade någon i publiken.

Talaren hann inte mer än att beklaga brotten mot invandrare innan han blev tvungen att avbryta. Stativet med fyra enorma högtalare, knuffades till marken och höll nästan på att krossa en av arrangörerna vid sidan av scenen. Då gick det inte längre att låtsas att de inte märkte vad som höll på att hända. Talaren lämnade scenen men hann få en snöboll i nacken först.

Folkhavet började röra på sig, några framåt mot scenen, andra ut bland gatorna för att delta i plundringen av varuhusen eller hjälpa till att välta polisbilarna med livrädda tjänstemän i. Mer skrik från någon vit tonårstjej. En familj jagades iväg av gänget med banderollen som lovade tio blondiner för varje svartskalle. Det verkade vara fler på stan nu. Färre vita men desto fler färgade, mest ungdomar.

Arrangören gick upp till mikrofonen, ljudet var sämre när ena högtalarsidan låg omkullvält och två av resonanslådorna hade spruckit. Det lät skrikigare och blev rundgång på vissa konsonanter. "Snälla försök lugna ner er", sa hon till massan. Någon ropade åt henne att visa brösten.

"Jag förstår att ni är arga, jag är också arg. Men vi är på samma sida", vädjade hon.

Massan tyckte inte alls att de var på samma sida. Kvinnan flydde när en ung kille störtade upp på scenen och ryckte mikrofonen från henne. Han hade inte mycket att säga och stod bara tyst en stund innan han utstötte ett vrål. Det gav hur som

tolerans" – var det inga svårigheter att få med massan på sin sida. De kunde ostört förvanda torget till en lynchningsplats av svenska familjer som inte hunnit fly, medan den mindre politiskt intresserade massan nöjde sig med att länsa affärer, vandalisera eller roa sig med vita tonårsflickor som kommit dit för att delta i demonstrationen mot svenskarnas rasism.

En timma senare var kravallerna ett faktum. Från helikopter iakttog man stora grupper på väg ut från centrum och in bland villaområdena för att utkräva sina tio blondinerna för varje svartskalle. En kravallstyrka skickades ut för att satt mota tillbaks lynchmobben, men de blev tvungna att fly. Lind hade rätt, de saknade utrustningar för att hantera sådant här.

Kravallerna fortsatte, och förvärrades när kvällen kom. De spred sig som ringar på vattnet från ett området till ett annat då allt fler insåg att det blivit fritt fram för plundringar eller att hämnas på vita svenskar för deras "tusen år av förtryck".

Regeringen kallade till krismöte åtta minuter över midnatt – när ringarna nått ända ut till Södertäljes ytterområden, och man på allvar började oroa sig för att kravallerna skulle blossa upp i huvudstaden.

Läs hela berättelsen från början till slut! Boken släpps av Nordiska förlaget under november-december 2004.

VEDERGÄLLNING

av Krister Falk

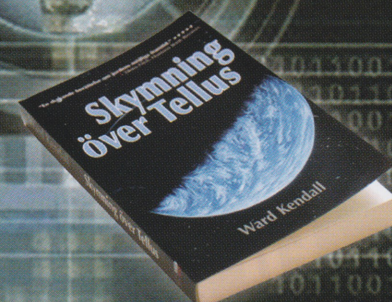

237 sidor. **178:-**

Två nervkittlande romaner från Nordiska förlaget

SKYMNING ÖVER TELLUS

AV WARD KENDALL

Nätbutik: **www.nordiskaforlaget.se** • Ordertelefon: **013-12 89 90**

220 sidor. **165:-**

Startskottet fö
nordisk överlev

r en långsiktig vnadsstrategi

Valet till Europaparlamentet 2004 blev ett stort nederlag för den nationella oppositionen. Nederlaget sätter fokus på en lång rad misslyckanden för *den kortsiktiga opportunismens strategi.*

För trots viss uppmärksamhet i massmedia, hundratusentals utdelade kampanjflygblad och en ansenlig mängd torgmöten och demonstrationer, är det ett faktum att den opportunistiska politikens utlovade steg framåt snarare har lett två steg bakåt.

De sista resterna av det eventuella steget framåt sopades bort när det nyligen kom fram att en framträdande företrädare för oppositionen har lagt en kommunal motion om ”åtgärder mot antisemitism”. Huruvida denna motion lagts av ren och skär förvirring eller för att blidka fiendemedia eller av ytterligare något annat skäl är egentligen irrelevant. Alla alternativ är lika oacceptabla.

Med detta facit i hand, ter sig inte valrörelsens ansträngningar nästan helt bortkastade? Finns det någon nationalistisk gruppering som på allvar menar att dessa ekonomiska resurser, detta arbete och denna idealism har tagit oss ens ett endaste steg närmare en lösning på Sveriges problem?

Skulle inte dessa insatser ha kunnat användas på ett effektivare sätt, som skulle ha gett säkrare utdelning men på längre sikt? Skulle inte dessa insatser ha gett större utdelning för en *kraft* som tänker längre än till nästa val? Skulle inte dessa insatser ha gett större utdelning för en kraft som är inriktad på att utveckla en långsiktig och hållbar *överlevnadsstrategi*, en kraft som är inriktad på att utveckla en strategi som sträcker sig över flera generationer. Förbi kortsiktiga opportunistiska kampanjer, förbi kortsiktiga fördummande tanketabun, förbi kortsiktiga politiskt korrekta kommunala motioner.

Ett annat exempel på kortsiktigt tänkande, om möjligt än mindre produktivt än den kortsiktiga opportunismens strategi, är det romantiska ”militanta motstånd” som tror sig stå inför en väpnad revolution eller ett regelrätt gerillakrig som kommer att rätta till läget inom några få år.

I stället för att tålmodigt bygga makt här och nu, i stället för att lägga sten på sten på sten, i stället för att *arbeta* för att ständigt förstärka vår ställning i samhället, fantiserar den romantiske låtsasrevolutionären om denna plötsliga omstörtning som snart kommer att komma. Retoriken har sett ungefär likadan ut i tjugo års tid, men den utlovade revolutionen har ännu inte infunnit sig.

Bilderna för en tid sedan på rymlingen Tony Olsson i bara kalsonger aktualiserade återigen vilka människospillror från samhällets utkanter som likt flugor till ett flugpapper dras till uppskruvad och orealistisk propaganda av det slaget. Det är genant att tänka på det nu, men faktiskt räknade sig denne man en gång som en del av det nationella motståndet. Som väl är har han i dag tagit avstånd från sin tidigare ”övertygelse” och tycks ha hittat hem till det värsta kriminella slöddret från den berikande delen av befolkningen.

Propaganda som först attraherar psykopater och knäppgökar, och sedan stärker deras lust att ”kriga”, måste vara i grunden felaktig.

Även om våldsamma konfrontationer eller en våldsam omvälvning kan komma att äga rum någon gång i framtiden, så kommer den inte att springa fram ur en fantasirevolutionär subkultur med en förställd bild av verkligheten.

Den brittiska motståndsrörelsen Combat 18 är ett träffande exempel på hur en fantasirevolutionär organisation med ett av psykopater infiltrerat ledarskap kan förstöra åratal av rekrytering, organisering och hårt arbete – inte enbart för den egna grupperingen, utan också i hög grad för andra ”rivaliserande” organisationer, det vill säga andra nationella organisationer som arbetar mer insiktsfullt och produktivt.

Combat 18:s slutliga sammanbrott var en direkt konsekvens av dess ledarskaps fantasirevolutionära strategi och propaganda och det därtill kopplade uppträdandet.

Det var de lojala anhängarna som drabbades allra hårdast; desillusionerade, utbrända och förvirrade lämnade stora skaror allt vad politiskt arbete heter bakom sig. De ställer sig i dag frågan hur de som trodde sig kämpa för sitt folks överlevnad, för äran, för kärnfamiljen, för anständigheten, kunde låta sig grundluras av en självförverkligande, egocentrisk sektledare.

Vad alla kortsiktiga strateger försummar är att det första, nödvändiga steget i en effektiv överlevnadsstrategi måste vara *folkbildning*.

Som dr William Pierce skrev, ”det är ett obestridligt faktum att ingen folkgrupp kan ta kontroll över sin framtid om den inte besitter två väsentliga saker: den kollektiva viljan att överleva som *ett folk*, och kunskap”.

Folkbildning förebygger händelser som den med den anti-antisemitiska kommunala

"Det är ett sargat spelfält som utgör Förbundets u
niskans motståndare flyttat fram sina pjäser och
tionen de senaste decennierna har främst bestått
vilka har varit lätta att isolera eller slå ut för den
loppet av fler än hundra generationer förfinat sin

motionen. Kortsiktig och kontraproduktiv opportunism är helt enkelt inte ett tilltalande alternativ för den som är insatt på djupet i de problem vi står inför.

En tålamodskrävande folkbildningsprocess kan även fungera som ett effektivt utgallringsfilter mot kroniskt kortsiktiga och impulsstyrda psykopater och knäppgökar.

Den kamp vi är invecklade i kan med fördel liknas vid ett schackspel. Schackbrädet motsvarar "krigsskådeplatsen", dvs vårt fysiska universum, och reglerna för hur schackpjäserna får flyttas motsvarar naturlagarna.

Världshistorien kan ses i ljuset av denna schack-analogi. Också de mest omstörtande och våldsamma revolutioner, också de mest ödeläggande krig och invasioner kan reduceras till förändringar i ställningen på det tänkta schackbrädet.

För att ta tidernas mest blodiga revolution som utgångspunkt, bolsjevikrevolutionen i Ryssland år 1917. Den innebar ett förkrossande nederlag för ryssarna och en framryckning för framför allt judarna, och kan ses som en del av en etnisk och ekonomisk konflikt, ett etniskt och ekonomiskt "schackparti", som intensifierades i och med revolutionen.

Den gav upphov till den antikommunistiska nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland, och till det bloddränkta och förödande andra världskriget. Världskrigets utgång i sin tur innebar en förskjutning av positionerna som påverkar oss än i dag.

Hela denna kedja av krig och förvecklingar kan i stort som i smått beskrivas i termer av pjäsförflyttningar i det fortlöpande världspolitiska schackspelet.

För att vinna ett parti schack krävs planering i flera steg, där motståndarens drag och motdrag tas med i beräkningen. Men det är omöjligt att på förhand staka ut en precis plan för hur man ska spela hela vägen fram tills motståndaren är schackmatt; antalet möjliga motdrag från motståndaren blir ohanterligt, redan efter en blick några få drag framåt i partiet.

I ämnet krigsvetenskap brukar ofta kriget liknas vid ett schackparti, liksom här på en österrikisk satirteckning från 1915.
Bland annat vikingarnas försvarskamp, den karolinska arméns krigföring, det tyska blixtkrigskonceptet och Bushs "krig mot terrorism" brukar liknas vid "schackpartier" av forskare, officerare och högt uppsatta militärbefälhavare.

Det man måste eftersträva är att *med varje nytt drag förbättra sina positioner*, så att man hela tiden får fler och fler intressanta möjligheter, fler och fler bra drag att välja mellan i framtiden, oberoende av vilket motståndarens motdrag blir.

Om man lyckas att sakta men säkert förbättra sina positioner så kommer man att förr eller senare hitta det vinnande draget – ett drag som är omöjligt att förutse och i detalj planera inför när partiet inleds.

Samma sak gäller i verkligheten: Om vi tålmodigt förbättrar våra positioner steg för steg så kommer vi att förr eller senare få tillfälle till ett drag som ger oss ett eget land på dessa breddgrader, ett eget nordiskt samhälle.

Men om vi insisterar på ogenomtänkta och kortsiktiga försvarsmetoder så kan vi mycket väl vara utslagna från brädet innan vi ens hunnit skymta möjligheten till ett vinnande drag.

Den här texten är den första kommunikén från *Nordiska förbundet*. Nordiska förbundet är namnet på det nätverk som växer fram organiskt kring Nordiska förlaget, Folkets Nyheter och Nordisk Frihet – och som nu håller på att utvecklas i riktning mot en fastare organisation.

Nordiska förbundet kommer att fästa stor vikt vid folkbildning, som kommer att vara organisationens främsta verksamhetsområde tills vidare. Men Nordiska förbundet kommer att dessutom ta sig an den betydligt bredare uppgiften att lägga grunden till den långsiktiga nordiska överlevnadsstrategi som Sverige och svenskarna och Norden och nordborna har saknat och saknar. Nordiska förbundet kommer att verka som en kompromisslös fiende till varje tendens – rasmässig, politisk eller ideologisk – som bedöms vara skadlig för eller fientlig till det nordiska. Nordiska förbundet

tgångsläge. Under lång tid har den nordiska män-
bönder i stort sett obehindrat. Den svenska reak-
v enstaka bönder eller mindre grupper av bönder,
skarpsinnige och garvade inkräktaren, som under
strategi, i fejder med många olika folk."

kommer att börja organisera och planera och agera i det verkliga livets ständigt pågående schackparti.

Det är ett sargat spelfält som utgör Förbundets utgångsläge. Under lång tid har den nordiska människans motståndare flyttat fram sina pjäser och bönder i stort sett obehindrat. Den svenska reaktionen de senaste decennierna har främst bestått av enstaka bönder eller mindre grupper av bönder, vilka har varit lätta att isolera eller slå ut för den skarpsinnige och garvade inkräktaren, som under loppet av fler än hundra generationer förfinat sin strategi, i fejder med många olika folk.

Förbundet kommer att utgå från detta sargade spelfält och göra det bästa av situationen. Förbundet kommer att utgå från de delar av spelfältet som står under dess inflytande, och förskansa och förstärka och flytta fram positionerna allt eftersom. Målsättningen är att avancera inom många olika områden, inom alla samhällets sektorer, utan att i onödan riskera de ställningar som redan återerövrats och byggts på.

Vi måste rycka fram inom massmedia, forskning och folkbildning, inom ekonomi, juridik och politik. Vi måste ta upp striden på de intellektuella och akademiska planen, och vi måste ta tillbaka gator och torg och arbetsplatser.

Vi måste bygga upp en folkgemenskap och blåsa liv i den svenska och nordiska kulturen. Vi måste hantera, besegra och förskjuta det sociala stigmat, till dit där det hör hemma, till dess *naturliga* hemvist – till folkförräderiets och kollaborationens och den ohejdade egoismens domäner.

Allt detta kan inte göras på en gång, och inget av detta är gjort i en handvändning. Men det ger oss en idé om vad som kan och måste och kommer att göras för att förbättra våra positioner, för att ge oss nya och bättre och mer betydande handlingsalternativ i framtiden.

Det ger oss också en uppfattning om vilken människotyp som kommer att utgöra Förbundets ryggrad. Förbundets långsiktiga strategi förutsätter en kärna av stabila och tålmodiga och långsiktigt tänkande människor.

Därför kan vi inte och *får vi inte* locka med snabba valframgångar. Vi kan inte och *vi får inte* förespegla en nära förestående väpnad revolution.

Men vi *kan* locka med *arbete*, tålmodigt arbete, arbete i ett lag, i en gemenskap. Dag ut och dag in, år ut och år in. Sten på sten… Meningsfullt arbete, arbete mot ett högre mål, mot en ljusare framtid – mot "det vinnande draget".

Vi kan inte och vi får inte och vi kommer inte att utlova en snar seger. Det är en *arbetets strategi* vi proklamerar, en arbetets strategi för en *nordisk framtid*, för *nordisk frihet*!

Nordiska förbundet,
oktober 2004

Fakta | Charlie Sargent och Combat 18

Combat 18 bildades under 1990-talet med vad som ursprungligen tycktes vara de godaste avsikter: Inspirerade av den nordamerikanske upprorsledaren Robert Mathews offervilja, och trötta på vänsterextrema våldsangrepp mot nationalistiska möten och demonstrationer, bestämde sig en grupp nationalister för att sätta hårt mot hårt. Inledningsvis ställde de med framgång upp som mötesvakter vid nationalistiska möten.

Men eftersom flera av gruppens ledare hade något av en kriminell identitet, och var oförmögna att se sig själva i ett större perspektiv och tänka ut och handla enligt en långsiktig strategi – trots att de gärna påstod motsatsen – växlade C18 snart in på ett nytt spår. Ett spår som snart förvandlade grupperingen till det folkliga motståndets *inre fiende*.

De bestämde sig för att försöka "härska" över nationaliströrelsen, att genom list, lögner eller till och med sjaskiga trakasserier underkuva vad som uppfattades som rivaliserande organisationer, och på så sätt "ena" rörelsen under sin fana. Bekämpandet av grupper som inte kunde underkuvas prioriterades, grupper vilka de desperat anklagade för att vara "profitörer" eller "intellektuella veklingar". Det enda sättet att bli "herren på täppan" var genom underförstådda eller öppna våldshot och uppskruvad propaganda om väpnat motstånd.

Starkare karaktärer som inte lät sig duperas av deras retorik om omedelbar väpnad kamp ansågs utgöra ett hot mot det interna skräckväldet, ett skräckvälde som resulterade i att karaktärssvagare medlemmar aldrig ifrågasatte några direktiv, även när dessa direkt stred mot de ideal som vid det laget förvandlats till ingenting mer än en läpparnas bekännelse. Det underliggande hotet om våld och annan aggression utgjorde själva stommen i C18:s existens och relativa maktposition inom nationaliströrelsen.

Skräckväldet stärktes genom att gruppens huvudsakliga målgrupp, desillusionerade unga män, skulle "fostras" till "fruktade huliganer" eller "terrorister" för att fullgöra sin plikt för "motståndskampen" och grupperingens "ära" – en ära som långt ifrån hade någonting med den nordiska ärans lag att skaffa.

Den 21 februari 1998 dömdes den främste ledarfiguren för C18, Charlie Sargent, till livstids fängelse för medhjälp till mordet på Chris Castle – en av gruppens medlemmar. Den 10 februari 1997 knivhöggs Castle till döds efter en upptrissad situation där en paranoid Sargent upplevde sitt psykopatiska skräckvälde över organisationen vara hotat.

På ett par års tid hade C18 antagit formen av en sluten sekt där alla brittiska patrioter som inte underkastade sig dess ledarskap betraktades som förrädare eller fiender. Genom uppskruvad propaganda, med bilder där gruppens "kämpar" poserade med vapen, skapades en surrealistisk fantasirevolutionär subkultur, en subkultur som fångade en stor del av medlemmarna i ett fast grepp.

I denna bisarra subkultur skapades en orealistisk bild av verkligheten och hur samhället fungerar. Efter ett par år av krigföring mot "rivaliserande" nationalistiska organisationer kulminerade historien om C18 slutligen i mordet på en av gruppens egna medlemmar. Idag existerar C18 inte i egentlig mening men lever vidare som något av en mytomspunnen och motsägelsefull sägen.

Du vill väl inte väcka gudarnas vrede? *Se då till att teckna en prenumeration på magasinet Nordisk Frihet snarast möjligt! Och önskar Du hålla Dig särskilt väl med gudarna är alltid en extra medföljande offergåva av godo.*

På återseende i nästa nummer

Förhoppningsvis har genomläsningen av detta första nummer av Nordisk Frihet försett även Dig med den inblick, eftertanke och inspiration som behövdes för att även Du skulle förstå hur viktig tidningens ökade spridning, fortsatta utgivning och utveckling är för vår gemensamma framtid.

I konsoliderande syfte har nu tidningarna Nordisk Frihet och Folkets Nyheter på allvar införlivats i Nordiska förlagets verksamhet. Samtidigt har det nätverk som växt fram kring Nordiska förlaget fått en fastare form i och med offentliggörandet av Nordiska förbundet.

Jag har alltid haft som princip att göra mitt bästa och lite till med det jag tar mig an. Nordiska förlagets expanderande verksamhet under det senaste halvåret har därför medfört att jag har avsagt mig alla partipolitiska uppdrag för att helt kunna fokusera på Nordiska förlaget och det växande nätverket kring detta. Jag har under de senaste åren varit verksam i ett par nationalistiskt orienterade politiska grupperingar, men från och med nu kommer jag i huvudsak att ägna mig åt den folkbildande verksamheten – en verksamhet som har visat sig ge bättre och varaktigare resultat och som fortfarande är väldigt eftersatt.

Att kontinuerligt publicera en tidning som Nordisk Frihet är en ansträngande uppgift som kräver att verksamheten fungerar rakt igenom; från skribenter och reportrar till redaktionen och redaktören, från fotografer och illustratörer till formgivare och distributörer.

Förhoppningsvis kommer både Nordisk Frihet och Folkets Nyheter att på sikt bli så pass ekonomiskt stabila att Nordiska förlaget kan låta dessa omorganiseras som självständiga företag, som organiska delar av Nordiska förbundet. Det är dock en lång väg kvar innan vi har nått dithän.

För att detta ska bli möjligt krävs att alla som inser behovet av denna utveckling tar aktiv del i nätverkets utbyggnad. Jag kommer själv att engagera mig helhjärtat för att distributionen till prenumeranter och distributörer av lösnummer ska fungera så professionellt som möjligt. Min förhoppning är att Du gör vad Du kan för att ge tidningen spridning i Din bekantskapskrets.

Var med och se till att Nordisk Frihet får en progressiv utvecklingskurva. Det vore en skammens skugga – som faller tillbaka på samtliga för frihet och självständighet ivrande svenska patrioter – om detta misslyckas.

Som Nordisk Frihets devis lyder: Framtiden tillhör dem som erövrar den. Gör Dina kamrater uppmärksamma på nödvändigheten av att Sveriges patrioter har en tidning som ständigt står på vakt för deras intressen; gör dem uppmärksamma på att vi nationalister aldrig kan göra några verkliga framsteg utan egna alternativa media.

I arbetet för frihet och för rättvisa måste vi vara uthålliga och rakryggade och aldrig glömma att vi har rätten på vår sida. För det är vi som har rätt. Vi är pionjärer för en revolutionerande folkbildarrörelse, för folknationalismens etablerande i Sverige – för en rättvis och progressiv idé som har framtiden för sig, en idé som har det svenska och nordiska folkets överlevnad, självständighet och frigörelse som yttersta målsättningar.

Låt oss arbeta tillsammans för att nå dessa mål!

Anders Lagerström,
info@nordiskaforlaget.se

Fyra enkla sätt att bistå Nordisk Frihet:

1. Bli återförsäljare. Köp in buntar av tidningen till reducerat pris och distribuera vidare till vänner och bekanta, eller saluför tidningen på gator och torg, i skolor, på arbetsplatser eller varthelst det är möjligt.

2. Värva prenumeranter. Uppmana vänner, bekanta och intressenter att prenumerera på tidningen. Berätta vad vi vill åstadkomma och hur de själva kan bidra till verksamheten genom att teckna en prenumeration.

3. Ekonomiska bidrag. Nordisk Frihet erhåller inget regelbundet stöd från mäktiga grupper i samhället eller från staten. Det kostar en hel del att producera Nordisk Frihet med den kvalitet som den måste ha för att nå ut till nya läsekretsar. Alla ekonomiska bidrag – stora som små – som tillförs till ”Offerlunden” kan vara av vital betydelse.

4. Övriga bidrag. Om Du tror Dig kunna bistå oss som skribent, fotograf, tecknare, layoutare, korrekturläsare, konstnär etc, eller om Du har några intressanta idéer eller uppslag till tidningens innehåll så får Du gärna höra av Dig till oss.

(Se sidan 5 för postgironummer och adressuppgifter.)

Urkraft.

MJOLNIR

Mjölnir pikétröja 349:–

Högkvalitativ pikétröja, med broderad traditionell Torshammare. Finns i storlekarna S, M, L och XL.

Återfinns hos Din välsorterade klädesbutik!

För folket in i framtiden!

Folkbildning • Folkgemenskap • Folknationalism

Nordiska förbundet, Box 1869, 581 17 Linköping

Teckna ett stödmedlemskap för 200 kr, eller ett Förmånsmedlemskap (varvid Du dessutom får samtliga trycksaker som produceras av Nordiska förlaget under ett års tid från inbetalningen) för 1600 kr.

Postgiro: 36 56 82-4 • www.nordiskaforbundet.se